

விலலி பாரத - ஆரணிய பருவம்

அருச்சுனன் புவநிலைச் சருக்கம்

இஃது

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரித் தமிழ்ப் போதகாசிரியரும்

“இந்து சாதன”ப் பத்திரிகாசிரியருமாகிய

ம. வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை

இயற்றிய

பதவுரை, விரேடவுரை, இலக்கணக் குறியு;

குறியியலற்றுடன்

நாயன்மார்கடற்

செ. சிவகுருநாதனால்

யாழ்ப்பாணம் சைவப்பிரகாச யத்ரேசாஜியிட

அச்சிடுவிக்கப் பெற்றது.

(Copyright Registered.)

1946.

25-ம் வட்டப் பதிப்பு]

[விலை ரூபா 7-25.

நூன் முகம்.

வில்லிபுத்தூர் பாதத்து ஜூனிய பருவத்தின் முதல் சருக்கமாகிய அருச்சுனன் நவநிலைச் சருக்கம் சிறந்த கவிசுளாப் சிவபாத்துவத்தை நன் கோடுத்துக் கூறுவதாகும். இவ்வகை வித்தியப்பதநியர் 1943-ம், 44-ம், 45-ம், ஜூன்குடகுரிய ஜங்கில S. S. C., H. S. C. பரீட்சைக்கு இச் சருக்கத்தையும் ஒரு பாடமாக விதிக்கலாயினர். இதனால் இந்நூலின் முநிய பதிப்புப் பிரதிகள் செலவாயின. மேற்படி வித்தியா பதநியர் இந்த 1946-ம் ஜூன்மீலும் ஜங்கில S. S. C. பரீட்சைக்கு இச் சருக்கத்தையே பாடமாக விதித்துள்ளனர். இந்த நூலாம் பதிப்பும் சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்வுரை குறித்த மாணவர்கள் மாத்திர மல்லாமல் சைவாக்கள், தமிழ்பிரமணிகள் ஆகிய எல்லாரும் ஏற்றுப் படிக்கத்தக்கதாகும்; இவ்வுரையில் தவறுதல் காணப்படினும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது இதங்கட் கூறப்படும் சிவபாத்துவத்தையும் கவிசலத்தையும் உத்தேசித்துத் தமிழ்மடிக னெவரும் இதனை அபிமானிப்பார்களாக

இந்நூல் அச்சாதய காலத்தில், தங்கள் சிமத்தையும் நேரத்தையும் பொருட்படுத்தாது பிழை திருத்துதல் முதலிய உதவிகளைச் செய்த வர்களாகிய, வண்ணப்பண்ணை நாவலர் கலாசாலை ஆசிரியருள் ஒருவராகிய பிரம்மஸ்ரீ க. வை. ஆத்ம சாத சர்மா, 'இந்து சாதன' ஜலயத்தில் இலேககாரியருக்குத் திரு சு. இராமலிங்கம் ஆகிய இவர்களிடத்து நன்றிபாட்டுகின்றேன்.

மேலும் என்னால் வெளியிடப்படும் புத்தகங்களைக் காலத்தோறும் அபிமானித்து வாங்கி உபயோகித்து என்னை இவ்நஷபத்தில் ஊக்கப்படுத்தினும் உபாத்தியாயிகள், மாணிக்கர், புத்தகசாலை அதிகாரிகள் முதலியோரிடத்தும் நன்றி பாட்டுகின்றேன்.

ம. வே. திருஞானசம்பந்தன்.

யாழ்ப்பாணம் இந்து கல்லூரி,
1-1-1946

மகாபாரதம்

ஆரணிய பருவம்

அரணிய சம்பந்தமானது ஆரணியம். அஃதாவது பாண்டவர் வனவாசஞ் செய்தகாலத்து நிகழ்ந்த செய்தி. பருவம் = மூங்கில் முதலியவற்றின் கணு; அஃது உவமையாகுபெயராய்க் கணுப் போன்ற நூலின் பெரும்பிரிவிற் குப் பெயராயிற்று. ஆகவே ஆரணிய பருவ மென்பது அரணியத்தில் நிகழ்ந்த செய்தியைக் கூறும் பருவம் என இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனும் உடன்றொக்க தொகைப் பெயராக விரியும்.

அருச்சுனன் றவநிலைச் சருக்கம்

இஃது அருச்சுனனுடைய தவத்தினது நிலைமையைக் கூறஞ் சருக்கம் என விரியும் [நிலை - நிலைமை, தன்மை] சருக்கம் ஈண்டுச் சிற்றுறுப்பிற்குப் பெயராய் நின்றது; ஆறனுருபிரண்டும் பண்புக் தற்கிழமைப் பொருளில் வந்தன.

பெருமித வலியும் பாரும் பேணலார் கவர வின்சொற் றருமனுந் தம்பி மாருந் தழுவெழு கைய லானும் அருமக முனிவர் முந்நான் காயிரர் சூழ்ந்து போதக் கருமுகில் படியுஞ் சாரற் காமிய வனம்புக் காரே.

இதன் பொருள்: பெருமித வலியும் பாரும் - மேம்பாட்டினையுடைய வலிமைக்குக் காரணமான படைபொருள் முதலாயினவற்றையும் இராச்சியத்தையும், பேணலார் கவர - (துரியோதனன் முதலாகிய) பகைவர் (சூதில்) அபகரித்துக்கொண்டமையால், இன்சொல் தருமனும் - இனிய சொல்லைக் கூறத் தருமபுத்திரனும், தம்பியாரும் - (வீமன் முதலிய நான்கு) தம்பியரும், தழல்எழு கையலானும் - யாகாக்கினியிற் பிறந்த பெண்ணாகிய திரௌபதியும், அரு மக முனிவர் முந்நான்கு ஆயிரர் - அரிய யாகங்களைச் செய்யும் பன்னிராயிர முனிவர்கள், சூழ்ந்து போத - (தம்மைச்) சூழ்ந்து வர, கருமுகில் படியும் சாரல் - கரிய மேகங்கள் வந்து படிக்கின்ற மலைப் பக்கத்தினையுடைய, காமியவனம் புக்கார் - காமியம் எனப்படுங் காட்டைச் சென்றடைந்தனர் என்று ஏ - அசை.

"படை குடி கூழமைச்சு நட்பரணை - முடையா னாசரு னேறு" என்ற வண்ணம் படை முதலிய அங்கங்களே அரசர்க்கு வலிமையைப் பெருக்குவன வாதலின், வலிக்குக்காரணமான அவற்றை வலி என உபசரிக்க

துக் கூறினார். பேணலார் - விரும்புதலில்லாதவர், நேசியாதவர் எனக் காணப் பெயர். தன்மாட்டுப் பிறர் வெகுண்டாலும் பொறுமையினையே பூவுணமாகக் கொண்டொழுகலின், இன்சொற்றருமனென்றார். போத - புத்த என்பதன் மருஉவாதலின் வா என்னும் பொருடரும்; காமியம் - விரும்பத்தக்கது. காமியவனம் சரசுவதிநதி தீர்த்திலுள்ள தென்பர். இது முதல் மூன்று செய்யுள் அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம். (க)

ஆரமு மகிலு நாறு மருவியுஞ் சீனையு மத்த
வாரணம் பிடுக னோடு வாரிதோய் கானி யாறும்
ஈரமு நிழலுவ் காயுக் கனிகளும் யாவு மீண்டிக்
காரினம் பொழியு மந்தக் சானகத் தழுகு கண்டார்.

இ—ள்: ஆரமும் அகிலும் நாறும் - சந்தனமணமும் அகில்மணமும் வீசுகின்ற, அருவியும் சீனையும் - அருவிகளும் சீனகளும், மத்த வாரணம் பிடுகனோடு வாரிதோய் கானியாறும் - மதக்கொண்ட ஆண்யானைகள் பெண்யானைகளோடு நீரில் முழுகுகின்ற கான்யாறுகளும், ஈரமும் நிழலும் - குளிர்ச்சியும் மரநிழல்களும், காயும் கனிகளும் - காய்களும் கனிகளுமாகிய, யாவும் ஈண்டி - எல்லாம் நெருங்கப்பெற்று, கார் இனம்பொழியும் - முகிற் கூட்டம் (மழையைப்) பொழியப்பெறும், அந்தக் கானகத்து அழகு கண்டார் - அந்தக் காமிய வனத்தினது அழகைப் பார்த்தனர் எ —று.

அருவிகளிலும் சீனகளிலும் அகிலும் சந்தனமாரும் தாழ்ந்து படிதலால், அவை நறுமணங்கமழ்வனவாயின. ஈண்டி, பொழியும் - செய்ப்பாட்டுவினப்பொருளான. ஈண்டப்பெற்றுப் பொழியப்பெறுங் கானகம் என வினைமுடிவுசெய்க; இஃதன்றி, ஈண்ட என்பதன் றிரிபாகக்கொண்டு, ஈண்டப் பொழியும் எனக் காரியகாரணப் பொருட்டாகக் கொள்ளினுமாம். ஈரம் - நீர்க்கிடிமாம். (நீர்வளம்). மத்த என்னும் அடைமொழியாற்றலால் வாரணமென்பது பெண்ணெழித்துக் களிற்றைக் குறிப்பாலுணர்த்திற்று. (உ)

அங்கிவர் புருந்த பின்ன ரங்கியின் புகையு மாறிப்
பொங்கிப வோமத் தீயின் புகையினுள் முகிலுண்டாகச்
சிங்கமும் துதிக்கை மாவுஞ் சேர்ந்துடன் றிரியக் குழல்
எங்கணு மழகு பெற்ற துமகிரிச் சாரல் போன்றே.

இ—ள்: அங்கு இவர் புருந்த பின்னர் - அக் காமிய வனத்தின் கண்ணே (தருமபுத்திரன் முதலாகிய) இவர்கள் அடைந்தபின், பொங்கிய ஓமத்தீயின் புகையினுள் முகில் உண்டாக - சுவாலித்தொகின்ற யாகாக்கினியின் புகையினுலே மேகங்கள் உண்டாதலினால், அங்கியின் புகையும் மாறி - காட்டுத் தீயின் புகையுங் காரணப்படுதலின்றி, சிங்கமும் துதிக்கை மாவும் - சிங்கங்களும் துதிக்கையினையுடைய யானைகளும், சேர்ந்து உடன் திரிய - நட்புற்று ஒருங்கே சஞ்சரித்தலால், குழல் எங்கணும். (காமியவனத்தின்)

இடமெங்கும், இமகிரிச் சாரல் போன்று - இமயமலைச் சாரலை யொத்து, அழகு பெற்றது - அழகினை யுடைத்தாயிற்று எ—று.

மழை தவறாமற் பெய்தவின் காட்டுத்தீயும் அதன்புகையு மில்லையாயின. புகையும் என்னுமும்மை காட்டுத்தீயேயன்றிப் புகையும் என எச்சத்தோ டிழிவுசிறப்புமாம். தருமசீலர்களாகிய பாண்டவரும் முனிவர்களும் வாழ் தலின், துட்டம்ருகங்களுந் தம்மியல்பான பகைமைநீங்கி நட்புற்று வாழ் தலும், அவர்கள் வளர்க்கும் ஓமாக்கினியால் காலந்தப்பாது மழை பொழித லும், அதனால் காட்டுத்தீ பற்றியெரிதல் குறைதலு முளவாய் இமயமலைச் சாரலைப்போன்று வளம் மிகுவதாயிற்று அவ்வளம் என்பதாம். (க)

வேறு.

துருப னுத்திட்டத் துய்மனுஞ் சோமக
 திருப ரானவர் யாவரு நேர்த்துடன்
 விரவு தானை விராடனுஞ் சுற்றமும்
 மருவி னராவ் வனத்திருந் தோரையே.

h. n.
 A. S. S. S.
 ...

இ—ன்: துருபனும் - பாஞ்சாலதேசத் தாசனாகிய துருபதனும், திட்டத்தய்மனும் - அவனது மகனாகிய திட்டத்தய்மனும், சோமகதிருபரானவர் யாவரும் - பாஞ்சாலவாசனைச் சேர்ந்த அரசர் எல்லாரும், நேர்த்து உடன் விரவுதானை விராடனும் - அணிபொருந்தி உடன் வருகின்ற சேனையுடைய விராடராசனும், சுற்றமும் - அவனது சுற்றத்தவரும், அவ்வனத்து இருந்தோரை - அக்காமியவனத்தின்கண் இருந்த பாண்டவரை, மருவினர் - அடைந்தனர் எ—று.

நேர்த்து - ஒழுங்குபொருந்தி, அணிவகுக்கப்பட்டு, விராடன் - மச்ச நாட்டாசன். துருபன் - துருபதனென்பதன் சிதைவு. இது முதல் கஉ செய்யுள் கவிவிருத்தம். (ச)

மற்று மற்று மகீபரி லன்பினால்
 உற்ற வுற்ற வுறவுடை போர்களுந்
 கற்ற கற்ற கலைவித மாக்களுஞ்
 சுற்று மொய்த்தனர் தோமறு கேண்மையார்.

இ—ன்: மகீபரில் அன்பினால் உற்ற உற்ற - அரசருள்ளே அன்பினால் மிக நெருங்கிய, மற்று மற்று உறவு உடையோர்களும் - மற்ற மற்ற உறவினராகிய சல்லியன் முதலிய அரசர்களும், தோம் அறு கேண்மையார் - குற்ற மற்ற நண்பினையுடையவராகிய, கற்ற கற்ற கலைவித மாக்களும் - பலவிதமான சாத்திரங்களைக் கற்றறிந்த புலவர்களும், சுற்று மொய்த்தனர் - (அப் பாண்டவரைச்) சூழவந்து நெருங்கினார்கள் எ—று.

அடுக்குகள் மிகுதிப்பொருளில் வந்தன. மகீபர் - பூயியைக் காப்பவர், சுற்று - சூழ்ந்த இடம். (ஊ)

மாத வத்தின் பயனை மாதவன்
யாத வக்குலத் தேறிமை போர்பதி
ஆத பத்துக் கருநிழல் போலருள்
வேத வித்தக வீரனு மேவினான்.

இ—ன்: மாதவன் - இலக்குமிதேவிக்கு நாயகனும், யாதவக் குலத்து
வறு - யாதவகுலத்தரசருள்ளே ஆண்சிக்கம் போன்றவனும், இமையோர்
பதி - தேவர்கட்கெல்லாந் தலைவனும், ஆதபத்துக்கு அரு நிழல் போல்
அருள் - (பிறவித் துன்பமாகிய) வெயிலுக்குச் சிறந்த நிழல்போல அருள்
செய்யவல்ல, வேதவித்து அக வீரனும் - வேதங்களை யுணர்ந்த ஞானிகளின்
இருதயத்தல் வாழும் வீரனுமாகிய கண்ணபிரானும், மாதவத்தின் பயன்
என - (பாண்டவர் செய்த) பெரிய தவப்பயன்போல, மேவினான் - வந்
தடைந்தனன் எ—று.

வேதவித் - வேதங்களை யுணர்ந்தஞானி; 'பிரமவித்' என்பது போன்ற
தகாமெய்யீற்று வடசொல்; அது தமிழில் உகாவீரக விகாரப்பட்டு வந்தது;
அகம் - மனம். இனி, வித்தகன் என்பதை ஒருமொழியாகக்கொண்டு,
வேதங்களை அருளிச்செய்த சதுரப்பாடுடையான் எனப் பொருளுரைப்
பினும் பொருந்தும், வித்தகம் - சதுரப்பாடு, சாமர்த்தியம். இன்னும்
சிருட்டி முதலில் விஷ்ணு அன்னவருக்கொண்டு பிரமாவுக்கு வேதங்களை
உபதேசித்தனராதலின், வேதம் உலகிற் றேண்டாதற்கு வித்தாயுள்ளான்
எனலுமொன்று; வித்து+அகம்=வித்தாகிய இடம். இமையார்-கண் இமை
யாதவர், எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்துகொட விசுதி ஆகாரம் ஓகாரமாகி
'இமையோர்' என நின்றது [நன்னூல், சூத்திரம் - ௩௦௩.] இஃது இமை
யவர் என்னும் பெயரின் வேறு. இமையவர் - ஒளிநூற் தேகமுடையவர்;
இமைத்தல் - ஒளிர்தல், பிரகாசித்தல். தேவர் என்னும் வடமொழி இப்
பொருட்டாதலறிக. இவ்வாறின்றி இமையா நாட்டத்தவரை இமையவர்
என்றல் எதிர்மறையிலக்கணை வழக்கென்றும், அதுவே இமையோர் எனத்
திரிந்த தென்றும் கொள்வாருமுள். உம்மை எச்சத்தோடு உயர்வுசிறப்புப்
பொருளது. ஆதபத்து அருநிழல் என்னு நான்கனுருபின் பொருளைப்
'பிணிக்முருந்து' என்புழிபோற் கொள்க; ஆதபவருத்தத்தைப்போக்க
நிழலுதவுமாறுபோல என்பது கருத்து. யாதவ குலம் என்பது செய்யு
ணைக்கி விரித்தல் விகாரம் பெற்று நின்றது. (சு)

பாரி ழந்தவிப் பாதகச் சூதுகேட்
உரு நெஞ்சின ரேழுறு நோக்கினர்
பேர றன்றரு பிள்ளையைப் பார்த்தருள்
கூர வன்பொ டிவையிவை கூறுவார்.

இ—ன்: பார் இழந்த இப்பாதகச் சூதுகேட்டு - (அக்கே வந்த அர
சர்கன்) இராச்சியத்தை யழித்தற்கேதுவாகிய இத் தீய சூதின் செய்தியை
(தருமன் சொல்ல)க் கேட்டு, ஈரும் நெஞ்சினர் - பினக்கப்படும் மனத்தினை
யுடையாராவும், ஏழுறு நோக்கினர் - தன்புற் றழுங் கண்ணினராகவும்,

பேர் அறன் தரு பிள்ளையைப் பார்த்து . பெருமை பொருந்திய அறக்கடவுள் பெற்ற பிள்ளையாகிய தருமுத்திரனைப் பார்த்து, அருன்கூர் - கருணை மிகுதலால், வன்பொடு இவை இவை கூறுவார் - வீரத்தோடு இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லுற்றார்கள் எ—று.

எழுமுறு என்பது எழுமுறு என விகாரமாயிற்று. எம்ம - துன்பம் இன்ப மிரண்டற்கும் பொதுச்சொல், ஈண்டுத் துன்பத்தின்கண் வந்தது; தெஞ்சினர், நோக்கினர்: குறிப்புமுற்று வினையெச்சப்பொருளில் வந்தன. கூறுவார் - கூறுவார், கூறுவாராயினர்; இறந்தகாலத்து எதிர்காலம் மயங்கின வழுவமைதி. [நன் - சூ. ௩௮௪] மேல் வருவனவும் அன்ன.

மரபின் வல்லியை மன்னவை யேற்றிய
குருகு லேசனைக் கொற்றவெஞ் சேனையோ
டிரிய வெற்றுது மிப்பொழு தேயென
உரமுஞ் சீற்றமுந் தோற்றவு சைசெய்வார்.

இ—ள்: மரபின் வல்லியை - உயர்குடிப் பிறந்த பூங்கொடிபோல்வானாகிய திரௌபதியை, மன் அவை ஏற்றிய குருகுலேசனை - இராசசபையிற்கொணர்ந்து துகிலுரிவித்த குருகுலத்தாசனாகிய துரியோதனனை, கொற்றவெம் சேனையோடு இரிய - வெற்றிபொருந்திய கொடிய சேனையுடன் கெட்டொழியும்படி, இப்பொழுதே எற்றுதும் என - இப்போதே (சென்று) கொல்வேம் என்று, உரமும் சீற்றமும் தோற்ற - தம் வலிமையும் கோபமும் வெளிப்பட, உரை செய்வார் - சொல்வார் (சிலர்) எ—று.

குருகுல + ஈசன் = குருகுலேசன்; குணசக்தி. (அ)

தம்பி மாரைத் தனித்தனி யேயுயிர்
வெம்பி வீழ விரைந்துவில் வாங்கியின்
றும்பர் காண வுயிரழிப் போமெனத்
தும்பை சூடக் கருதினர் சொல்லுவார்

இ—ள்: தம்பிமாரை - துச்சாதனன் முதலிய தம்பியரை, தனித்தனியே - ஒருவரின் ஒருவராக, உயிர் வெம்பி வீழ - பிராணபலம் வாடிச் சோரவும், உயிர் உம்பர் காண (அதனால்) அவருயிர் வீரசொர்க்கமடையவும், இன்று - இன்றைய தினம், விரைந்து வில்வாங்கி - விரைவாக வில்லை வளைத்துப் பொருது, அழிப்போம் என - கொல்லுவோமென்று, தும்பை சூட கருதினர் சொல்லுவார் - (பொருக்குத்) தும்பைப்பூமாலை சூடும்படியெண்ணிச் சொல்லுவார் (சிலர்) எ—று.

இனி, உம்பர்காண - தேவர்கள் காணும்படி எனினுமாம்; அதற்கு இயைய, உயிரழித்தல் - உடம்பினின்றும் உயிரை நீக்குதல் எனவுரைக்க, போர்செய்வார் தும்பைப்பூமாலை சூடுதல் அக்கால வழக்கு. திரௌபதியைச் சபையிலிழுத்துவந்து துகிலுரிந்த துச்சாதனனையும், அதனைப் பார்த்துக் களித்திருந்த ஏனைத் தம்பியரையும் கொல்லுமாறு கோபித்தனர் சிலர் என்பது கருத்து. (ஆ)

வஞ்ச கச்சப லன்றரு மைந்தனை
 வெஞ்ச மத்தினில் வீழக் கணத்திடைச்
 செஞ்ச ரத்தின் வழியுயிர் செல்லவே
 யெஞ்ச லிக்க வெழுமென் றியம்புவார்.

இ—ள்: சுபலன் தரும் வஞ்சக மைந்தனை - சுபலன் பெற்ற புதல்வனாகிய வஞ்சகத்தினையுடைய சகுனியை, கணத்திடை வெம் சமத்தினில் வீழ - கூணப்பொழுதினுள்ளே கொடிய யுத்தத்திலே (வலியழிந்து) வீழும் படியாகவும், செம் சரத்தின் வழி உயிர் செல்ல - நேரிய அம்பு தைத்த துவாரத்தின்வழியே உயிர் போகும்படியாகவும், எஞ்சலிக்க - கொல்லுதற்கு, எழும் என்று இயம்புவார் - புறப்படுக்கொன்று சொல்லுவார் (சிலர்).

இத்தீமை யெல்லாவற்றிற்கும் சகுனியின் மாயச்சூதே காரணமாதலின், அவனைக் கொல்ல எழுமென்றார் சிலரென்பதாம். செஞ்சரம் - பகைவரிரத்தற் தோய்ந்தமையாற் செங்கிறத்த கணை யெனலும் ஆம். (க0)

சீத வெண்குடை வேந்தர்தந் தேர்விடுஞ்
 சூதன் மைந்தன் சுயோதனன் றோழனை
 மாதிரங்களில் வானவர் காணவிப்
 போது டற்றுவ மென்னப்பு கலுவார்.

இ—ள்: சீத வெண்குடை வேந்தர்தம் தேர் விடும் - குளிர்ச்சியாகிய வெண்கொற்றக்குடையைடைய அரசாது தேரைச்செலுத்துகின்ற, சூதன் - சாரதிக்கு, மைந்தன் - மகனாய்ந், சுயோதனன் தோழனை - துரியோதனனுக்கு நண்பனாகிய கண்ணனை, மாதிரங்களில் வானவர் காண - எட்டுத்திக்கிலுமிருந்து உலகினைக்காக்கும் தேவர்கள் காணும்படி, இப்போது உடற்றுவம் - இப்பொழுதே (சென்று) போர் செய்து கொல்லுவாம், என்ன புகலுவார் - என்று சொல்வார் (சிலர்) என்று.

அரசனுடைய தண்ணளியை அவர் குடைமே லேற்றிச் சீதவெண்குடை என்றார், கண்ணன் தானும் அசராம்சமாய் அவ்வாறான துரியோதனனுடையதற்கும் நண்பனாகி அதர்மசகாயனாயிருத்தலின், அவனைக் கொல்லுதற்கண் இத்திராதி தேவர்கட்கு உவப்பாதலின் 'மாதிரங்களில் வானவர் காண' என்றார். துரியோதனன் - மிகவும் யுத்தப்பிரியன் எனப்பொருள்படும்: திருதராட்டிரனுடைய தேர்ச்சாரதியால் வளர்க்கப்பட்டமையிற் கண்ணன் 'சூதன்மைந்தன்' எனப்படுவன். சபையில் இழுத்துக் கொண்டுவரப்பட்ட திரொன்பதி, 'தருமபுத்திரர் தம்மைத் தோற்றியின் எனனைத் தோற்க உரியராகார்; சபையோடே! நீங்கள் நீதியைச் சொல்லுமின்' எனக்கேட்க, விகர்ணன் எழுந்து தன்னைத் தோற்றியிற் தருமபுத்திரன் தன் மனைவியைத் தோற்றினாதலின் அது முறையன்றென்ன, அப்போது கண்ணன் முன்னர்த் தன் பொருளெல்லாந் தோற்றபோதே அப்பொருள்களில் மனைவியும் ஒரு பொருளாதலிற் சபைக்குக் கொண்டுவருதல் முறையாம்' என்றானாதலின் அவனைச் சினந்தார் சிலர் என்பதாம். (கக)

உந்த வுந்த வொருவர்க் கொருவர்வாய்
முந்த முந்த முடுகுசி னத்தராய்
அந்த வந்த வவனிபர் யாவரும்
இந்த விந்த வுரைகளி யம்பவே.

இ—ள்: வந்த அந்த அவனிபர் யாவரும் - (தருமபுத்திராக்காண) வந்த அந்த அரசரெல்லாம், உந்த உந்த - (அவமானம் தம்மை) மேலும் மேலும் பிடர்பிடித்துத் தள்ளுதலால், முடுகு சினத்தராய் - விரைந்தெழுந் கோபத்தையுடையராய், ஒருவர்க்கு ஒருவர் வாய் முந்த முந்த - ஒருவர் சொல்லினொருவர்சொல் மிகவும் முற்படும்படி (விரைந்தி), இந்த இந்த உரைகள் இயம்ப - இப்படிப்பட்ட பல வார்த்தைகளைச் சொல்ல எ—று.

உந்த வுந்த: இடைவிடாமையென்பொருளில் வந்த அடுக்கு, முந்த முந்த: மிகுதிப்பொருட்டு, இந்த விந்த: பன்மைப்பொருட்டு, ஒருவர்க்கொருவர் என்றதில் நான்சுறுபு எல்லெப்பொருளில் வந்த வேற்றுமைமயக்கம், வாய்: சுருவியாகுபெயர், அவனிபர் - பூமியைக் காப்பவர் எனக் காரணப் பெயராகிய வடசொல்; வாக்கியத்தை முடிக்குஞ் சொல்லாகிய வினையின்றி இச்செய்யுள் முடிவுபெறாமல் அடுத்த செய்யுளோடு தொடர்ந்து முடிதலாற் குளகம், வந்த அரசர் யாவரும் பாண்டவருடைய நன்மை தீமைகளிற் பங்குபெற்றொழுஞ் சுற்றமித்திராதலின், மானமும் சினமும் உந்த இவ்வாறு கூறினரென்க. (கஉ)

கேட்டி ருந்தருள் கேசவன் வாசவன்
காட்டி ருந்தன னென்னக் கவின்பெறுந்
தோட்டி ருந்தளி தேனுகர் சோலையின்
மாட்டி ருந்த மகீபர்க் குரைசெய்வான்.

இ—ள்: வாசவன் காட்டு இருந்தனன் என்ன - இந்திரன் கற்பகச் சோலையின்கண்ணே யிருந்தாற் போல, அளி கவின் பெறும் தோட்டு இருந்த தேன் நுகர் சோலையில் - வண்டுகள் அழகு பொருந்திய இத்தழினை யுடைய மலர்களிலிருந்து தேனையுண்கிற (காமியவனச்) சோலையின் கண்ணே, கேட்டு இருந்தருள் கேசவன் - (அரசர் பலரும் கூறிய வார்த்தைகளைக்) கேட்டுக்கொண்டிருந்த கண்ணபிரான், மாட்டு இருந்த மகீபர்க்கு உரைசெய்வான் - பக்கத்திலிருந்த அவ்வரசர்க்குச் சொல்லுவானாயின் எ—று.

என்ன இருந்தருள் கேசவன் என இயையும், வாசவனைக் கேசவற்கு ஒப்பாக்கிக் கொண்டுக்கட்டி யுரைக்க; இனி, மாட்டிருந்து அம் மகீபர்க்கு எனப்பிரித்து அதற்கியையப் பொருள்கொள்ளினுமாம். (கக)

விடுக விந்த வெகுளியைப் பின்புற
அடுக நுந்திற லாண்மைக டோன்றவே

வடும னங்கொடு வஞ்சகஞ் செய்பவர்
கெடுவ ரென்பது கேட்டறி யீர்கொலோ.

இ—ள்: வடுமணம் கொடு வஞ்சகம் செய்பவர் - குற்றம்பொருத்திய மனத்தையுடையராய் (ப் பிறரை) வஞ்சித்தொழுதுவோர், கெடுவர் என்பது கேட்டு அறியீரோ - (அதனூற்றமே) அழிவாரென்பதை (ப் பெரியார் வாய்க் கேட்டு மறித்திலீரோ, (ஆகையால்); இந்த வெருளியை விடுக - இப்பொழுது கொண்ட கோபத்தை யொழிக, [பதின்மூன்று வருடங் கழிந்த பின்னர், பாண்டவர் நாட்டிற்கு வருங்கால்] பின்பு உற - பின்னரும் (அத்தரியோதனையருடைய தீமைகள்) நிகழ்த்தால், தும் திறல் ஆண்மை கள் தோன்ற அடுக - உங்களுடைய வலிமையும் வீரத்தன்மையுந் தோன்றும்படி (அவர்களைக்) கொல்லுக ளு—று.

கொல் - அசைநிலை. உற்றல் என்னும் வினையெச்சம் உற எனத் திரிந்து சின்றது. (48)

இயைந்து ரைத்த வியைபின் படியினி
வியந்தி ருக்கும் விபினந் தொறுமிருந்
துயர்ந்த பிற்செய் வினையையின் றுன்னுதல்
அயர்ந்து ரைத்த லலாநிலை யாவதே.

இ—ள்: இயைந்து உரைத்த இயைப்பின்படி - மனமிசைத்து செய்து கொண்ட உடன்பாட்டின்படி, வியந்து இருக்கும் விபினந்தொறும் இருந்து - (முனிவர்கள்) நன்கு மதித்து வசித்தற்கிடமான (புண்ணிய) வணக்கடோறும் வாசஞ்செய்து, உயர்ந்தபின் - (தவம் வரம் முதலியவற்றால்) மேம்பட்டபின்பு, செய்வினையை - செய்யவேண்டிய போரை, இன்று உன்னுதல் - இப்பொழுதே நினைத்துப் பேசுதல், அயர்ந்து உரைத்தல் அலாத - அறிவு மயங்கிப் பேசுதலாகுமே யல்லாமல், ஆவது இலை - (அதனால்) வரும் பயனில்லை ளு—று.

அயர்ந்தல் - அறிவு சோர்ந்தல், ஈண்டு ஆலோசனை யின்மையை யுணர்ந்தும்; என்றத தருமபுத்திரர் சொன்ன சொற்றவறார், நீதி திரம்பாராதவின் உங்கன் சொல்லை அதுரளித்து நடத்தல் இப்போழ் தியலாதென்ற வாறு. இனி உயர்ந்தபின் என்பதற்கு, கடவநாள் கழித்து வெளிப்பட்டியர்வடைந்த பின் (உயர்வு=சுவாதினம்) என்றும், 'அயர்.....இலையாவது' என்பதற்குத் தருமபுத்திரனுக்குச் சொற்சொர்வுபடுதலாகிய குற்றமாகுமன்றிக் குணமாகுமாறில்லை என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (49)

வேறு

கேட்டிரீ முரசு கேது கிளைஞர்தம் மிருக்கை தோறும்
ஈட்டிய புதல்வ ருள்ளார் யாரையு மிருத்தல் செய்து
காட்டிடை நிவீர் வைகிக் கடவநாள் கழித்து மீண்டு
நாட்டிடை வந்தாற் காண்டி நலனுளோர் நலன்க ளெல்லாம்.

இ—ன்: முாச கேது கேட்டி - முாசக் கொடியையுடைய தருமபுத் திரணே கேட்பாயாக, நீ ஈட்டிய புதல்வர் உள்ளார் யாரையும் - நீ பெற்றுள்ள புதல்வரும் மற்றுஞ் சுற்றத்தவருமாகிய எல்லாரையும், கிளைஞர் தம் இருக்கை தோறும் இருத்தல் செய்து - (அவர்களுடைய நெருங்கிய) உறவின ரில்லங்கடோறும் வசிக்கச்செய்து, காட்டிடை நீவிர் வைகி - காட்டின்கண்ணே நீங்கள் (பன்னிரண்டு வருடம்) வசித்து, கடவநான் கழித்து - (அஞ்ஞாதவாசத்துக்கு) உரிய நான்களையும் [ஒரு வருடத்தையும்] கழித்து, மீண்டு நாட்டிடை வந்தால்-திரும்பி நாட்டின்கண்ணே வெளிப்பட்டு வந்த பின், நல்ல உனோர் நலன்கள் எல்லாம் காண்டி - (இந்த) நல் லன்புள்ளோரது உதவிகளை யெல்லாம் கண்டுக்கொள் (அறிந்துகொள்வாயாக) எ—று.

இச் செய்யுள் தருமபுத்திரனை நோக்கிக் கண்ணபிரான் கூறியது, முாசகேது: அன்மொழித்தொகைப் பெயர்; ஆண்மைவிளி யாதவின் இயல்பாயிற்று. அஞ்ஞாதவாசத்துக்குரிய காலம் ஒருவருட மாயினும் வனவாசஞ் செய்தற்குரிய காலத்தை நோக்கி அது மிகச் சொற்பம் என்பது தோன்றக் 'கடவநான்' என நானென்னும் பெயராற் கூறினார்; மீண்டு வருதல் - வனவாசம் அஞ்ஞாதவாசமென்னு யிவைகளை விதிக்கப்பட்டவாறு முடித்து வருதல். கேட்டி, காண்டி: முன்னிலையேவலொருமை வினைமுற்றுக்கள். இது முதல் உக செய்யுள் அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம். (கசு)

அன்னையைச் சுபலன் பாவை யருகுற விருத்தி யுங்கள் தன்னையர் தம்மை யாக சேனனார் தன்னில் வைத்துப் பின்னையும் வேண்டு வோரைப் பிறிவுற நெறியிற் போக்கி நன்னயத் தொடுகீர் கானம் வைகுத னன்மை பென்றான்.

இ—ன்: அன்னையைச் சுபலன் பாவை அருகு உற இருத்தி - தாயாகிய குந்திதேவியைக் காந்தாரியின் கீழ்ப்பத்தில் இருக்கச்செய்து, உங்கள் தன்னையர் தம்மை - உங்கள் புத்திரரை, யாகசேனன் ஊர்தன்னில் வைத்து - துருபதராசனது ஊரில் இருத்தி, பின்னையும் - மேலும், வேண்டுவோரை பிறிவு உற நெறியில் போக்கி - வேண்டிய உறவினரை வெவ்வேறாக அவரவர்க் கியைந்த சுற்றத்தார் வழியிலே அனுப்பி, நல் நயத்தொடு நீர் கானம் வைகுதல் னன்மை - நல்ல நீதியோடு பொருந்த நீவிர் வனத்தில் வசித்தல் நன்மையாகும், என்றான் - என்று கூறினன் (கேசவன்) எ—று.

என்றான் என்னும் வினைமுற்றை கரு-ம் செய்யுளிற் போந்த கேசவன் என்னும் எழுவாயொடு இயைக்க, தனயர் என்பது தன்னையர் என விரித்தல் விகாரம் பெற்றது; அகரம் ஐகார மானமை மொழியிடைப் போலி பிறிவுற - பிரிவு பிரிவாக, வெவ்வேறாக. நீதியோடு பொருந்த என்றது சபையில் நீ உடன்பட்ட கடப்பாட்டிற்குத் தக என்றவாறு. (கச)

அச்சுத னுரைத்த மாற்ற மறன்சுதன் மகிழ்ந்து கேட்டு மெய்ச்சுதர் முதலா மற்றும் விளம்பிய கிளையை யெல்லாம்

இச்சையின் படியே யாங்காங் கெய்துவித் தீரா ருண்டும்
அச்சுறு கானில் வைகு மார்வமே யார்வ மாணன்.

இ—ள்: அச்சதன் உரைத்த மாற்றம் - கண்ணபிரான் சொல்லிய
வார்த்தையை, அறன் சதன் மகிழ்ந்து கேட்டு - தருமபுத்திரன் விருப்புடன்
கேட்டு, மெய்ச் சதர் முதலா - உண்மை நெறியினை யுடைய மைந்தர் முத
லாக, மற்றும் விளம்பிய கிளையை எல்லாம் - மேலே கூறிய மற்றுஞ் சற்
றத்தாரை யெல்லாம், இச்சையின்படியே - (கண்ணபிரானது) விருப்பத்
தின்வண்ணமே, ஆங்காங்கு எய்துவித்து - அவ்வவ்விடங்கட்குப் போக்கி,
ஈராறு ஆண்டும் - பன்னிரண்டு வருடமும், அச்சுறு கானில் வைசும் ஆர்
வமே ஆர்வம் ஆணன் - அச்சத்தை விளைவிக்குங் காட்டின்கண்ணே வசிக்கு
மெண்ணத்தையே விரும்பி மேற்கொண்டான் எ—று.

ஏ - தேற்றம். அச்சதன் - அழிவில்லாதவனென விஷ்ணுவக்குக் கார
ணப் பெயர் அவரது அவதாரமாகிய கண்ணபிரானுக்காயது. ஆர்வம் -
விருப்பம். முதலாக என்பது முதலா என ஈறு தொக்கது அச்சம் -
அச்சு என நின்றது மது. (கௌ)

சோனைமா முகிலின் மேனித் தோன்றலுந் துவரை புக்கான்
ஏனையோர் தாமுந் தத்த மெயிலுடை நகரி புக்கார்
ஞானயோ கிகளு மொவ்வா நரேசனுந் தம்பி மாருங்
கானமே தாங்க ளாளுங் காசினி யாகக் கொண்டார்.

இ—ள்: சோனை மாமுகிலின் மேனித் தோன்றலும் - பெருமழை
யைப் பொழியுங் கரிய மேகம் போலுந் திருமேனியை யுடைய கண்ண
பிரானும், துவரை புக்கான் - துவாரகாபுரியை யடைந்தனன், ஏனையோர்
தாரும் - மற்றையாசர்களும், தத்தம் எயில் உடை நகரி புக்கார் - தங்கள்
தக்களுடைய மதில் சூழ்ந்த நகரங்கட்குச் சென்றனர், ஞானயோகிகளும்
ஒவ்வா நரேசனும் - ஞானயோகத்தைச் செய்யும் முனிவர்களுந் தனக்
கொப்பாகாத தருமராசனும், தம்பிமாரும் - (வீமன் முதலாகிய) தம்பியர்
நால்வரும், கானமே தாங்கள் ஆளும் காசினியாக கொண்டார் - காட்
டையே தாக்கனாளுகிற இராச்சியமாகக் கொண்டனர் எ—று.

தோன்றல் - பெருமையிற் சிறந்தோன், பிரசித்தி பெற்றவன்; நரே
சன் - (நா + ஈசன்) மனுஷர்களுக்குத் தலைவன். இல்லறத்தி விருந்து
கொண்டே காமக் குரோதாதிகளை யொழித்துச் சத்தியம், பொறுமை,
தயை முதலிய நியமங்களைக் கைக்கொண் டொழுதுவின், அவ்வாழ்க்கை
யைத் துறந்து இயம நியமாதிகளைப் பூண்ட ஞானயோகிகளும் தரும புத்
திரர்க்கு ஒப்பாகா ரென்பதாம் (கௌ)

அவ்வனந் தன்னில் வந்த வரசெலா மகன்ற பின்னர்
வெவ்வனம் வீடாது மேவித் தவம்புரி விபாத னென்னுஞ்

செவ்வன முனிவன் வந்தே சேயவன் சேய்க ளான இவ்வன சரிதர் தம்மை யினைவுட னெய்தி னானே.

இ ள்: அவ்வனத் தன்னில் வந்த அரசு எலாம் அகன்ற பின்னர் - அக் காமிய வனத்தின்கண்ணே (பாண்டவரைக் காண) வந்த அரசு ரெவ் லாரும் (தத்தமுர்க்கு) மீண்ட பின்பு, வெவ்வனம் விடாது மேவி தவம் புரி - கொடிய காட்டின்கண்ணே நீங்காதிருந்து தவஞ்செய்யும், வியாதன் என்னும் செவ்வன முனிவன் - வியாசனெனப்படுஞ் செப்பமாகிய குணத் தினையுடைய முனிவன், வந்து - (அக் காமிய வனத்தின்கண்) வந்து, சேய வன் சேய்களான இவ் வனசரிதர் தம்மை - தனது புதல்வனுகிய பாண்டு வின் மக்களாயுள்ள வனவாசஞ் செய்யும் இப் பாண்டவரை, இளைவுடன் எய்தினான் - துன்பத்தோ டடைந்தான் எ—று.

வியாதன் - வேதங்களை நான்காக வகுத்து ஒழங்கு செய்தவன். 'செவ்வனம் - செப்பம், செவ்வை. சேயவன் - புதல்வன் என்றது பாண்டமகாராசனை. வனசரிதர் - வனவொழுக்க முடையார், வன வாசிகள்; (வடமொழி) இளைவுடன் என்னு மூன்றனுருபு விசேடணப் பொருளில் வந்தது. (உ-0)

கண்டெதிர் சென்று போற்றிக் கண்ணினுஞ் சென்னி மீ துங் கொண்டன ரவன்றன் பாதங் குளிர்ந்தன ருயிரு மெய்யும் புண்டர நுதலி னானைப் பூசனை செய்த பின்னர் வண்டணி தாரான் செய்த வஞ்சனை யனைத்துஞ் சொன்னார்.

இ - ள்: கண்டு - (பாண்டவர் வியாச முனிவனைக்) கண்டு, எதிர் சென்று - எதிர்கொண்டழைத்து, போற்றி - துதித்து, அவன்றன் பாதம் கண்ணினும் சென்னிமீ தம் கொண்டனர் - அம்முனிவனுடைய பாதங்களைக் கண்களிலும் சிரத்திலும் பொருந்தப் பணிந்து, உயிரும் மெய்யும் குளிர்ந்தனர் - உயிரும் உடலும் தளிர்க்கப்பெற்று, புண்டர நுதலினுனைப் பூசனை செய்த பின்னர் - திருநீற்றைத் திரிபுண்டரமாக அணிந்த நெற்றியை யுடைய அம்முனிவனைப் பூசித் துபசரித்த பின்பு, வண்டு அணி தாரான் செய்த - வண்டுகள் மொய்த்த மாலைையைத் தரித்த துரியோதனன் செய்த, வஞ்சனை அனைத்தும் சொன்னார் - வஞ்சகங்களை யெல்லாஞ் சொல்லினார் எ—று.

தமக்கு உறுதியாயின கூறி யுற்றுழி யுதவும் முனிவனைத் தரிசிக்கப் பெற்றமையால் உயிரு மெய்யுங் குளிர்ந்தன ரென்க. கொண்டனர் குளிர்ந்தனர்: வினையெச்சப்பொருளில் வந்த முற்று. கொண்டு குளிர்ந்து செய்த (பின்னர்) என முறையே வினைமுடிவு காண்க. (உ-க)

செறிந்தவர்க் கூற்றங் கோலாஞ் செய்தவ முனியு முன்னே சிறிந்தன நிகழ்ந்த வெல்லாங் கூறுதல் கொடிது பாவம்

பிறிந்தன தாயந் தன்னிற் பெரும்பகை யினிதென் றன்றே
அறிந்தவ ருரைத்தா ரைய வவாவினுக் கவதி யுண்டோ.

இ—ள்: செறித்தவர்க்கு ஊற்றம் கோலாம் - தன்னை யடைந்தார்க்கு (இடர் வந்துழி) ஊன்றுகோல்போ லுதவும், செய்தவ முனியும் - தவத்தைச் செய்யும் வியாதமுனிவனும், முன்னே நிகழ்ந்த எல்லாம் குறித்தனம் - முன்னர் நிகழ்ந்த காரியங்களை யெல்லா மறித்தேம், கூறுதல் சொடிது - (இங்கே) சொல்லுதல் மிகத் துன்பந் தரும், பாவம் பிறிந்தன தாயந் தன்னில் - மனம் ஒற்றுமையல்லாத தாயத்தாரைப் பார்க்கிலும், பெரும் பகை இனிது என்று அன்றே - பெரும் பகைவர் நல்லவரென்றல்லவா, அறிந்தவர் உரைத்தார் - (நூல்களை) உணர்ந்த பெரியோர் கூறினார், ஐய - அப்பனே, அவாவினுக்கு அவதி உண்டோ - ஆகைக்கோ சொல்ல யுண்டோ.

ஊற்றங் கோல் - ஊன்றுகோல், குறித்தனம் என்பது மெலிந்து நின்றது, பாவம் - அபிப்பிராயம் (வடமொழி); பிறிந்தன பெயரெச்சப் பொருளில் வந்த வினைமுற்று; பிதா முதலிய முன்னோரால் தேடப்பட்ட தாய் புத்திரன் முதலியோர்க்குக் கிடைக்கும் உரிமைப் பொருள் தாயம் எனப்படும்; அதனைப் பெறுதற்குரிய உடல் பிறந்தோரை யுணர்ந்தினமையால் தாயம் ஆகுபெயர். தாயத்தாரினும் என்ற எதிர்ப்பொருளுக்கியைய அப் பெரும் பகை யினிது என்பதனையும் உயர்திணையாக்கிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது; இஃது உயர்திணையை அஃறிணை வாய்பாட்டாற் கூறிய வழுவமைதி. [நன். "உருவகவுவமையில்" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'பிறவும்' என்ற மிகை இதற்கு விதி] ஓகாரங்கள் எதிர்மறை, அன்றே-அன்று என்னு மெதிர்மறைய 'ஒ' என்னு மெதிர்மறை மறுத்தமையால் உடன் பாட்டுப் பொருளை வற்புறுத்தி 'இனிதென்றே யுரைத்தார்' என்னும் பொருடரும். ஐய: அண்மைவிளி; போனை ஐய என விளித்தது, மகனை 'அப்பனே' என்பது போன்ற மரபுவழுவமைதி. அவாவினுக் கவதி யுண்டோ என்றதனால் அத்தி ருபுரியை யானாதலோ டமையாமல் உக்களது இந்திரப்பிரத்தத்தையும் ஆள அவாவினான் தரியோதனன் என்பது குறிப்பெச்சம். (உஉ)

துன்றின ரின்ன லெய்தத் துன்னல ராகித் தம்மில்
ஒன்றினர் செறினு முள்ள துண்டென வுரைத் தேற்றிக்
கன்றினர் கவலை தீர்த்தான் கண்ணுடைக் கருணை மூர்க்கி
குன்றின துயர்ச்சி யந்தக் குன்றினுக் கறிய யுண்டோ.

இ—ள்: கண் உடை கருணை மூர்க்கி - தத்துவ ஞானத்தை யுடைய அருளே யருவாகவுள்ள வியாசமுனிவன், துன்றினர் - உறவினராகிய துரியோதனகுதியர், இன்னல் எய்த - (நீவிர்) துன்பத்தை உடையுடையடி, தம்மில் துன்னலர் ஆகி - தம்முள்ளத்தே பகைமையை யுடையராய், ஒன்றினர் செறினும் - (புறத்தே தம்மோடு நட்புடையார் போலச்) சேர்ந்து தம்மை

யிவ்வாறு வருத்தினாரெனினும், உன்னது உண்டு என - உங்களிடத்துள்ள தாகிய மகிமை குறையா துள்ளதேயாகுமென்று, உணரத் தேற்றி - உணரும்படி தேறதல் வார்த்தை கூறி, கன்றினர் கவலை தீர்த்தான் - வருத்தின பாண்டவரின் கவலையை நீக்கினான், குன்றினது உயர்ச்சி அந்தக் குன்றினுக்கு அறிய உண்டோ - மலையின் துயர்ச்சியை அம் மலைக்கு அறிதல் கூடுமோ எ—று.

கவலை முதிர்ந்துழிக் கற்றவும் கைகொடாவாதவின், தம் பெருமை தாமறியாது கலங்கினர் பாண்டவர்; இக் கருத்தை யுணர்த்தி நின்றவின் ஈற்றடி யிறிது மொழிதல் என்னும் அணி. ஓ: எதிர்மறை. (உந)

நீவிரே யல்லீர் முன்னு ணிலமுழு தாண்ட நேமி
நாவிரி கீர்த்தி யாள னானெனு நாம வேந்தன்
காவிரி யென்னத் தப்பாக் கருணையான் சூதிற் றேற்றதுத்
தீவிரி கானஞ் சென்ற காதைநஞ் செவிப்ப டாதோ.

இ—ள்: நீவிரே அல்லீர் - (அரசருட் சூதினற் கேடுற்றோர்) நீவீர் மாத்திரமோ வெனின் அல்லீர், முன்னான் - முற்காலத்தில், காவிரி என்னத் தப்பா கருணையான் - காவிரியாறுபோல ஒருகாலமும் வற்றாத அருளினால் ஈடும் வன்மலும், (அதனால்), நிலம் முழுது ஆண்ட நேமி - பூவுலக முழு தையு மரசு செய்த ஆஞ்ஞா சக்கரத்தையுடைய, நாவிரி கீர்த்தியாளன் - எல்லாருடைய நாவிலும் பார்த்த புகழை ஆள்பவனுமாகிய, நான் எனும் நாம வேந்தன் - நானெனும் பேர்பெற்ற அரசன், சூதில் தோற்று - சூதாட்டத்தினால் (இராச்சிய முழுதையுந்) தோற்று, தீவிரி கானம் சென்ற காதை - நெருப்புப் பார்த்த காட்டிற்குச் சென்ற சரித்திரம், தாம் செவிப் படாதோ - உங்கள் காதிற் பட்டதில்லையோ? (கேள்விப்படாததோ என்பதாம்) எ—று.

நான் வரைவின்றி யீயும் முதல் வள்ளலாதவின், கோடை நீடினும் நீரைத் தப்பா துதல்க் காவிரிபோலத் தப்பா துதல்க் கொடையாளன் என்பார் 'காவிரி.....கருணையான்' என்றார். ஈகையைக் கருணையென்றது காரிய காரண வுபசாரம். "உரைப்பா ருரைப்பவை யெல்லா மிரப்பார்க் கொன்-றீவார்மே னிற்கும் புகழ்" என்பவாகவீற் காரண காரிய முறைப் படி கொண்டு கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. நாமம் - பெயர்; இனி பிரசித்தி பெற்ற எனப் பொருள்படும் 'நாம' என்னும் வடமொழி யிடைச் சொல் லெனினுமாம். சூதில்: ஐந்தனுருபு ஏதப்பொருட்டு, படாததோ என்பது படாததோவென விகாரமாயிற்று. ஏ: பிரிகிலை. ஓ: வினா. முழுதமென்னு முற்றம்மை தொக்கது. (உப)

தோத்திர மான தெய்வச் சருதிகள் யாவு நான்காக்
கோத்தவன் பின்னுஞ் சொல்வான் குன்றவில் லவன்பா லின்று

பார்த்தனே சென்று பாசு பதக்களை வாங்கி னல்லால்
ஆர்த்தபைங் சமுலா யெய்தா தரும்பகை முடித்த லென்றான்.

இ—ள்: தோத்திரம் ஆன தெய்வச் சுருதிகள் யாவும் - மத்திர ரூபமாகிய தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த வேதங்களையெல்லாம், நான்கா கோத்தவன் - (இருக்கு, யசர், சாமம், அசர்வம் என) நான்காக வகுத்த வியாசமுனிவன், பின்னும் சொல்வான் - மேலுங் கூறுவான், ஆர்த்த பைங் கழலாய் - (காலிற்) கட்டப்பட்ட பசும் பொன்னாலாகிய வீரக்கழலையுடைய தருமபுத்திரனே. இன்று - இந்நாள், பார்த்தனே சென்று - அருச்சுனனே போய், குன்ற வில்லவன்பால் - மேருமலையை வில்லாகவுடைய பாமசிவனிடம், பாசுபதக்களை வாங்கின் அல்லால் - பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றுவல்லாமல், அரும்பகை முடித்தல் எய்தாது - வெல்லுதற்கரிய பகைவரையழித்தல் உங்கட்கு முடியாது, என்றான் - என்று கூறினான் எ—று.

எ: பிரிசிலை, சுருதி - எழுதாமறையாய் உதாத்த முதலிய வோசைபிழையாவண்ணம் உபதேச பரம்பரையாற் கேட்டே யோதப்படுவ தெனக்காரணப் பெயராகும், வேதத்திற்குத் தெய்வத்தன்மையாவது இம்மை மறுமைப் பயன்களை விரும்பி யாகாதி கிருத்தியங்களை அவ்வேத விதிப்படி செய்யின், விரும்பியவண்ணமே அப்பயன்களைத் தவறாது பயக்கவல்ல விசேஷசக்தி, பாசுபதம் - பசுபதியினுடைய தெனத் தத்திதாந்தப் பெயர். பசுபதி - ஆன்மாக்களுக் கெல்லாந் தலைவன், சிவன்; பாசுபதக்களை - பாசுபதமாகிய களை என இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, களை - அம்பு. பரிவுடன் முனிவன் மாற்றம் பணிந்துதன் றலைமேற்கொண்டு வரிசிலைக் குலக மெண்ணு மகபதி மகளை நோக்கிக் கிரிசனை யுன்னி வெள்ளிக் கிரிப்புற மெய்தி யார்க்கும் அரியநற் றவஞ்செய் தேனு மவனருள் பெறுதி யையா.

இ—ள்: முனிவன் மாற்றம் - வியாசமுனிவனது சொல்லை, பரிவுடன் பணிந்து தன் தலைமேற் கொண்டு - (தருமபுத்திரன்) அன்போடு வணங்கித் தன் சிரமேற் கொண்டு, வரிசிலைக்கு உலகம் என்னும் - நீண்டவில்லின் வண்மைக்குச் சிறந்தவகை உலகினர் மதித்துக் கூறுகின்ற, மகபதி மகளை நோக்கி - இந்திர குமாரனாகிய அருச்சுனனைப் பார்த்து, ஐயா - அப்பனே, வெள்ளிக் கிரிப்புறம் எய்தி - கைலாயமலைப் பக்கத்தே சென்று, கிரிசனை உன்னி - பாமசிவனைக் குறித்து, யார்க்கும் அரிய நல் தவம் செய்தேனும் - பிறரொவர்க்குஞ் செய்தற்கரிய சிறந்த உவத்தைச் செய்தாயினும், அவன் அருள் பெறுதி - அப்பெருமானுடைய திருவருட் படைபையப் பெறக் கடவை எ—று.

'வில்லுக்கு விஜயன், சொல்லுக் கரிச்சந்திரன்' என்பது உலகமொழியாதலின், வரிசிலைக் குலகமெண்ணு மகபதி மைந்த னென்றார்; கிரிசன் -

(கலை) மலையை வாசஸ்தானமாக வுடையவன். ஐயா: அன்புபற்றி வந்த மரபு வழுவமைதி; முனிவன்-மோனநிலையை யடைந்தவன் எனப் பொருள் படும்; முனி என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; இனி இதனைத் தமிழ்ச்சொல்லாகக் கொண்டு ஒருவகைப் பற்றையும் முனிந்தவன் என் மறைப்பாரு முள். மகபதி - யாகத்துக்குத் தலைவன். (உசு)

எனவிடை கொடுப்ப மண்ணி லீணையிலா வியாதன் பாதம் மனனுற விறைஞ்சி யாங்கோர் மந்திர முறைபிற் பெற்று நனிமிகு திதியு நாளு நல்லதோர் முகூர்த்தந் தன்னிற் மறிவதி யியக்கர் காட்டத் தனஞ்சயன் சேற லுற்றான்.

இ—ன்: என விடை கொடுப்ப - என்று (தருமபுத்திரன்) கட்டளை செய்ய, மண்ணில் இணையிலா வியாதன் பாதம் - பூவுலகிற் மணக்கு விராவா ரில்லாத வியாசமுனிவனுடைய பாதங்களை, மனன்உற இறைஞ்சி - விருப்புடன் நமஸ்கரித்து, ஆங்கு ஓர் மந்திரம் முறைபில் பெற்ற - அம்முனிவ னிடத்தே ஒப்பற்ற மந்திரத்தை உபதேச முறைப்படி பெற்ற, திதியும் நாளும் நனி மிகு - திதியும் ஈகூர்த்திரமும் மிக உத்தமமாயுள்ள, நல்லது ஓர் முகூர்த்தம் தன்னில் - ஒரு சுபயுகூர்த்தத்திலே, தனிவதி - மனுஷசஞ் சார மதிகமில்லா திருக்குங் காட்டுவழியை, இயக்கர் காட்ட - யுகூர்த்தக் காட்ட, தனஞ்சயன் சேறலுற்றான் - அருச்சுனன் செல்வராயினான் என்று.

மண்ணில் இறைஞ்சியென இயைத்து நிலத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து என்றுரைப்பினுமாம். முகூர்த்தம் - சுபவேளை. இயக்கர் - குபேரனது நகரவாசிகளாகிய தேவசாதியார், தனஞ்சயன் - தனத்தைச் சயித்தவன், பகைவரை வென்று திறைப்பொருள் பெற்றவனென்பதாம். (உஎ)

வெஞ்சல மனத்த ரானோர் விரகினுற் கூட்டங் கூட்டி நஞ்சல துவமையில்லா நவைபுரிந் தனர்க ளேனுஞ் சஞ்சல மும்மைப் போலுந் தாணிப ருறுதல் செய்யார் அஞ்சலி ரென்று மீள வாரண முனியும் போனான்.

இ—ன்: ஆரண முனியும் - வேதங்களை வகுத்த வியாசமுனிவனும், மீள - மீட்டும், வெம் சல மனத்தர் ஆரோ-கொடிய கோபம் பொருந்திய மனத்தையுடைய பகைவர், விரகினுல் கூட்டம் கூட்டி - உபாயத்தினால் தமது சபையில் வரவித்து, நஞ்ச அலது உவமை இல்லா - நஞ்சேயல்லாமல் வேறெப்பில்லாத, நவை புரிந்தனர்களேனும் - தீங்கைச் செய்தாராயினும், உம்மைப்போலும் தாணிபர் - உங்களைப்போன்ற (தீர்க்கான) அரசர்கள், சஞ்சலம் உறுதல் செய்யார் - மனக்கலக்கத்தை யடையமாட்டார்கள், அஞ்சலிர் என்று - ஆகையினால் நீவீரும் அஞ்சாதொழிவீரென்று சொல்லி, போனான் - (தன்னிடஞ்) சென்றனன் என்று.

தாணிபர் - பூமியைக் காப்பவர். முனியுமென்னு மும்மை எச்ச வும்மை. மீள என்று என இயைக்க, (உஅ)

மரவுரி யுடையன் சென்னி வகுத்தசெஞ் சடையன் ஞாணிச் சாமுட னங்கி யீந்த தனுவினன் றவத்தின் மேலே புரிதரு மனத்த னெல்லாப் புண்ணியங் களுக்குந் தானே உரைபெறு தசர தன்றன் மகனலர துவமை யில்லான்.

இ—ள்: மரவுரி உடையன் - (அருச்சுனன்) மரவுரியை உடையாக அணிந்தவனாகவும், சென்னி வகுத்த செம் சடையன்-சிரத்தின்மேலே கூட்டி முடித்த அழகிய சடாமுடியை யுடையவனாகவும், அங்கி ஞாணிச் சாமுடன் ஈந்த தனுவினன்-அக்கினிதேவன் அம்பரூத் ஞாணியுடன் கொடுத்த வில்லையேந்தியவனாகவும், தவத்தின் மேலே புரிதரு மனத்தன் - தவத்தின்கண்ணே விரும்பி யெழுகின்ற மனத்தை யுடையவனாகவும், (ஆவ்வாற்றால்); எல்லாப் புண்ணியங்களுக்கும் - (உருவர் திருவும் முதலான) எல்லாத் தரும சீலங்கட்கும், தானே உரைபெறு தசரதன்றன் மகன் அவாது - இணையின்றித் தானொருவனையாய்க் கீர்த்திபெற்ற தசரத குமாரனாகிய இராமனையல்லாது, உவமை இல்லான் - வேறொப்பில்லா னாயினான் எ—று.

தானே என்னு மேகாரம் பிரிங்கிலை, உரை - கீர்த்தி, இனி 'எல்லாமகன்' என்பதற்கு எல்லாத் தருமகுணங்கட்கும் உலகத்தில் தானே உவமையாக எடுத்தச் சொல்லத்தக்க இராமன் என்றுரைப்பினு மமையும், புண்ணியம் - புண்ணியத்தாலெய்தும் சற்குண முதலாயின பரிசுத்தகுணம்; உடையன் முதலாயின வினையெச்சப் பொருளவாகிய குறிப்புமுற்றுக்கன். (1)

நெறியிரு புறத்து மூசி நுழையொணு நெருக்க மிக்க செறிதரு வனமுஞ் சிங்கஞ் சிந்தூஞ் செருச்செய் சாரற் பொறைகளும் வெம்பி சாச பூதமோ டியக்கர் யாரும் உறைதரு குவடு நீங்கி யுத்தர முடிவு கண்டான்

இ—ள்: நெறி இருபுறத்தம் - வழியி னிருபுறத்திலும், ஊசி நுழையொணு - ஊசியும் நுழைதற்கியலாத, நெருக்கம் மிக்க செறிதரு வனமும் - நெருக்கம் மிகுந்த அடர்ந்த காடுகளையும், சிங்கம் சிந்தூம்-சிங்கமும் யானையும், செரு செய் சாரல் பொறைகளும் - (தம்முட்) போர் செய்கின்ற சாரலை யுடைய குன்றுகளையும், வெம்பி சாச பூதமோடு இயக்கர் யாரும் - கொடிய பேய்களும் பூதங்களும் இயக்கானவரும், உறைதரு குவடும் - வசிக்கின்ற சிகரங்களையுடைய பெரிய மலைகளையும், நீங்கி-நடந்து, உத்தர முடிவு கண்டான் - (பாதகண்டத்தின்) வடதிசை யெல்லையை யடைந்தான் எ—று.

ஊசியு மென்னு மிழிவுசிறப்பும்மை தொக்கது, பொறை - சிறு மலை, குவடு - சிகரம் ஆகுபெயராய்ப் பெரிய மலையை யுணர்த்திற்று. (160)

அத்திசை யிமய மென்னு மரசவெற் படைந்து மிக்க பத்தியோ டம்மை தன்னைப் பயந்தகுன் றென்று போற்றிச் சத்திய விரதன் றம்பி தபோவனந் தோறுந் தங்கண் முத்தழல் வளர்ப்போர் பாத முளரிகண் முடிமேற் கொண்டான்.

இ—ள்: சத்திய விரதன் தம்பி - மெய்ம்மையை விரதமாகக் கொண் டொழுஞ் தருமபுத்திரனது தம்பியாகிய அருச்சுனன், அத்திசை-அவ் வட திசையில், இமயம் என்னும் அரச வெற்பு அடைத்து - இமயமென்று பேர் பெற்ற மலையாசைச் சேர்ந்து, அம்மைதன்னைப் பயந்த குன்று என்று - உமாதேவியைப் புத்திரியாகப்பெற்ற மலையென்று கருதி, மிக்க பக்தி யோடு போற்றி - மிகுந்த அன்புடனே துதித்து, தபோவனந் தோறும் - (அங்குள்ள) தவவனங்களி லெல்லாம், தங்கள் முத்தழல் வளர்ப்போர் - தங்கட்குரிய மூன்றக்கினிகளையும் வளர்க்கும் முனிவர்களின், பாத முளரிகள் - பாத தாமரை மலர்களை, முடிமேல் கொண்டான் - சிரமேற் குடினன் எ—று.

சிறந்த அருவி, ஓஷதி, பொன், மணி முதலிய அரிய வளங்களெல் லாம் கிரம்பப்பெற்று அதிக உன்னதத்தோடு விளங்குதலின் இமயமலையை மலைகளுக் கரசென்றல் துன்மரபு; அம்மலையின் அதிதெய்வமாகிய இம வான் உமாதேவியைப் புத்திரியாகக் கொண்டு வளர்த்தமையால் அந் தேவி பார்வதி யென்னும் பெயர் பெற்றாளென்று [பர்வதத்தின் புத்திரி பார்வதி] புராணதிகள் கூறும். அச்செயலை அத்தெய்வத்தின் தாவரவடிவாகிய மலைமேலேற்றி 'அம்மைதன்னைப் பயந்த குன்று' என்றார். முத்தழல்: ஆகவனியம், தக்ஷிணக்கினி, காருகபத்தியம் என்பன. முளரி - மலருக் காதலாற் பொருளாகுபெயர். தபோவனம்: வடமொழித்தொடர். (கஉ)

சாரண ரியக்கர் விச்சா தார்முதற் பலருஞ் செஞ்சொல் ஆரணப் படியே சூழ வடவிக டோறும் வைகி நாரணன் மலரோ னும்பர் நாயகன் பதங்க ண்ச்கிக் காரணத் தவஞ்செய் வோரைக் கண்டுகண் டுவகை கூர்ந்தான்.

இ—ள். சாரணர் இயக்கர் விச்சாதார் முதல் பலரும் - சாரணரும் யக்கரும் வித்தியாதாரும் முதலாகிய பலரும், ஁டவிகடோறும் சூழவைகி - வனங்கடோறும் நாற்பக்கங்களிலுந் தங்கி, நாரணன் மலரோன் உம்பர் நாயகன் பதங்கள்நச்சி - விஷ்ணு பிரமா இந்திரன் ஆகிய இவர்க ளுடைய பதவிகளை விரும்பி, செம் சொல் ஆரணப்படியே - நன்மை பயக்கும் மந்திரமொழியாகிய வேதவிதிப்படியே, காரணத்தவம் செய் வோரை - (அப்பதவிக ளடைதற்குக்) காரணமாகிய தவங்களைச் செய்கின்ற வரை, கண்டு கண்டு - (அங்கங்கே) பார்த்துப் பார்த்து, உவகை கூர்ந் தான் - மகிழ்ச்சி மிகுந்தான் எ - று.

அருச்சுனனாவவன் பாரும் வைகித் தவஞ்செய்வோரைக் கண்டு கூர்ந்தான் என வினைமுடிவு செய்க. பலரும் என்பது தவஞ்செய்வோர் என்னும் வினைப்பெயரை விசேடித்துச் செயப்படு பொருளுடையதாய் நின்றது. காரணரதியோர் தேவசரதி வகையினர்; மலரோன் - விஷ்ணு வின் உந்திக் கமலத்திற் றோன்றியவன்; பொருளறியாமலே விதிப்படியோதி றோர்க்குத்தானும் அதனாற் பாவத்தைப் போக்கி நன்மை பயக்கு மந்திர

மொழியாதலிற் 'செஞ்சொலாரணம்' என்றும், வீடுபேற்றினிமித்தஞ் செய்யுந்தவம் நிஷ்காமிய தவமாதலின், மேலுலகபோகங்களை விரும்பிச் செய்யுந்தவங்களைக் காமிய தவமென்பார் 'காரணத்தவம்' என்றும் விசேடித்தார்.

அரியும்வெங் கரியுந் தம்மி லமர்புரி முழக்கங் கேட்டுங்
கிரியினின் முழக்கங் கேட்டுங் கிராதர்போர் முழக்கங் கேட்டுங்
எரிகளர் முழக்கங் கேட்டு மெம்பிரா னிமவான் றந்த
புரிசுழலோடும் வைகும் புண்ணியப் பொருப்பைச் சேர்ந்தான்.

இ—ள்: அரியும் வெங்கரியும் - சிங்கமும் கோபமுள்ள யானையும், தம்மில் அமர்புரி முழக்கம் கேட்டும் - ஒன்றோடொன்று போர்செய்கின்ற பேரொலியைக் கேட்டும், கிரியின் இன் முழக்கம் கேட்டும் - மலையின் கண்ணையுள்ள இனிய ஒலியைக் கேட்டும், கிராதர்போர் முழக்கம் கேட்டும் - வேடர் போர்செய்யுமாறவாரத்தைக் கேட்டும், எரிகளர் முழக்கம் கேட்டும் - காட்டுத்தீ பற்றியெரிதலா லுண்டாகிய பேரோசையைக் கேட்டும், எம்பிரான் - நந்தலைவராகிய பாமசிவன், இமவான் தந்த - மலையாசன் (வளர்த்து) மணஞ்செய்து கொடுத்த, புரிசுழலோடும் வைகும் - முடிக்கப்பட்ட கூந்தலையுடைய பார்வதி தேவியோ டெழுந்தருளியிருக்கின்ற, புண்ணியப் பொருப்பை - பரிசுத்த க்ஷேத்திரமாகிய கைலாச மலையை; சேர்ந்தான் - அடைந்தனன் என்று.

வேட்டுவ மகளிர் ஆயத்தோடு மலையெதிர்கூவியாடு மோசையும், ஞாயையாடல் கிளிகடிதல் முதலிய தொழில் செய்தற்கண் அன்னார் பாடலோசையும் இன் முழக்க மெனப்பட்டன. இனி மலையின்கணுள்ள அருவி முகில் முதலியவற்றின் முழக்கத்தை மலையின் முழக்க மென்ற ரொளினுமாம்; பிரான் - தலைவன், இறைவன், புரிசுழல் - அன்மொழித்தொகை.

கைம்மலை புரிவை யோடு கட்செவிக் கச்சுஞ் சாத்துஞ்
செம்மலை விழியிற் காணான் சிந்தையாற் கண்டு போற்றி
யம்மலைச் சார றோறு மருந்தவம் புரிநர் கூற
விம்மலை நீங்கி யாங்கண் மெய்த்தவ விரத னானன்.

இ—ள்: கைம்மலை உரிவையோடு - யானைத்தோலுடனே, கட்செவிக் கச்சுஞ் சாத்தும் செம்மலை - அரவக்கச்சினையு மணிந்துள்ள இறைவனாகிய பாமசிவனை, விழியில் காணான் - கண்ணைக் காணாதவராய், சிந்தையால் கண்டு போற்றி - மனத்தினுற் றியானித்துத் துதித்து, அம்மலைச் சாரல் தோறும் - அம்மலையின் சாரல்களில், அருந்தவம் புரிநர் கூற விம்மலை நீங்கி - சிறந்த தவத்தைச் செய்வோர் கூறினமையால் (காணாமையா லுண்டான) துன்பத்தை நீங்கி, ஆக்கண் மெய்த்தவ விரதன் ஆனான் - அம்மலைச் சாரலின்கண்ணே உறுதியான விரதத்தை யுடையராய்த் தவஞ்செய்யத் தொடங்கினான் என்று.

கைம்மலை: துதிக்கையினையுடைய மலைபோன்ற வருவத்தையுடைய தென ஆகுபெயர். கட்செவி - கண்ணையே செவியாக வுடையதென அன் மொழித்தொகை. கச்ச - இடையில் உடைமேற் கட்டப்படுவது. தவம் புரிநர் கூறியதாவது தவம் புரிந்தாலன்றிக் கிரீசனைக் கண்ணிற் காணல் முடியாதென்பதாம். அது, கண்ணிற் காணன் சிந்தையாற் கண்டு விம் மலை நீங்கி என்னுந் தொடர்களால் வினங்கும் புரிநர் என்பதில் நகரம் பெயரிடைநிலை.

(௩௪)

எயிலொரு மூன்றுஞ் செற்றோ நேந்திழை யுடனே வைகுங் கயிலையின் பெருமை தன்னைக் கட்டுரை செய்வ தெங்ஙன் வெயிலவன் முதலோர் நாளு மேம்பட வலஞ்செய் வார்கள் அயிலுநல் லமுதோர் சூழ்வந் தன்புடன் போற்று வாரே.

இ—ள்: வெயிலவன் முதலோர் - சூரியன் முதலாயினோர், மேம்பட- தாம் மேன்மையடையும்பொருட்டு, நாளும் வலஞ்செய்வார்கள் - தினமும் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வார்கள், அயிலும் நல் அமுதோரே - அமிர்தத்தை யுண்ணுகின்ற தேவர்களே, சூழ்வந்து - பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, அன்புடன் போற்றுவார் - பக்தியுடன் துதிப்பார்கள், (ஆகையினால்); எயில் ஒரு மூன்றும் செற்றோன் - மூப் புரங்களையு மெரித்தழித்த பரமசிவன், எந்திழை யுடனே வாகும் - உமாதேவியோ டெழுந்தருளியிருக்கும், கயிலையின் பெருமை தன்னை - கைலாசமலையின் மகிமைபை, கட்டுரை செய்வது எங்ஙன் - வருணித்துக் கூறுவ தெவ்வாறு எ—று.

முதலோர் - கோள்களும் நான்களும்; ஏகாரத்தைக் கொண்டு கூட்டியுயர்வு சிறப்புப் பொருள் கொள்க. எயில் - மதில், பொன் வெள்ளி யிரும் பென்னு மூன்று லோகங்களாலான அழியாக் கோட்டைகளையுடைய மூன்று அட்காதலால் ஆகுபெயர்; கைலை - கயிலை என ஐகாரத்தக்குப் பிரதியாக அகர யஃ இகரங்கள் எதுகைபற்றி வந்தன; இதற்கு விதி நன்னூலில் "அம்முனிசாரம்" என்னுஞ் சந்தியக்கரகுத்திரம். கௌரி - கவுரி என வருவனவற்றிற்கும் அதவே விதியாகக் கொள்க. எங்ஙனம் என்பது கடைகுறைத்து நின்றது.

(௩௫)

உருகிய வெள்ளி போல வுயர்முழை தோறும் வீழும் அருவிநீர் புனிதன் வேணி யமருமா நதியிற் றோன்ற உருகிய பனிவான் குன்றி லொண்பனிக் கடவுள் வந்து மருவிய தென்னத் தோன்றும் வருணமால் வரையின் றென்பால்.

இ—ள்: உருகிய வெள்ளி போல - உருகின வெள்ளி யொழுக்குப் போல, உயர் முழை தோறும் வீழும் அருவிநீர் - உயர்ந்தவிடத்துள்ள மலைத்துவாரங்களிலிருந்து விழுகின்ற அருவிநீர், புனிதன் வேணி அமரும் மா நதியில் தோன்ற - நிர்மலராகிய பரமசிவனது சகடயிங்கண்ணையிருக்குங் கங்காநதிபோலத் தோன்ற, வான்குன்றில் உருகிய பனி -

பெரிய மலையின்மேலே உருகிப் பனியானது, ஒண்பனிக் கடவுள் வந்து மருவியது என்னத் தோன்றும் - ஒளிபொருந்திய பனிக்கடவுள் வந்து தங்கியிருப்பதுபோலக் காணப்படுகின்ற, வருணமால் வரையின் தென்பால். வெண்ணிறத்தினையுடைய பெரிய கைலாசமலையின் தென்சாரவில் எ—று.

பனிக்கடவுள் - பனிக்காலத்தின் அந்நெய்வம். மாநதி - மகாநதி யென்பதன் சிதைவு, முழை - மலைப்பின்பு, குகை. (௩௬)

வேறு.

ஆசினான் பறைப்படியு மெண்ணில் கோடி யாகமத்தின் படியுமெழுத் தைத்துங் கூறிப், ஐசினான் வடிவமெலாம் விபூதி யாலப் பூதியினைப் புரிந்தசடைப் புறத்தே சேர்த்தான், தேசினு லப் பொருப்பின் சிகர மேவுஞ் சிவனிவனே போலுமெனத் தேவரெல்லாம், பேசினார் வரிசிலைக்கை விசயன் பூண்ட பெருந்தவத்தினிலைசிலர்க்குப் பேசலாமோ.

இ—ள்: ஆச இல் நான்மறைப்படியும்-குற்றமில்லாத நான்கு வேதங் களிற் கூறிய விதிப்படியும், எண் இல் கோடி ஆகமத்தின்படியும் - (கிரந்த சங்கியையால்) அளவிடற்கரிய பல ஆகமங்களின் விதிப்படியும், எழுத்து ஐந்தும் கூறி - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷா மந்திரத்தை யுச்சரித்து, வடிவம் எலாம் விபூதியால் பூசினான் - உடம்பு முழுவதையும் விபூதியினால் (உத்தானனமாக) அணிந்து, அப்பூதியினை புரிந்த சடைப்புறத்தே சேர்த்தான் - (அணிந்து மிகுந்த) அவ்விபூதியைக் கட்டிய சடைமுடியின்மேலே அணிந்தான், தேசினால் - அவ்வாறான உருவப்பொலிவினால், தேவரெல்லாம் - தேவர்களெல்லோரும், அப்பொருப்பின் சிகரம் மேவும் சிவன் இவனே போலும் என - அக் கைலாசமலை யினுச்சியி லெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவன் இவன்றானே என்று ஐயற்று, பேசினார் - கூறினார்கள், (அங்ஙனமாயின்); வரிசிலைக்கை விசயன் பூண்ட பெருந்தவத்தின் நிலை - கட்டமைந்த வில்லையேந்திய கையினையுடைய அருச்சுனன் மேற்கொண்ட பெரிய தவத்தின் நிலையினை, சிலர்க்கு பேசல் ஆமோ - (எம்போலுஞ்) சிலர்க்குப் புகழ்த்து கூறுதல் முடியாமோ எ—று.

கோடி - எண்ணெண்ணை யுணர்த்தாது சூறிப்பாற்பன்மை மிகுதியை யுணர்த்திற்று. சவியாற் புகழ்ந்து புனைந்து கூற வல்லார் உலகிற் சிவராத விற் 'சிலர்க்குப் பேசலாமோ' என்றார். தேசினுற் பேசினானென இயையும். இது முதல் ௬ செய்யுள் எண்சீர்க்கழிநெடிவடியரசிரிய விருத்தம். (௩௭)

ஒருதாளின் மிசைகின்று நின்ற தாளி னூருவின்மே லொரு தாளே பூன்றி பொன்றுங், ஒருதாமன் மனமடக்கி விசம்பி னோதியிற் கதிரவனைக் கவர்வான்போற் கரங்க ணீட்டி, யிருதாரை நெடுந்தடங்க ணிமையா தோரா யிரங்கதிறுந் தாமரைப்போ

தென்ன நோக்கி, நிருதாதி யரினமனுவாய்த் தவஞ்செய்வாரி
னிகரிவனுக் கார்கொன்ன கிலைபெற் றானே.

இ—ன்: ஒருதாளின் மிசை நின்று - ஒரு ஊவில் நிமிர்ந்து நின்று,
நின்ற தாளின் ஊருவின்மேல் - நின்ற காவின் தொடையின்மேல், ஒரு
தாளே ஊன்றி - மற்றைக் கலை (முடக்கிப்) பொருத்தவைத்து, ஒன்றும்
கருதாமல் மனம் அடக்கி-வேறொரு பொருளையுஞ் சிந்தியாதபடி மனத்தை
யொருவழிப்படுத்தி, விசும்பின் ஓடும் கதிரவனைக் கவர்வான் போல் -
ஆகாயத்திற் செல்லுகின்ற சூரியனைப் பிடிப்பவன்போல, காக்கன் நீட்டி -
கைகளை (மேலே) நீட்டி, இருதாசை நெடுத்தடங்கண் இமையாது - கரு
வழிகளை யுடைய நீண்ட அகன்ற இரு கண்களையு மிசும்பகாமல், ஓர் ஆயி
ரம் கதிரும் தாமரைப்போது என்ன நோக்கி - (சூரியனது) ஆயிரங் கிர
ணங்களையுந் தாமரை மலரைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்து, நிருத ஆதி
யரில் - இராக்கதர் முதலாயினோரிலும், மனுவாய் - மனிதரிலும், தவம்
செய்வாரில் - தவஞ்செய்வாருள்ளே, இவனுக்கு நிகர் ஆர் என - இவ
னுக்கு ஒப்பாவார் யாவ ருளரென்று சொல்லும்படி, கிலைபெற்றான் -
(தவத்தில்) ஸ்திரமாய் நின்றனன் என்று.

கொல், வ: அசைகலை. தாசை - கண்மணி. மனுவாய் - ஏழ்நூரு
பேற்ற பெயர். யாவரென்னும் வினாப்பெயர் ஆரென மரீஇயிற்று. (கஅ)

தோற்றியதெம் மிடத்தேயித் தோன்றன் மாலை சூட்டியபொற்
றொடியென்றே தூங்கும் பொற்றேர், கூற்றியல்வெஞ் சிலைபா
ணந் தூணி நாணி குரக்குநெடுங் கொடிமுன்னங் கொடுத்தே
மென்றே, காற்றினுடன் விரைவுறச்சென் றருந்த மாறு காண்
டவனம் பசிக்களித்த காளைபென்றே, நாற்றிசையும் வளர்த்த
தழற் கடவு ளந்த நானுடலங் குளிர்விக்கு நாரப் போன்றான்.

இ—ன்: நாற்றிசையும் வளர்த்த தழற்கடவுள் - (அருச்சுனன் தனக்கு)
நான்கு பக்கத்திலும் மூட்டியெரியவிட்ட அக்கினிதேவன், இத் தோன்றல்
மாலை சூட்டிய பொற்றேடி - இவ்வருச்சுனன் மாலைசூட்டி மணந்த பொன்
றொடிகிய வளையலை மணிந்த திரொளபதி, தோற்றியது எம்மிடத்தே
என்றே - பிறந்த தெம்மிடத் தென்று கருதியோ, தூங்கும் பொற்றேர் -
(நான்கு) வெள்ளைக் குதிரைகளும் (அழியாத) அழகிய தேரும், கூற்று
இயல் வெஞ்சிலை நாணி பாணம் தூணி - மனையொத்த இயல்பினையுடைய
(பகைவர்க்கு) அச்சத்தை விளைக்கும் வில்லும் நானும் அம்பும் அம்பறத்
தூணியும், குரக்கு நெடுங் கொடி - பெரிய அறமக் கொடியுமாகிய இவை
களை; முன்னம் கொடுத்தேம் என்றே - (காண்டவமொரித்த) முற்காலத்
துக் கொடுத்த துஷலியேதோமே யென்று கருதியோ, காற்றினுடன் விரை
வுறச் சென்று அருந்துமாறு காண்டவம் நம் பசிக்கு அளித்த காளை
என்றே - காற்றோடு லீரைத்துபோயுண்ணும்படி காண்டவவனத்தை நமது

பசிதீரக் கொடுத்துதவிய வீரனென்று கருதியோ, அந்த நான் உடலம் குளிர்விக்கும் நாரம் போன்றான் - அந்த அருச்சுனனது உடம்பினைக் குளிர்ச் செய்யும் நீரினையொத் திருந்தான் - என்று.

தன் மருகனென்னு மன்பினாலோ, அழியாத் தேர் முதலியன ஈந்து தன்னும் சம்மானிக்கப்பட்டவனைத் தான் வருத்தல் சால்பன்றென்று கருதியோ, உபகாரஞ் செய்தவற்கு அபகாரஞ் செய்தலாகாதென் றுன்னியோ அக்கினிதேவன் சுடுதலின்றித் தண்ணீர்போற் குளிர்ந் திருந்தா னென்ப தாம். தோன்றல் - எல்லோராலும் அறியப்பட்டவன் பிரசித்தன்; (இது தொழிலாகுபெயர்). பொற்றொடி - அன்மொழித்தொகை. காளை-உவமை யாகுபெயர், இடபம்போன்ற பெருமித நடையின னென்பது பொருள். நான் - நர நாராயண ரென்னு மிருவருண் முதனின்ற நானின் அவதாரமாயுள்ளான்; சூரக்கு+நெடுக்கொடி = சூரக்கு நெடுக்கொடி. காற் றிசையு மக்கினி வளர்த்துச் சூரியனைப் பார்த்து நின்று தவஞ் செய்தா னெனவே பஞ்சாக்கினி மத்தியிற் றவஞ்செய்தான் விசய னென்றவாரும். (கூ)

வலப்பாகஞ் செழும்பவளச் சோதியென்ன வாணீலச் சோதியென்ன மற்றப்பாகம், கலப்பான திருமேனி யணிந்த நீற்றும் கதிர்முத்தின் சோதியென மேனை யின்ற, குலப்பாவை யுடன்கயிலைக் குன்றில் வாழ்வீற் குன்றுடையோன் றிருக்கோலம் குறிப்பா லுன்னிப், புலப்பாடு புறம்பொசிய மார்புந் தோளும் பூரித்தா னுடல்புளகம் பாரித் தானே.

இ—ள்: வலப்பாகம் செழும்பவளச் சோதி என்ன - வலப்பாகம் செழுமையாகிய பவளத்தினொளி யென்று சொல்லவும், மற்றப் பாகம் வாண் ணீலச் சோதியென்ன - இடப்பாகம் ஒளிபொருந்திய நீலமணியின் பிரகாசமென்று சொல்லவும், கலப்பான திருமேனி - (ஆணுருவும் பெண்ணுருவும்) கலந்துள்ள அர்த்தநாசிசுவரத்திருமேனி, அணிந்த நீற்றல் கதிர்முத்தின் சோதி என - (உத்தானமானாகப்) பூசப்பட்ட திருநீற்றினால் ஒளிருகின்ற முத்தினது சோதியென்று சொல்லவும், மேனை ஈன்ற குலப்பாவை யுடன் கயிலைக்குன்றில் வாழ் - (மலையாசன் பத்தினியாகிய) மேனை பெற்ற மேன்மை பொருந்திய உமாதேவியுடன் கைலாசமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, விற்குன்று உடையோன் - மேருமலையை வில்லாகவுடைய சிவபிரானது, திருக்கோலம் குறிப்பால் உன்னி - திருவுருவத்தை மனத்தாற் றியானித்து, புலப்பாடு புறம் பொசிய - அறிவிக்க னுண்டாகிய ஆணத்தம் புறத்தே தோன்றும்படி, மார்புந் தோளும் பூரித்தான் - மார்புந் தோள்களும் பூரிக்கப்பெற்றான், உடல் புளகம் பாரித்தான் - உடம்பு முழுவது முரோமாஞ்சம் பரவப்பெற்றான் என்று.

என்ன வென்னு மெச்சுங்கள் வாழென்னும் வினைகொண்டன. விற் குன்று - குன்றவில் எனப் பொருள்படுதலிற் பின்மொழிநிலையல். பொசி

தல் - சரத்தல், ஈண்டுத் தோன்றதல், பாரித்தல் - பரத்தல், மிகுதல். அறிவில்கண் உண்டாய மகிழ்ச்சி பூரிப்பாலும் புளகத்தாலும் புறத்தே புல்லையிற்றென்பது கருத்து. (ச௦)

கருந்துறுகல் லெனக்கருதிப் பிடியுங் கன்றுங் களிற்றினமுமுடனுரிஞ்சக் கறைபானேறிப், பொருந்து முழைப் புற்றதெனப் புயங்க மூரப் பூங்கொடிகள் மரெனென்று பாங்கே சுற்றப், பரிந்து வெயி னுண்மழைநாள் பனிநா ளென்று பாராம னெடுங்காலம் பயின்றான் மண்ணில், அருந்தவமுன் புரிந்தோரி லிவனைப் போன்மற் றூர்புரிந்தார் சிவசிவவென் றரிப வரே.

இ—ஃ: பிடியும் கன்றும் களிற்றினமும் - பெண்யானைகளும் அவற்றின் கன்றுகளும் ஆண்யானைக் கூட்டமும், கருந்துறுகல் எனக்கருதி - கரிய துறுகல் என்றெண்ணி; உடன் உரிஞ்ச - தன்மேற் சார்ந்து தினவுதீர்த்துக்கொள்ளவும், புயங்கம் - பாம்புகள், கறையான் பொருந்தும் முழைப்புற்றது என ஏறி ஊர - கறையான்களிளுக்குத் தவாரங்கையுடைய புற்றென்று கருதி யேறியூரவும், பூங்கொடிகள் - பூவையுடைய கொடிகள், மான் என்று பாங்கே சுற்ற - மாமென்று பக்கத்திற்குவிப் படர்ந்து சுற்றிக்கொள்ளவும், வெயில்நாள் மழைநாள் பனிநாள் என்று - வெயிற்காலமென்றும் மழைக்காலமென்றும் பனிக்காலமென்றும், பரிந்து பாராமல் - வருந்திப் பொருட்படுத்தாமல், நெடுங்காலம் பயின்றான் - வெகுநேரம் தவஞ்செய்தனன், மண்ணில் - பூவுலகத்தில், முன் அருந்தவம் புரிந்தோரில் - முற்காலத்தே அரிய தவத்தைச் செய்தவருள்ளே, இவனைப்போல் - இவ்வருச்சுனனைப்போல, சிவசிவ என்று - சிவசிவ என்றுச்சரித்துக்கொண்டு, அரிய ஆறு - அருமையாகிய நியம நெறியுடன், மற்ற ஆர் புரிந்தார் - வேறியாவர் செய்தனர் எ—று. ஏ—அசை.

துறுகல் - மலைப்பக்கத்தில் நிலத்தின்மேற் புறடத்துயர்ந்துள்ள பாறை: புயங்கம் - உடல்வளைந்து செல்வது; புஜங்கமென்னு மரியமொழியின்றிரிபு. மான்: போலி. இளவேனில் முதுவேனிலிரண்டையும் வெயி னென்றும், கார் கூதிரிரண்டையும் மழைநாளென்றும், முன்பனி பின்பனி யிரண்டையும் பனிநாளென்றஞ் சருக்கிக் கூறினர். சிவசிவவென்னு மடுக்கு இடைவிடாமல் பொருளது. புற்றென்பது பகுதிப்பொருள் விசுதி பெற்றுப் புற்றதென நின்றது. (ச௮)

பகிரதனே முதலான வெண்ணில் கோடி பார்த்திவருந்தவம்புரிந்தார் பையம்பொன்மேனி, யிகளவுணர் முதலான ககனவாண ரேத்தனைபேர் தவம்புரிந்தா ரிமையே ரேத்து, மகபதிதன் மதலைவ நெய்தொ னாத வனப்பினுக்கு வரிசிலைக்கை மதவே ளொவ்வாள், சகலகலை களுக்கும்வன் றானே யிங்ஙன் தவம்புரிய நினைப்பதே சார்ந்த பாவம்.

இ—ள்: பகிரதனே முதலான - (தங்குறை தீரவேண்டிப்) பகிரதன் முதலாகிய, எண் இல் கோடி பார்த்திவரும் தவம் புரிந்தார் - அளவிடற்கரிய பல அரசருந் தவஞ்செய்துள்ளார், பைம்பொன் மேனி இகல் அவுணர் முதலான - மாற்றுயர்ந்த பொன்னிறமாகிய சரீரத்தையுடைய போராவிரும்புமகாராகிய காலகேயர் முதலாகிய, ககன வாணர் எத்தனைபே தவம்புரிந்தார் - ஆகாயவாசிகளும் அளவில்லாதோர் தவஞ்செய்தனர், இவன் - இவ்வருச்சுனனே; இமையோர் ஏத்த மஃபதிதன் மதலை - தேவர்களாற்றுதிக்கப்படு மித்திரானது குமாரனுள்ளவன், எழுதொணாத வணப்பினுக்கு - சித்திரிக்க முடியாத சிறந்த அழகில், வரிசிலைக்கை மதவேள் ஒவ்வான் - கட்டமைந்த வில்லையேந்திய கையினையுடைய மன்மதனே ஒப்பாகான், சகல கலைகளுக்கும் இவன்றானே - எல்லாவிதமான கல்வியறிவுகளிலுஞ் சிறந்த இவனே; இங்ஙன் தவம்புரிய நனைப்பது - இவ்வாறு தவஞ்செய்ய நனைப்பதற்குக் காரணம்; சார்த்த பாவம் - (அநுபவிக்கும்படி) அடைந்த (முன்னைத்) தீவனையேயாம் எ—று.

பகிரதன் முதலாயினொரல்லாம் ஒவ்வோர் குறையுடையவராயிருந்தமையின் உவை தீர்த்தற்குத் தவஞ்செய்தமை சாலும்; இவனே செல்வத்திற் சுவர்க்கலோகாதிபதியாகிய இந்திரனுக்கு மகனும் அழகிலும் மேம்பட்டுச் சகல கலைகளிலும் வல்லவனும் ஒருகுறையு மில்லாதவனாயிருந்தும் இங்ஙனம் தவஞ்செய்யக் காரணம் முன்னைத் தீவனையேயன்றி வேறன்றென்பதாம். பகிரதன்: குறுக்கல் விகாரம். பொன்மேனியவுணரொன்றது காலகேயரை: "பொன்காலு மெய்யர்" என அடுத்த சருக்கத்தில் அவரைக் கூறதலானுணர்க. வாணர் - வாழ்கொன்பதன் மருஉ; ஏகாரம் முன்னைய இரண்டும் உயர்வு சிறப்புப் பொருளான, இப்பொருள் புறனடையாற் கொள்க, வேறு.

பண்ணுக்கு வாம்பரித்தே ராதபனும் பணிந்துபசு பதியை நோக்கி, மண்ணுக்குத் தவம்புரியுந் தனஞ்சயற்குக் கோடையினு மதியம் போன்றான், எண்ணுக்கு வருப்புலனம் யாலினுக்குங் கண்ணாவா னிவனே யன்றோ, கண்ணுக்குப் புனைமணிப்பூண் கண்ணோட்ட மென்பரிதல்லாங் கருணை உன்றோ.

இ—ள்: பண்ணுக்கு வாம்பரித்தேர் ஆதபனும் - இசையின் றுளத்துக்கேற்பத் தாவிச் செல்லுங் குதிரைபூட்டிய தேரின்மேற் செல்லுஞ் சூரியனும், பசுபதியை நோக்கிப் பணிந்து - பாமசிவனைத் தியானித்து வணங்கி, மண்ணுக்கு தவம்புரியும் தனஞ்சயற்கு - காட்டைப் பெறும் பொருட்டுத் தவஞ்செய்கின்ற அருச்சுனனுக்கு, கோடையினும் மதியம் போன்றான் - கோடைக்காலத்திலுஞ் சந்திரனைப்போலக் குளிர்ந்திருந்தான், எண்ணுக்கு வரும் புலனம் யாலினுக்கும் - (எழுவகைப்பிறப்பு மெண்பத்து நான்கு நூறுயிரையோனி பேதமுமாக) அளவிட்டுக் கூறப்படுகின்ற உலகத்

துயிர்க ளெல்லாவற்றிற்கும், கண்ணவான் இவனே அன்றே - கண்ண யுள்ளவன் இச்சூரியனே யல்லவா, கண்ணுக்கு புனைமணிப்பூண் கண்ணேட்டம் என்பது எல்லாம் கருணை அன்றே - கண்ணுக் கணிகலக் கண்ணேட்டமென்று சொல்லுவதெல்லாம் கருணையினையல்லவா எ—று

சூரியன் தான் உலகிற்குக் கண்ணயுள்ளவ னாதலின், கண்ணுக்கணிகல மாயுள்ள தாக்ஷிணியத்தினால் [=கருணையினால்] விசயனுக்குக் கோடையினுஞ் சடுதலின்றி மதியம் போன்றான் போலும் என உத்பிரோகித்துக் கவி கூறினாதலின் இது தற்குறிப்பேற்றவணி. சூரியனெனியையின்றிக் கண்ணெளியான் மாத்திரம் பொருள்களைக் காண்கிலாமையிற் சூரியனையுயிர்கட்குக் கண்ணவானென்றார்; புலனம்: ஆகுபெயர், கண்ணேட்டம் - தாக்ஷிணியம், புனைமணிப்பூண் - அணியத்தகு மிரத்தினுபரணம், இச்செய்யுள் அறுசீரடியாசிரியவிரூத்தம். (சக)

வேறு,

அங்கியா லங்கியை வெதுப்பி வெம்மையைப்
பொங்கிய வாயுவாற் போக்கி மெய்ச்சிரந்
தங்கிய வருகினுற் றண்ணெ னும்படி
யிங்கிதத் தொடுக்கின னிதயந் தன்னையே.

இ—ள்: அங்கியால் அங்கியை வெதுப்பி - மூலாதாரத்துள்ள அக்கினியினால் உதராக்கினியைத் தகித்து, வெம்மையை - அவ்வக்கினியினுஷ்ணத்தை, பொங்கிய வாயுவால் போக்கி - (பூரகத்தால் உள்ளே) நிறைந்த பிராணவாயுவினால் மேலே எழுப்பி, [அதனாற் சந்திரமண்டலத் தமுதையருக்கி] மெய் சிரம் தங்கிய அமுதினால் தண்ணெனும்படி - சீரமானது சிரத்தினுள்ள அச்சந்திரமண்டலத் தமுதத்தினாற் குளிரும்படி, இங்கு - இந்நிலையில், இதத்து - இனிதாக, இதயந்தன்னை ஒடுக்கினன் - மனத்தை (ந் திடானத்தில்) அழுந்தச்செய்தனன் எ—று.

வாயுவை காசியால் வெளியே விடல் இரேசகம்; உட்கொள்ளல் பூரகம்; உட்கொண்ட வாயுவை உள்ளே தடுத்து நிறைத்தல் கும்பகம் என்பர் வடநூலார். மூலாதாரத்துள்ள அக்கினியைப் பிராணவாயுவால் எழுப்பிச் சந்திர மண்டலத் தமுதையருக்கச்செய்யுந் திறத்தின் விரிணையோக நூல்களிற் காண்க; இதுமுதல் ௧0 செய்யுள் கவிவிரூத்தம். (சச)

சுண்டுதன் கருத்தினோ டியைந்த மாதவம்
பூண்டிள மதிமுடிப் புண்ணி யன்றனை
வேண்டிய வாறெலாம் விருப்பொ டுன்னினாற்
பாண்டிய னுயர்குலப் பாவை கேள்வனே.

இ—ள்: பாண்டியன் உயர்குலப் பாவை கேள்வன் - பாண்டியனது உயர்ந்த குலத்துதித்த பாவையோ லழகினையுடையானாகிய சித்திராங்கைக்கு நாயகனான அருச்சுனன், சுண்டு தன் கருத்தினோடு இயைந்த மாத

வம் - மிகுந்த தன்விருப்பத்திற்கிசைந்த பெரிய தவத்தை, பூண்டு - மேற்கொண்டு, இளமதிமுடிப் புண்ணியன்றனை - இளமையாகிய பிறைச் சந்திரனை யணிந்த சடாமுடியினையுடைய பரிசுத்தராகிய கைலாசபதியை, வேண்டியவாறு எலாம் - தான் விரும்பியபடியெல்லாம், விருப்பொடு உன்னினான் - பத்தியுடன் நியானித்தான் என்று.

வேண்டியவாறெல்லாமுன்னுதல் என்றது தன் விருப்பத்துக்கேற்றனவாகிய நாம ரூப குணக் கிரியாதிசயங்களை யெல்லா முடையவராகச் சிவனைத் தியானித்தலை. (சஊ)

கிரந்தர மநேகநா ணினைவு வேற்ற
உரந்தரு புலன்களை யொடுக்கி யாயுதம்
இரந்தனன் வரையிடை யியற்று நற்றவம்
புரந்தர னறிந்துமெய் புளக மேறவே.

இ—ள்: அநேகநான் - அநேகானாக, கிரந்தாம் - இடையறாமல், கினைவுவேறு அற - வேறு கினைவின்றி, உரம் தரு புலன்களை ஒடுக்கி - வலிய ஐம்பொறிகளையும் (புலன்கண்டேல் வெளியே செல்லாமல் அந்தர் முகமாக) ஒடுக்கச்செய்து, ஆபுதம் இரந்தனன் - பாசுபதாஸ்திரத்தை வேண்டி, வரையிடை இயற்று நல் தவம் - கைலாசமலையின்கண்ணே (அருச்சுனன்) செய்கின்ற சிறந்த தவத்தை, புரந்தரன் அறிந்து - இத்திர னறிந்து, மெய் புளகம் ஏற - (அச்சத்தினால்) சரீரத்திற் புளகமுண்டாக என்று.

ஏற என்னும் வினையெச்சத்தை அடுத்தசெய்யுளில் வரும் கூறியென்னு மெச்சவினையோடிடைக்க. இரந்தனன்: முற்றெச்சம், புலன்கள் - சுவையொளியூரோசைநாற்ற மென்னும் விஷயங்கள், ஈண்டாகுபெயராய் ஐம்பொறிகளை யுணர்ச்சிற்று. (சஈ)

குருவுடன் விரகுறக் கூறியீசனை
மருவுறு கொன்றைநான் மாலை மௌலியைக்
கருமயில் பாகனைக் காண்டல் வேண்டிய
திருமகன் தவநிலை தெரிப வுன்னினான்.

இ—ள்: குருவுடன் விரகுறக் கூறி - தன்குருவாகிய பிருகல்பதிக்கு (அதனை) அறியச்சொல்லி, ஈசனை - சகல ஐசுவர்யங்களையுமுடையவரும், மரு உறு கொன்றை நான் மாலை மௌலியை - வாசனை பொருந்திய புதிய கொன்றைப்பூ மாலையைத் தரித்த சடாமுடியையுடையவரும், கருமயில் பாகனை - நீலநிறத்ததாகிய மயிலொடுத்த சாயலையுடைய பார்வதிதேவியையிடப்பாக்கி னுடையவருமாகிய கைலாசபதியை, காண்டல் வேண்டிய - தரிசிக்க விரும்பிய, திருமகன் தவநிலை தெரிய - அழகிய குமாராகிய அருச்சுனனது தவத்திற்குக் காரணத்தை யறிவதற்கு, உன்னினான் - ஞானக்கண்ணால் நோக்கினான் என்று.

உன்னுதல் - நினைத்தல், தியானித்தல், விரகு - அறிவு; உடன் என்னு மூன்றாவதன் சொல்லுருபு நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தது. இரண்டாம் வேற்றுமை யடுக்குகளில் முன்னைய விரண்டும் மற்றதற்கடையாய் நிற்க, அது காண்டல் என்னுந் தொழிற்பெயராகிய வினையொண்டது. (சஎ)

அரும்பகை வலிமையா லுண ரூர்சுடும்
பெரும்பிறை யணிசடைப் பிஞ்ஞு கன்றன
திரும்பக ழிகள்பெற வெண்ணி யேகொலாம்
விரும்பிய தித்தவம் வில்வ லானரோ.

இ—ள்: வில்வலான் - வில்வித்தையில் வல்ல அருச்சுனன், அரும்பகை வலிமையால் - பகைவரின் வெல்லுதற்கரிய வலிமைகாரணமாக, அருணர் ஊர்சுடும் - அசுரரது முப்புரங்களை யெரித்த, பிறைஅணி பெருஞ்சடை - பிறையையணிந்த பெருமை பொருந்திய சடையினையுடைய, பிஞ்ஞுகன்றனது - சிவபிரானது, திரும்பகழிகள் பெற எண்ணியே - பெருமை தங்கிய அஸ்திரங்களைப் பெறக் கருதியே, தித்தவம் விரும்பியது - தித்தவத்தை விரும்பி மேற்கொண்டது, எ—று.

அரும்பகைவலிமை யென்றது வீஷ்ணர், துரோணர், அசுவத்தாமா முதலிய வில்லாளிகளின் உதவி பெற்றிருக்குந் துரியோதனாதியரின் வலிமையினை வலிமையால் என்னு மூன்றாவதைப் பெற என்பதனோடு முடிக்க, ஏகாரம் தேற்றம், கொல், ஆம், அரோ, அசைநிலைகள், வில்வலான் என்னுமேழுவாய் விரும்பியதென்னுந் தொழிற்பெயரைப் பயனிலையாகக் கொண்டு முடிந்தது; குருகுலச்சருக்கத்து களம் செய்யுளிலும் இவ்வாறான முடிபு காண்க. பிஞ்ஞுகன் - தலைக்கோலமுடையான். (சஅ)

நற்றவத் துறுதியு நான்க ருத்துநாம்
முற்றறி குவமென முன்னுஞ் சிந்தையான்
கற்றையஞ் சடையவன் கயிலை யங்கிரி
உற்றறி வுறுவதற் குபாய மெண்ணினான்.

இ—ள்: நல் தவத்து உறுதியும் - சிறந்த தவத்தின் உறுதிப்பாட்டையும், நான் கருத்தும் - அருச்சுனனது நோக்கத்தையும், நாம் முற்ற அறி குவம் என - நாம் முடிவாக அறிவோமென்று, முன்னும் சிந்தையான் - எண்ணும் மனத்தையுடைய இத்திரன், கற்றை அம் சடையவன் - தொகுதியாகிய அழகிய சடையையுடைய சிவபிரான் (சாந்நித்தியமாக எழுந்தருளியிருக்கும்); கயிலை அம் கிரி உற்று - கைலாய மலையை அடைந்து; அறிவுறுவதற்கு - அறிந்து கொள்வதற்கு; உபாயம் எண்ணினான் - வேண்டிய சூழ்ச்சியை யோசித்தான் எ—று.

நற்றவம் - நன்வேக்கத்தடன் செய்யப்பட்டுத் தவம், உறுதி - தின்மை. முற்றென்பத னீற்றில் உம்மை விகாரத்தாற் றொக்கது; முற்றறி குவமென - பூரணமாக அறிவோமென்று; பூரணமாக அறிதற்கு நேரிற் சென்றறிதல்

சாலுமாதலின், உற்றறிவுறுவதற்கு உபாயமெண்ணினு னென்க. ஒருவன் தன்னைக் குறித்துப் பேசும்போதும் யோசிக்குன்போதும் நாம் என்று பேசுவதும் யோசிப்பதும் உலகவழக்காதலின், இங்கே "அறிசுவம்" என்பதும் அந்த வழக்கில் வந்த மரபுவழுவமைதியாகும். "உற்றறிகுறுவதற் குபாயம் உன்னினுன்" என்றும் பாடம். (சக)

தூநகை யுநுப்பசி யரம்பை தொண்டைவாய்
 ரேனகை திலோத்தமை யென்று வேலையின்
 மாநென மயிலென வந்த மாதரீர்
 ஆனவா றற்திரீர்போ யவன்ற னெண்ணமே.

இ—ள்: தூநகை உருப்பசி - சுத்தமான பற்களையுடைய ஊர்வசியும், அரம்பை - அரம்பையும், தொண்டை வாய் மேனகை - கொவ்வைக் களி போன்ற அதரங்களைப் பொருந்திய மேனகையும், திலோத்தமை - திலோத்தமையும், என்று - என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டு, மான் என - மாணப்போலவும், மயில் என - மயிலப்போலவும், வேலையில் வந்த மாதரீர் - பாற்கடவிலே பிறந்த பெண்ணே, போய் - சமீபத்திற் சென்று, அவன் தன் எண்ணம் - அந்த அருச்சுனனுடைய மனக்கிடக்கையை; ஆனவாறு - (உங்களால்) இயன்ற வழியால், அறிதீர் - ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளுதீர் என்று.

மான் நோக்கிற்கும், மயில் சாயலுக்குமென்க; இன் ஐந்தனுருபு. மாது என்னும் பெண்பாற்பெயர் அர் போலி பெற்று மாதர் என நின்ற பின் ஆர் என்னும் பன்மை விசுதி பெற்று மாதாரர் என்றாகி விளி யுருபேற்று சுற்றயல் ஆகாரம் ஈகாரமாய் மாதரீர் என வந்தது. (இ)

என்றுகொண் டிந்திர னியம்ப மற்றவன்
 துன்றிய பேரவைத் தோற்ற மிக்கவர்
 குன்றிரண் டெடுப்பதோர் கொடிம ருங்குலார்
 சென்றன ரவனுழிச் செய்ய வாயினார்.

இ—ள்: என்று இத்திரன் கொண்டு இயம்ப - என்று இத்திரன் விளித்துச் சொல்ல, அவன் துன்றிய பேரவை - அவனுடைய (தேவர் முதலானோர்) விரவிய பெரிய சபையில், தோற்றம் மிக்கவர் - அழகிற் சிறந்த வர்களும், இரண்டு குன்று எடுப்பதோர் கொடிமருங்குலார் - (தனபாமாகிய) இரண்டு மலைகளைச் சமக்கும் ஒப்பற்ற பூங்கொடியை ஒத்த இடையினை யுடையவரும்; செய்ய வாயினார் - சென்றிமான அதரங்களை யுடையவருமாகிய அப்பெண்கள். அவனுழிச் சென்றனர் - அந்த அருச்சுனன் நின்று தவஞ் செய்யும் இடத்திற்குப் போயினர் என்று. 'அவ்வழி' எனவும் பாடம். (இக)

காமனை நினைந்தனர் காம ராசனும்
 மாமலர் வானியு மதூர சாபமுந்

தேமரு மலர்க்கையிற் சேர்த்திச் சேனையோ
டாமுறை புருந்தன னரனை யஞ்சுவான்.

இ—ள்: காமனை நினைந்தனர் - (ஊர்வசி முதல் கால்வரும், மன்
மதனை (அங்கு வருதல் வேண்டிமென்று) நினைத்தனர், காமராசனும் - அம்
மன்மதனாகிய தலைவனும், மாமலர் வாளியும் மதுரா சாபமும் தேமரு மலர்க்
கையிற் சேர்த்தி - பெருமை பொருந்திய பூம்பாணங்களையும் இனிய (சுருப்
பம்) விஷயம் வாசனை பொருந்திய செந்தாமரைப் பூப்போன்ற (தன்)
கரங்களிற் பரித்து, சேனையோடு - (தனது மகளிராகிய) சைவியத்துடன்,
ஆம்முறை - போர்க்குரிய முறைப்படி, அரனை அஞ்சுவான் - (ஆனால்) சிவ
பிரானை யிட்டுப் பயப்படுவானாகி, புருந்தனன் - (அருச்சுனன் தவஞ் செய்யு
மிடத்திற்) பிரவேசித்தான் எ—று.

மலர்வாளி - தாமரை, மா, அசோகம், முல்லை, நீலம் என்னும் ஐந்து
மலர்களுமாம். பாமசிவன் முன்னர்த் தம்முடைய யோகநிலையைக் குழப்ப
முயன்ற மன்மதனை யெரித்துள்ளாராசலின், "குடுகண்ட பூனை அடுப்பங்
கரையை நாடாது" என்றாங்கு, இப்பொழுதும் தம்மை நினைத்துத் தவஞ்
செய்யும் அருச்சுனனுக்கு எதிரே செல்லின் பாமபதி தன்மீது சிரங்கொள்
வரோ வென அஞ்சவெனென்பார் 'அரனை யஞ்சுவான்' என்றார். 'அரனு
மஞ்சவே' என்பது பாடமாயின் உம்மையை உயர்வு சிறப்பாகக் கொண்டு,
பாமசிவனும் அஞ்சும் வண்ணமெனப் பொருள் கொள்க. (இஉ)

செந்தமிழ் வரைதரு தோன் செக்கர்வா
னந்தியா னைடன்மதி யாத பத்திரன்
சிந்துவெம் முரசினன் செவ்வி கூரவே
வந்தனன் காலமும் வசந்த மாக்கியே.

இ—ள்: செந்தமிழ் வரைதரு தோன் - செவ்விய சமீபுக்கு இருப்
பிடமாகவுள்ள பொதியமலை உதவிய தென்றற் காற்றைத் தோராகவுடைய
வன், செக்கர் வான் அந்தி யானையன் - செவ்வானத்தோடு சேர்ந்த அந்திப்
பொழுதை யானைப்படையாக உடையவன், மதி ஆதபத்திரன் - சந்திரனா
கிய குடையைப் பிடித்தவன், சிந்து வெம் முரசினன் - சமுத்திரமாகிய
கொடிய பனறையை யுடையவனாகிய மாரன், காலமும் வசந்தம் ஆக்கி - அந்த
நேரத்தையும் வசந்தகாலமாகச் செய்து, செவ்வி கூர வந்தனன் - அழகு
வாய்ப்ப வந்தான் எ—று.

தமிழை வளர்க்கும் முனிவராகிய அகத்தியரின் வாசஸ்தானமாதலின்
செந்தமிழ்வரை யெனவுந், அம்மலையில் உற்பத்தியாகி வீசக் காற்றை வசந்த
னுக்குத் தோராகலின் வரைதரு தோன் எனவுங் கூறினார். இக்காரணம்
பற்றியே தென்றலுக்கு மலையக்கால் என்னும் பெயர் வந்தது. மலையம் -
பொதியமலை, வெம் முரசு - வீகாரமுற்றாரை வருத்துதலாகிய கொடுமையை
யுடைய முரசு; தென்றல், அந்திக்காலம், சந்திரன், கடல் முதலியவைகள்

மன்மதனுடைய வரிசைகளாகு மென்பது நூற்கொள்கை, தோன், யானையன், ஆதபத்திரன், முாசினன் என்பன வீனையெச்சப் பொருளில் வந்த குறிப்பு முற்றுக்கள். (இ௩)

வேறு.

கந்தனை யளித்த கன்னியோர் பாகங் கலந்தமெய்க் கண்ணுதற் கெதிராய்ச், செந்தமி முரைத்த குறுமுனி யிருந்த தெய்வமால் வரையிடைத் தோன்றி, யிந்துவு மரவு முறவுசெய் முடிமே லிருந்தமந் தாகினி யருவி, வந்திழி புனலுஞ் சந்தனங் கமழ வந்தது மந்தமா ருதமே.

இ—ள்: கந்தனை அளித்த கன்னி - கந்தசுவாமியை அருளிய நித்திய கன்னிகையாராகிய உமாதேவியார், ஓர் பாகங் கலந்த மெய்க் கண்ணுதற் கு-ஒப்பற்ற இடப்பாகத்திலே சேர்ந்துள்ள திருமேனியை யுடைய நெற்றிக் கண் பொருந்திய சிவபிரானுக்கு, எதிராய்ச் செந்தமிழ் உரைத்த - முன்பாக (இருந்து) செவ்விய தமிழ் மொழியைப் பயின்ற, குறுமுனி இருந்த - குறிய வடிவத்தையுடைய அகத்திய மகாமுனிவர் இருந்துள்ள, தெய்வமால் வரையிடைத் தோன்றி - தெய்வத்தன்மை டொருந்திய பெரிய பொதிய மலையிலே பிறந்து, இந்துவும் அரவும் உறவுசெய் முடிமேல் இருந்த - பிறைச் சந்திரானும் பாம்பும் ஈட்புப் பாராட்டுகின்ற சடைமுடியின் மீது பொருந்திய, மந்தாகினி யருவி வந்து இழி புனலும் - கங்காநதி வந்து வீழ்தலாலுள்ள நீரும், சந்தனம் கமழ - சந்தனம் மணக்க, மந்தமாருதம் வந்தது - தென்றற் காற்றானது வந்து வீசியது எ று.

கன்னியோர் பாகங் கலந்த மெய் - அந்தநாரீசுவர வடிவம்; திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளும், குன்றமெறித்த குமாவேளும் அகத்தியமுனி வருக்குச் செந்தமிழை அறிவுறுத்தினராதலின், "கண்ணுதற் கெதிராய்ச் செந்தமி முரைத்த குறுமுனி" என்றார்; பாமசிவனுடைய சடாமுடியிற் பொருந்தி யிருத்தலாகிய மகத்துவத்தினால் இந்துவும் அரவும் தமக்கு இயல்பாகவுள்ள பகைமை நீங்கி உறவு கொண்டிருத்தன வென்க. இதுமுதல் கச செய்யுள் எழுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம். (இ௪)

வம்பறா மதூரப் பல்லவங் கோதி மாமக ரந்தமா கந்தச், கொம்பெலா மிருந்து குயிலினங் கூவக் கொற்ற வெஞ் சிலையினன் முன்னஞ், சம்பரா சுரனை வென்றயீ ரனைப்பைந் தாமயாமணிமுடி சூட்டி, யெம்பிரான் புனிவுக் கஞ்சலென் பதுபோலியைந்தது வசந்தகா லமும.

இ—ள்: வம்பு அறா மதூரப் பல்லவம் கோதி - நறுமணம் இடையறாத இனிமையான தளிர்களைக் கோதி, மா மகரந்த மாகந்தக் கொம்பு எலாம் இருந்து - மாமரங்களின் தாதுக்களது நன்மணத்தோடு கூடிய

கொம்பர்களிலே சஞ்சரித்து, குயில் இனம் கூவ - குயிற்பறவைகள் கூவ, கொற்றவெம் சிலையினால் - வெற்றியுடைய கொடிய வில்லினால், சம்பர அசரணை - சம்பரன் என்னும் அசரணை, வென்ற வீரனை - வெற்றிகொண்ட (மன்மதனாகிய) வீரனுக்கு, பைந்தாம மாமணி முடி சூட்டி - பசுமையாகிய மாலைபணிந்த மாணிக்க ரத்தினம் அழுத்திய கிரீடத்தைச் சூட்டி, எம்பிரான் முனிவுக்கு அஞ்சல் என்பதுபோல் - எங்கள் தலைவராகிய பரமசிவனுடைய கோபத்திற்குப் பயப்படாதே யென்று சொல்லுந் தன்மையாக, வசந்த காலமும் இயைந்தது - வசந்த காலமும் பொருந்தி வந்தது என்று.

எம்பிரான் தம்மைக் குறித்துத் தவம்புரியும் அருச்சுனனுக்கு யாதும் பங்கம் விளைக்கப் புலின் தன்னை முனிவரோ என்று பயந்து வந்த மன்மதனுக்கு வசந்தகாலம் முடிசூட்டி, அரனுக்கு அஞ்ச வேண்டா, நானே துணையாக உடன்வருகின்றேனென அழைத்துவந்தவா நென்பதாம், முன்னர்ச் சம்பராசரணை வென்ற மதனன் இப்பொழுது நானாகிய விஜயனைச் சமீபித்தற்கு அஞ்சியமை, அவன் பரமசிவனை நோக்கித் தவஞ் செய்கின்றனென்பதை யிட்டேயா மென்க; மன்மதன் சிவனுக்கு அஞ்சி வந்தானென்பதை, '.....சேனையோ டாமுறை புருந்தன னானையஞ்சியே' என முன் இச் சருக்கத்தில் வந்துள்ள இடம் கவியினுலு முணர்க; பகைவரை வெல்வதற்குக் காலம் இடம் முதலியன சகாயமாக இருத்தல் வேண்டுமாதலின் இங்கே காலம் அவனுக்குச் சகாயமாயிருந்தமை கூறப்பட்டது. மான் காலத்தை வசந்த காலமாக்கினு னென்பதனை, "வந்தனன் காலமும் வசந்த மாக்கியே" என்னும் இச்சருக்கத்து இடம்-ம் கவியினு லறிக.

வீரனை என்பதில் ஐ உருபுமயக்கம், வீரனுக்கு எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ஆசிரியர் சிவத்தினிடம் தாம் பாராட்டும் பத்தியைக் குறிப்பால் உணர்த்துவார் வேறு வகையிற் கூறுது "எம்பிரான்" என்றார். அஞ்சல் எதிர்மறை யேவல்.

(இடு)

பூதமைந் துணையும் புலத்தட னெடுக்கிப் புரிசடையுடன் புரு கூதன், காதலம் புதல்வ னருந்தவம் புரிதல் கண்டுபாவிப்பன போல, மாதிரர் தொறுஞ்செம் பல்லவச் செந்தி வளர்த்துவான் மணியினை நோக்கிப், பாதமொன் றினினின் றுயர்ந்தன வொளி கூர் பணையுடைப் பாதவங் களுமே.

இ—ள்: புலத்துடன் பூதம் ஐர்க்கினையும் ஒடுக்கி - பஞ்சப் புலன்களுடன் ஐம்பூதங்களையும் ஒடுக்கச்செய்து, புரிசடையுடன் - கட்டப்பட்ட சடை யுடையனாகி, புருகூதன் காதல் அம்புதல்வன் - இத்திரனுடைய இனிய அழகிய மகனாகிய அருச்சுனன், அருந்தவம் புரிதல் கண்டு பாவிப்பன போல - அரிய தவத்தைச் செய்தலைப் பார்த்துத் தாமும் (அங்கனம்) பின்பற்றிச் செய்யுந் தன்மைபோல, மாதிரந்தொறும் செம்பல்லவச் செம் தீவளர்த்து - திக்குகள் தோறும் செந்திறமான தளிர்களாகிய செவ்விய அக்

கினியை வளரச் செய்து; வான் மணியினை நோக்கி - சூரியனைப் பார்த்து, பாதம் ஒன்றினில் நின்று - (பராசர யாகிய) ஒரு காவில் நின்று, ஒளி கூர் பணையுடைப் பாதவங்களும் உயர்ந்தன - ஒளிவிளங்குகின்ற கொம்பர்களைக் கொண்ட மாங்களும் உயர்ந்து விளங்கின எ - று.

புலத்தை யொடுக்கலாவது ஐயொறிகளும் தத்தம் விடயங்களிற் செல்லவொட்டாதுதடுத்தல்; பூதஹந்தினையும் ஒடுக்குதலாவது பிருதிரியை அப்புவினும், அப்புவைத் தேயுவினும், தேயுவ வாயுவினும், வாயுவை ஆகாயத்தினும் ஒடுக்குதல்; புலம் ஐந்தாவன: சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம். மலைச்சாரவிலுள்ள மாங்கள் தம் கொம்பர்களிற் செந்திரமான தளிர் செறியப் பாராயாகிய ஒரு காவில் மேலோங்கி நின்றல், அருச்சுணன் பஞ்சாக் கினி மத்தியில் ஒற்றைக்காவில் நின்று தவஞ்செய்தலைப் பார்த்துத் தாமும் தவஞ் செய்தல் போன்றன என்பதாம். பாலித்தல் - இங்கே பின்பற்றுதல்: ஒன்றை இன்னொன்றாக ஒவ்வொரு காரணம்பற்றி மதித்தல்; சுவோகம் பாவனை கருடபாவனை என்னுமிவை பாலித்தலினால் வந்தன. "கண்டிருந்த வான்கோழி தானும் அநவாகப் பாலித்து" என வருதலால் அறிக; இச் சொல்லின் உண்மைப் பொருளை இக்காலத்தினர் விளங்காது பாலித்தலை உபயோகித்தல் என்னும் கருத்தில் வழங்குதல் தவறாகுமென்க. (௫௬)

உள்ளுறக் கலக்க மறத்தொளிர் தசலத் துபர்தலை முழையினின் றநுவி, வெள்ளமொத் தமுதங் கரையறப் பொழிய வெம்மைபற் றறியுடன் சூளிர்ந்து, புள்ளுடைக் கொடியோ ரிரு வருங் காணப் புண்ணியன் பொருப்பிடைத் தவஞ்செய், வள்ள லொத் தனவச் சாரலைச் சூழ்ந்து வடங்குளிர் வரவியுஞ் சீனையும்.

இ-ள்: அச்சாரலைச் சூழ்ந்து வயங்கு ளீன் வாலியும் சீனையும்-அந்தக் கலை மலையின் புறத்தைச் சுற்றி விளங்குகின்ற பரந்த வாலிகளும் சீனைகளும், உள்ளுறு அக்கலக்கம் அறத் தெளிந்து - (ஏனைய வாலி சீனைகளில் இயல்பாக வுள்ளதாகிய) அந்தக் கலக்குதல் முற்றாக ஒழியத் தெளிதலுற்று, அசலத்து உயர் தலை முழையினின்று அமுதம் அருவி வெள்ளம் ஒத்து கரை அறப் பொழிய - அம்மலையின் உயர்ந்த சிகரத்திலுள்ள முழஞ்சுகளினின்றும் நீராணது ஆற்று வெள்ளத்தை யொத்துக் கரை சிதையும்படி பெருக, வெம்மை அற்று - சூரியனுடைய வெப்பம் இல்லாதொழிந்து, அளியுடன் சூளிர்ந்து - வண்டுகள்மொய்ப்பக் சூளிர்ச்சியடைந்து, (இனி அருச்சுணனைக் குறிக்குங்கால்) உள்ளுறு அக்கலக்கம் அறத்தெளிந்து - மனத்தின் கண்ணே இயல்பாகவுள்ள சஞ்சலம் சந்தேக விபரீதம் முதலிய அக்கலக்க மெல்லாம் அற்றுப்போக ஞானமுற்று, அசலத்து உயர் முழையினில் நின்று - அசை விலாத உயர்ந்த சிரத்தின்கண்ணுள்ள பிரமரத்திரத்தினின்று, அமுதம் அருவி வெள்ளம் ஒத்து - (சந்திர மண்டலத் திருந் தொழுகும்) அமிர்தம் ஆற்றுப் பெருக்கை நிகர்த்து, கரையறப்பொழிய - எல்லையில்லாது சுரக்க, வெம்மை

அற்று - கோபம் முதலாம் வெய்ய குணங்கள் தவிர்ந்து, அளிபுடன் குளிர்ந்து - பத்தியோடு செந்தண்மை பூண்டு, புள்ளுடைக் கொடியோர் இருவரும் காண்பு புண்ணியன் பொருப்பிடை - பறவைகளாகிய கருடனையும் அன்னத்தையும் கொடியாக உடர்த்திய (முறையே) அரிபிரமர் இருவரும் காண்டற்கு அதீதரான புண்ணியமூர்த்தியாக வள்ள பரமேசுவரன் சாங்கீத்தியமாக எழுந்தருளிய கைலாய கிரியிலே (சின்று), தவஞ்செய் வள்ளல் ஒத்தன - தவஞ்செய்கின்ற ஈகையிற் சிறந்த அருச்சுனை நிகர்த்தன எ-று.

முற்செய்யுளில் அம்மலைலுள்ள விருக்கங்கட்கு அருச்சுனன் நவநிலையை ஒப்பிட்ட ஆசிரியர் இச்செய்யுளில் அம்மலைச் சாரலிலுள்ள வாவிடக்கும் சனைகட்கும் அந்நிலையை ஒப்பாகக் கூறினாரென்க. வரவி - பெரிய நீர்நிலை; சனை - சிறிய நீர்நிலை. "புள்ளுடைக் கொடியோர் இருவருங் காண்பு புண்ணியன்" என்றதன் விரிவைக் கந்தபுராணம் காஞ்சிப்புராணம் அருணாசலபுராணம் முதலியவற்றிற் காண்க. (௫௭)

நீறுபட்டிலங்கு மெய்ந்கில வெள்ளியா நெஞ்சினி வீருளினை யகற்றி, மாறுபட்டிடுமைம் புலன்களு மொடுக்கு மாதவன் வளர்த்த செந்தழலாற், கூறுபட் டுமையோ டொருவடிவானேன் குன்றுகு முறைபொறை யனைத்தும், ஆறுபட் டிருகிப் பெருகியோ டினவா லம்மலை வெள்ளியா தலினால்.

இ—ள்: மெய் நீறு பட்டு இலங்கும் நிலவு ஒளியால் - தேகத்தின்கண்ணே திருவெண்ணீறு படிந்து பிரகாசிக்கின்ற (ஞானமாகிய) சந்திரிகையினால், நெஞ்சினில் இருளின யகற்றி - மனத்தின்கணுள்ள அவிச்சையாகிய இருளைக் கெடுத்து, மாறுபட்டிடும் ஐம்புலன்களும் ஒடுக்கும் - தவநிலையுடன் மாறுபட்டுள்ள ஐம்புலன்களின் உணர்ச்சியையும் அடக்கி நிற்கும்; மாதவன் வளர்த்த செந்தழலால் - பெரிய தபோதனனாகிய அருச்சுனன் வளர்த்த செந்திறமான அக்கினியினால், உமையோடு கூறுபட்டு ஒருவடிவானேன் - அர்த்தநாசீசுவராகிய சிவபெருமான் (எழுந்தருளி யுள்ள), குன்று சூழ் அறை பொறை அனைத்தும் - கைலைமலையிற் சூழ்ந்து கிடக்கின்ற பாறைகளும் துறுகற்களுமாகிய எல்லாம், அம்மலை வெள்ளியாதலினால் - அக் கைலைமலை வெள்ளிமலை யென்ற காரணத்தினால், உருகி ஆறுபட்டுப் பெருகி ஓடின-உருகி (கதபோல) வழிக்கொண்டு பிரவாகித்தப்பாய்ந்தன.

"போதற் தருவது நீறு" "ஆசை கெடுப்பது நீறு" "அவல மறுப்பது நீறு" என்பன பெரியார் வாக்கியமாதலின் அத் திருவெண்ணீற்றினின்றும் பிறந்த ஞானவெளி அகத்திங்கட் பொருந்திய அவிச்சையைக் கெடுத்த தென்பார் "நீறுபட்டிலங்கு மெய்ந் நிலவொளியா நெஞ்சினி வீருளினை யகற்றி" யென்றார்; வெந்தழலுக்கு வெள்ளி உருகுமாறு விஜயன் வளர்த்த செந்தழலாற் கைலாய கிரியிற் பொருந்திய பொருள்கள் உருகியமை தூதன மல்ல வென்பார் "அம்மலை வெள்ளியாதலினால்" என்றார். இச் செய்யுளால்

பார்த்தனுடைய தவ நிலைத் திண்மையும் கைலாய மலையின் மகத்துவமும் குறிப்பாற் கூறப்பட்டன வென்க (௫௮)

அலைத்தடங் கடலி லமுதொடும் பவித்தாங் கமார்வாழ் பதி குடி புகுந்தோர், அலைத்துமென் றெண்ணி பொருவருக் கொருவர் கொடியிடை துடங்கவந் தந்த, மலைத்தட நெருங்கப் புகுந்தனர் குயிலு மயூரமு மானுமே யனையார், நிலைத்தவம் புரிவோ னைவகை நெருப்பி னடுவுற கின்றவா கண்டார்.

இ—ள்: அலைத்தடம் கடலில் - திரை பொருந்திய பார்த்த (பாற்) கடலிலே, அமுதொடு உற்பவித்து - ஆயிர்தம் பிறத்தபோது உடன் பிறந்த, ஆங்கு அமார் வாழ்பதி குடி புகுந்தோர் - மேலேயுள்ள தேவர் வாழும் உலகத்திற் குடியேறியவர்களாகிய ஆரம்ப முதலிய நால்வரும், குலைத்தம் என்று எண்ணி - (அருச்சுனன் கொண்ட தவநிலையைப்) பங்கப்படுத்துவோமென நிச்சயித்து, குயிலும் மயூரமும் மாணும் அனையார் - சொல்லினார் குயிலையும் சாயலால் மயிலையும் நோக்கினால் மாணையும் போன்றவர்களாய், கொடி இடை துடங்கப் பூங்கொடி போன்ற இடையானது துவள, ஒருவருக்கு ஒருவர் - ஒருவரைக் காட்டிலும் ஒருவர், அந்த மலைத்தடம் நெருங்க வந்து புகுந்தனர் - அந்த மலைச்சாரலிற் சமீபமாக வந்து சேர்ந்து, நிலைத்தவம் புரிவோன் - திடமான தவத்தைச் செய்பவனாகிய அருச்சுனன், ஐவகை நெருப்பின் நடுவுற கின்றவா கண்டார் - பஞ்சாக்கினி மத்தியில் கின்ற நிலையைக் கண்டார்கள் என்று. ஐவகை நெருப்பு - காற்புரமும் மூட்டிய தீயும் மேலேயுள்ள வெயிலுமாம். (௫௯)

அந்தரத் தமரர் தூத்துபி முழங்க வநங்கதூந் துபியெதிர் முழங்க, வந்துபொற் சிலம்பு மேகலை விதமு மலர்க்கைவெள் வளைகளு முழங்கப், பந்தடித் திடுவா ரம்மனை யெறிவார் பயில் கழங் காடுவார் நெற்றிச், சிந்தரத் திலகந் தீட்டுவா ராகித் தனித்தனி திசைதொறுந் திரிவார்.

இ—ள்: அந்தரத்து அமரர் தூத்துபி முழங்க - ஆகாயத்திலே தேவ தூத்துபி யொலிக்க, அநங்க தூத்துபி எதிர்முழங்க - மண்மதனுடைய பேரி கை பிரதியொலியைச் செய்ய, வந்து-சமீபித்து, பொன் சிலம்பும் மேகலை விதமும் மலர்க்கை வெள் வளைகளும் முழங்க - பொன்னாலாய காற்சிலம்பும் மேகலை வர்க்கமும் பூப்போன்ற கைகளிற் பொருந்திய சங்க வளைடல்களும் ஒலிக்க, பந்து அடித்திடுவார் - பந்தடிப்பார்க்கு, அம்மனை எறிவார் - அம்மனை யென்னும் விளையாட்டிற்குரிய காய்களை எறிவார்கள், பயில் கழங்கு ஆடுவார் - தாம் நன்கு பயின்றன்கு கழங்கு ஆடுவார்கள், சிந்தரத் திலகம் நெற்றியில் தீட்டுவாராகி - தத்தம் நெற்றியிற் சிந்தரப் பொட்டை யிடுவார்களாய், திசைதொறும் தனித்தனி திரிந்தார் - திசைகள் நான்கினும் தனித்தனி திரிந்தார்கள் என்று.

அருச்சுனனுடைய தவநிலையைப் பங்கப்படுத்துதல் இர்திரன் முயற்சியாதலினால் தேவதூதரி ஒலித்ததாகும். அநங்க தூதரி மன்மதனுக்குரிய தாகிய முாசு, அவனுக்கு முாசு கடலென்பர்; மேகலை பல மணிகள் கோக்கப்பட்டதாய் எட்டு வகைத்தா யிருத்தலின் “மேகலை விதமும்” என்றார். அம்மனை சமூக்கென்னு மிவைகள் மகளிர் வினாயாட்டுக்களாம். தனித்தனி திசைதொறும் என்றது திசைக்கு ஒருத்தியாக நாற்றிசையும் நின்றவாரும், காண்மபனுடைய உள்ளத்திற் காமவிகார முண்டாகு மென்றும் அங்ஙன முண்டாகவே அவனுடைய தவநிலை சிதையு மென்றும் எண்ணிய தேவமகளிர் இங்ஙனமெல்லாஞ் செய்தனரென்றபடி. (சு0)

சூயிலொடு கூயிக் கிஞ்சுக மலர்ந்து கொஞ்சுபைங் கிளிகளை யழைப்பார், ரயிலின நடிக்கத் தாமும்வண் கலாப மணியணி யொலியெழு நடிப்பார், வெயில்விடு பரிதி மதியுடன் வலஞ்செய் விடாக முழுவது மொலிப்பக், கயிலையங் கிரியின் சராலோ வேம்முர்க் கடவுளா லயமெனக் களிப்பார்.

இ—ள்: கயிலை அம் கிரியின் சராலோ-அழகிய கயிலையின்சராலோ, எம் ஊர்க் கடவுள் ஆலயம் எனக் களிப்பார் - எங்கள் சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள இர்திரனுடைய சதன்மை யெனப்படும் மாளிகையாகு மென்று மகிழ்ச்சிடடைந்தவராய், வெயில் விடு பரிதி மதியுடன் வலம்செய் - ஒளி காலுகின்ற சூரியனும் சந்திரனும் சூழ்ந்தவரும்; விடர் அகம் முழுவதும் ஒலிப்ப - குகைகளினிட மெல்லாம் எதிரொலிக்க, கிஞ்சுகம் மலர்ந்து - முருக்கம்பூப்போலும் சிவந்த வாயைத் திறந்து, சூயிலுடன் கூவி - சூயில்கள் கூவ அஹற்றுடன் எதிர்கூவி, கொஞ்சு பைம் கிளிகளை அழைப்பார் - கொஞ்சிப் பேசுகின்ற பசிய கிளிகளைக் கூப்பிடுவார்கள்; மயில் இனம் நடிக்க - மயிற்கூட்டங்கள் ஆட, வண் கலாபமணி அணி ஒலி எழத் தாமும் நடிப்பார் - சிறந்த கலாபமாகிய இரத்திரபாணத்தினின்றும் ஆலி யுண்டாகத் தாங்கரும் நாட்டியஞ் செய்வார்கள் எ—று.

மேகலை பல மணிகளைக் கோத்த எட்டு வடங்கொண்ட தென்பதும், கலாபம் இருபத்தொரு வடத்தினையுடைய தென்பதும் நச்சினூர்க்கினிய ருரையாகும்; மேகலை ஏழு வடத்தையுடைய தென்பதும் கலாபம் பதினாறு வடத்தை யுடைய தென்பதும் வீரமண்டலவருடைய கூற்றாகும். கலாபம் இரட்டுறமொழிதல்; மயிலைக் குறிக்கும்போது தோகை யெனப்படும், சூயில்கூவக் கேட்டு மகளிரும் எதிர்கூவுதல் உலக வழக்காகும்; அருச்சுனனுடைய உள்ளத்தைப் பேதிக்க வெண்ணி அத்தேவமகளிர் இங்ஙனஞ் செய்யத் தொடங்கின ரென்பதாம். (சுக)

கூந்தன்மா முகிலைக் குலைத்துடன் முடிப்பார் குங்குமங் கொங்கைமே லணியார், ஏந்துபே ரல்குற் கலைநெகிழ்த் துடுப்பா

ரிட்டவுத் தரியமாற் றிடுவார், பூந்துகி னனைய நறுஞ்சுனை படிவார் புழுஞ்சந் தனநறும் பனிநீர், சார்திகொ டெறிவார் காமவேதத் தைக் கருங்கடைக் கண்களான் மொழிவார்.

இ—ள்: கூந்தல் யா முகிலைக் குலைத்து உடன் முடிப்பார் - தங்கள் கூந்தலாகிய கருமேகத்தை அவிழ்த்து உடனே முடிப்பார்கள்; குங்குமம் கொங்கைமேல் அணிவார் - குங்குமச் சாந்தைத் தனங்களின்மீது மட்டிப்பார்கள்; பேர் அல்குல் வந்து கலை நெகிழ்த்து உடுப்பார் - சிறந்த இடையில் தரித்துள்ளதாகிய ஆடைகளை நெகிழ்ச் செய்து பின்னர் உடுப்பார்கள்; இட்ட உத்தரியம் மாற்றிடுவார் - மாறிவிட்ட மேலாடையை மாற்றி அணிந்துகொள்வார்; பூந்துகில் நனைய நறுஞ்சுனை படிவார் - பொலிவாகிய வஸ்திரம் நனைந்துபோம் வண்ணம் வாசனை பொருத்திய மலைச்சுனையில் மூழ்குவார்கள்; புழுஞ்சந்தனம் நறும் பனிநீர் - புழுஞ்சந்தனக்குழம்பு வாசனையுடைய பனிநீர் என்னுயிவைகளை, காந்தி கொடு எறிவார் - சமூகம் பாளையலிட்டுச் சிவிறுவார்கள்; காமவேதத்தைக் கரும் கடைக்கண்களால் மொழிவார் - காம சாத்திரத்தின் குறிப்பைக் கருமையாகிய கடைக்கண்களின் பார்வையால் தெருட்டுவார்கள் எ--ற.

யா - கருமை, பேரல்குல் - சிறந்த இடை (அரை); உத்தரியம் - இக் காலத்திற் றுவணி என வழங்கும்; கழுதைக்குறிக்கும் கந்தி என்னுஞ்சொல் முதலின்று காந்தி யென வந்தது; அது முதலாகுபெயராய் கமுகம்பாளையைக் குறித்தது. கமுகம் பாளையில் மேலே சொல்லப்பட்ட சுகந்தாதினைச் சேர்த்துச் சிவிறுதல் அக்காலத்தில் மகளிரிடத்துள்ள வழக்கென்பர். முதற் குயிலினக் கூவியும் கிளியை யழைத்தும் மயிலென நடித்தும் விஜயனுடைய சிந்தையைப் பிறழ்ச்செய்ய முயன்ற தேவமகளிர், அவை பயன்பெருமை கண்டு பின் தம் அங்கங்களில், விரக மடைந்தாரால் விரும்பப்படுவனவற்றை ஒருவாறு காட்டி அவனுடைய திடபத்தியைப் பங்கப்படுத்த முயன்றன ரென்றபடி. (சுஉ)

பண்ணுடை யெழாவி னின்னிசை வழியே பாடுவார் பைங்குழல் குறிப்பார், பெண்ணுடை மடநா ணகன்றபே ரமளிப் பேச்செலாம் பேசுவந் தடுப்பார், விண்ணுடை யமிர்தம் பருகுவா ருகிரான் மென்மலர் கொய்துமே லெறிவார், எண்ணுடை மடவார் புரிந்தன விவ்வா றிங்கித மெத்தனை கோடி.

இ—ள்: பண்ணுடை எழாவின் இன்னிசை வழியே பாடுவார் - பண்ணமைத்ததாகிய யாழினது இனிமையாகிய இசையின் வழியே பாடுவார்கள்; பைங்குழல் குறிப்பார் - பசுமையாகிய வேய்க்குழலை ஊதுவார்கள்; பெண் உடை மடம். நாண் அகன்ற - பெண்களுக்குரியனவாகிய மடம் நாணம் நீங்கிய, பேர் அமளிப்பேச்சு லொம் பேசி வந்து அடுப்பார் - பார்த்தபடுக்கையிற் (காதலருடன் பேசும்) பேச்சுக்களை யெல்லாம் (அங்கே) பேசிக்

கொண்டு சென்று சமீபிப்பார்கள்; விண்ணுடை அமிர்தம் பருகுவார் - சுவர்க்க லோசத்துக்குரியதாகிப் அமிர்தத்தைக் குடிப்பார்கள்; உகிரால் மெல் மலர் கொய்து - தம் கரத்து விரல்களிலுள்ள நகங்களினால் மிருதுவாகிய பூக்களைக் கிள்ளி, மேல் ஏறிவார் - அருச்சுனன்மீது வீசுவார்கள்; எண்ணுடை மடவார் - மதிப்புடைய அப்பெண்கள், இவ்வாறு புரிந்த இங்கிதம் எத்தனை கோடி - இப்படிச்செய்த வீரகத்தை யுணர்த்துவ் குறிகள் எவ்வளவு கோடிக்கணக்கானவை எ—று.

பண்ணுடை எழால் - நிறை நரம்பமைந்த யாழ்; குழல் குறிப்பார் - குழலூறுவார்; குறித்தல் ஊதுதல் என்னும் பொருள்பட வருதலை இந் நூலிலுள்ள காண்டவதகனச் சருக்கத்தில் ".....அருச்சுனன் நனது வெற்றிகொள் சங்கமுங் குறித்தான்" என வருதலாலுணர்க. அமளிப்பேச்சு - சரசு சல்லாபம். கோடி - பல என்ற கருத்தில் வந்தது. இத்தேவமகளிர் முதல் அருச்சுனனுடைய கட்புலனுக்கும் பின் செவிப்புலனுக்கும் தோன்றும்படி முறையே நடித்தும் நீராடியும் பின் கூவியும் பாடியும் அவனுள்ளத்தைக் குலைத்தல் இயலாமை சண்டு பின்னர் அவன் மெய்ப்புலனிற் றோன்றத் தம் விருப்பைக் காட்டவேண்டிப் பூக்களைக் கிள்ளி யெறிவாராயின ரென்பார் "உகிரான் மென்மலர் கொய்து மேலெறிவார்" என்றார். குழல் - பண்பாகுபெயர். எண்-முதலிலைத்தொழிற்பெயர்; எண், சிந்தனைஎனினுமாம் (சூக)

காவும்வண் புறவுங் கயங்களு மருப்பக் கவர்ந்தவெங் கனைகளா மைந்து, புலும்வந் துள்ள முறவுறப் பட்டுப் புதையவும் புலன் வழியன்றி, மேவுதன் கருத்தின் வழியிலே நின்ற விசயனை யங்கிபால் வில்லு, மேவுமுன் பெற்ற விறைவனை யெய்தெய் கிளைத்தனனிநிரகைகள் வனுமே.

இ—ள்: காவும் வண் புறவும் கயங்களும் அருப்ப - சோலைகளும் வளப்பமுடைய வனமும் குளங்களும் (அவற்றிற்குரிய) பூக்களைப் பூக்க; கவர்ந்த வெம் கணைகளாம் ஐந்துபூவும் - (அவற்றின் உண்) கொய்த கொடிய பாணங்களாகிய ஐந்து பூக்களும், வந்து உள்ளம் உற உறப் பட்டுப் புதையவும் - வந்தடைந்து மனத்தின்கண் மிகவும் உறைக்கப் பட்டுப் புதைந்து கொள்ளவும்; புலன்வழியின்றி மேவுதன் கருத்தின்வழியிலே நின்ற விசயனை - ஐம்புலன்கள் வழிச் செல்லுதலின்றி ஒருவழியற்ற தன் தியானத்திலே திடப்பட்டு நின்ற அருச்சுனனை; உங்கிபால் முன் வில்லும் ஏவும்பெற்ற இறைவனை - அக்கினி தேவனிடத்து முத்தி வில்லும் அம்பும் பெற்ற தலைவனை; இரகி கேள்வன் எய்து எய்து இளைத்தனன் - இரகியின் நாயகனாகிய மன்மதன் பூவாளிகளால் எய்து எய்து அலுந்தான் எ—று.

புதைதல் - தாக்கமாக ஏறுதல். உற உற எய்து எய்து என்னுமடுக்குகள் மிகுதியைக் குறித்து நின்றன; அங்கிபால் வில்லும் ஏவும் முன் பெற்றமை காண்டவ தகனஞ்செய்த காலத்தாம். அருச்சுனனுக்கு அக்கினிதேவ

னுடைய அருளுமுண்டாதலான் இப் பஞ்ச பாணங்கள் வேம்மையைத் தர வல்லனவல்ல வென்பதைச் சூறிப்பாலுணர்த்துவார், “அங்கிபால் வில்லு மேவு முன் பெற்ற விறைவனை” என்றார். காவில் அசோகமும் மாவும், புறவில் முல்லையும், கயத்திலே தாமரையும் நீலமும் உண்டாதல் கொள்க (சுச)

கூற்றினை யுதைத்த பாதமு முதித்த குஞ்சரத் துரிவையு மணிந்த, நீற்றொளி பரந்து நிலவெழு வடிவு நிலாவெயி லனலுமிழ் விழியும், ஆற்றறல் பரந்த கொன்றைவார் சடையு மல்லதை யாவையுந் கருதான், மாற்றமொன் றின்றி நின்றனன் வரைபோல் வச்சிராயுதன்றிரு மகனும்.

இ—ன்: வச்சிர ஆயுதன் திரு மகனும் - குவிசப் படைபையுடைய இத்திரானது சிறந்த மகனாகிய அருச்சுனனும்; கூற்றினை உதைத்த பாதமும் - (மார்க்கண்டேயர் பொருட்டு) யமனை உதைத்துள்ள இடத்திருவடியையும், உடுத்த குஞ்சரத்து உரிவையும்-திருமேனியீது போர்த்தருளிய (கயாசுரன் என்னும்) யானையின்றோலையும், அணிந்த நீற்றொளி பரந்து நிலவு எழுவடியும் = (உயிர்களின் பாசநீக்கத்தின் பொருட்டுப்) பூசியுள்ள திருநீற்றின் பிரகாசமானது பரவி நிலாவெறிக்கப்பெற்ற திருமேனியையும், நிலாவெயில் அனல் உமிழ் விழியும் - நிலாவையும் வெயிலையும் நெருப்பையும் (முறையே) காலுடின்ற (சந்திரன் சூரியன் அக்கினியாகிய) முக்கண்களையும், ஆற்று அறல் பரந்த கொன்றை வார்சடையும் - கங்கையாற்றின் நீர் பெருகப்பெற்ற கொன்றை மலர் பொருத்திய நீண்ட சடாமுடியையும், அல்லதையாவையும் - அல்லாத எவற்றையும், கருதான் - சித்தியாதவளாய், மாற்றம் ஒன்று இன்றி வரைபோல் நின்றனன் - மாறுதல் எதுவுமில்லாமல் மலைபோலத் திண்மை பொருந்த வகாக்கிச்சித்தமுடையவளாய்) நின்றான் எ—று.

சிவபிரான் யமனைத் தமது இடத்திருவடியினால் உதைத்தாரென்பதை “பதி மூன்றுஞ், சிதைத்தான் வாமச் சேவடி தன்னாற் சிறிதுத்தி, உதைத்தான் கூற்றன் விண்முசில்போன் மண்ணுற வீழ்த்தான்” எனவருங் கந்த புராணத் திருவிருத்தத்தா லுணர்க. உடுத்த - இங்கே போர்த்த; பாமேசுவான் தமது செய்ய திருமேனியில் உத்தானமமாகத் தரித்தருளிய விபூதி தண்ணிலிவறிக்கு மென்பதை “பவள மால்வரையி னிலவெறிப்பதுபோற் பரந்த நீற்றழகு” என வருந் திருவாதவூடிகள் புராணக் கப்புச் செய்யுளானு மறிக. இடக்கண் சந்திரனும் வலக்கண் சூரியனும் நுதற்கண் அக்கினியு மாதலின் “நிலா வெயி லனலுமிழ் விழி” எனப்பட்டது; அல்லதையென்பதில் ஐ சாரியை யெனினுமாம். மாற்றம் தொழிற்பெயர்; மாறுபகுதி அம் புடைபெயர்ச்சியை உணர்த்தும் விசுதி பகுதி யொற்றிராட்டல் விரித்தல்; உகாக்கேடு சந்தி; மாற்றமொன்றின்றி யென்பதற்கு யாதும் வார்த்தை யாடுதலின்றி பெண்ப் பொருள் கூறுதலுமுண்டு.

கூற்றினை யுதைத்த பாதத்தை நினைத்தலால் யமபபரீக்கமும், உடுத்த குஞ்சரத்தரிவையைச் சிந்தித்தலால் அசுர ராகத்தரால் நேரும் இடையூற்றையிட்டெழும் அச்ச ரீக்கமும், அணிந்த நீற்றொளி பார்த்த நிலவெழு வடிவை நினைத்தலாற் பாசரீக்கமும், நீலா வெயி லனலுமிழ் விழிகளை உள்ளத்துப் பதித்தலால் அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரத்தின் ரீக்கமும், ஆற்றறல் பார்த்த சடையை உள்ளத்துன்னுவதால் நீர் முதலாம் பஞ்சபூதங்களால் வரத்தக்க இடையூறுகளின் ரீக்கமும், கொன்றை வார்சடையை உள்ளுவதனால் அடியார் செய்யும் பூசையை அான் உவந்தேற்று அவ்வடியார்க்குச் செய்யும் திருவருட்டிற்றத்தின் பெருமை புலப்படுதலும் உண்டாமென்க. இது சிவத்தியாகைக் கூறியவாரும். (சுடு)

அன்றா னிருந்த யோகினை யகற்றி யறிவிலா தனங்களு வெந்த, குன்றிது தடங்க ளாயிர முடையோன் கூறிய கூற்றினைத் தேறி, யின்றிவன் மதலை புரிதவன் குலைத்தா லென்வினைத் திடுமென வஞ்சி, சின்றிலன் மதன னிற்குமோ நெற்றி நெருப்பினு னீறுபட்டுள்ளோன்.

இ—ள்: அான் அன்று இருந்த யோகினை - பாமசிவன் முன்னொரு காலத்திற் கொண்டிருந்த ஞானயோக நிலையை, அறிவிலாத அகற்றி - ஞானமில்லாமையினூற் பங்கஞ்செய்ய முயன்று, அநங்களு வெந்த குன்று இது - (ரான்) உருவற்றவகை வெந்த சாம்பரானமைக்கு இடமாகவுள்ள மலை இக்கலையாகும்; ஆயிரம் தடம் கண் உடையோன் கூறிய கூற்றினைத் தேறி - ஆயிரம் பெரிய விழிகளைத் தன் அங்கமெங்கும்) உடைய இத்திரான் சொன்ன சொல்லை நம்பி, இவன் மதலை புரி தவம் இன்று குலைத்தால் - இவ் வித்திரானுடைய மகனாகிய அருச்சுனன் ஆற்றுந் தவத்தினை இப்பொழுது பங்கப்படுத்தினால், என் வினைத்திடும் என அஞ்சி - (இன்னமும்) எனக்கு என்ன (தீமை) விளையுமோ என்று பயந்து, மதனன் சின்றிலன் - மன்மதன் அவ்விடத்தில் சிற்றலின்றி நீக்கினான்; நெற்றி நெருப்பினால் நீறுபட்டுள்ளோன் சிற்குமோ - பாமசிவனுடைய நெற்றிக்கண் நெருப்பினால் (முத்திச்) சாம்பரான மதனன் (பின்னருந் துணிந்து அம்மலையில்) நிற்பனே, (நிற்க மாட்டான்) எ - று.

இவ்வித்திரானே நல்ல ஞானமில்லாதவன்: நல்ல ஞானமுடையனின், கௌதமமுனிவர் பத்தினியாகிய அகலிகையிடத்திற் காவிற் சென்று அவளைக் கூட முயன்று அம்முனிவர் சாபத்திற்காளாய் ஆயிரங் கண்களைத் தன் மேனியிற் பெற்றிருக்கமாட்டான்; அப்படிப்பட்ட இத்திரானும் பிரமனும் சொன்ன புத்தியைக் கேட்டு இக்கலையின்கண்ணே முன்னொருநான்று வந்து இறைவன் இருந்த யோகநிலையைப் பங்கஞ்செய்ய முயன்று அப்பெருமானுடைய நெற்றிநாட்டத் தீயினால் வெந்து சாம்பராய் அந்நாட்டொடக்கம் அனைக்களைச் சஞ்சரிக்கும் யான், இப்பொழுதும் இப்பெருமானைக் குறித்து அருந்தவஞ் செய்யும் இவ்விசயன் நவநிலையைக் குழப்ப முயல்வே

னேல், எவ்வகையான தீமை விளையுமோ என முந்திய நிகழ்ச்சியையுஞ் சிந்தித்து அஞ்சி மன்மதன் அவ்விடத்தைவிட்ட கன்றா நென்பதாம். நிற்குமோ என்பதில் ஒ எதிர்மறைப்பொருளில் வந்தது. (சுக)

வானவர் பெருமா நேவலால் வந்த வானவர் மகளிருந் தம்மால், ஆனவக் கிரீடை யாவையும் புரிந்து மொருபயன் பெற்றலரகன்றார், கானக முழுதும் பரிமளம் பரப்பிக் கானவண் டியிர்தார்ப் புகுந்த, வேனிலு மகன்ற தருக்கனுங் குடபால் வெண்டிரை வேலைவாய் வீழ்ந்தான்.

இ—ள்: வானவர் பெருமான் எவலால் வந்த வானவர் மகளிரும் - தேவர்கட்கு அரசனாகிய இந்திரனுடைய தூண்டுதலினால் (அங்கே) சென்ற (உருப்பசி முதலாம்) தேவமகளிரும், தம்மால் ஆன அக்கிரீடையாவையும் புரிந்தும்-தங்களால் இயன்ற அக்காமத்திற்குரிய விளையாட்டெல்லாவற்றையுஞ்செய்தும்; ஒரு பயன் பெற்றிலர் அகன்றார் - ஒருவகையான அநுகூலத்தையும் அடையாதவராய் (அவ்விடத்தைவிட்டு) நீங்கினார்கள்; கானகம்முழுதும் பரிமளம் பரப்பி - காடெங்கும் நறுமணத்தைப் பரவச்செய்து, கானவண்டு இயிர்தார்ப் புகுந்த வேனிலும் அகன்றது - இசைப்பாட்டையுடைய வண்டுகள் ஒலிசெய்யும்படி (அங்கே) தோன்றிய வேளிர்காலமும் நீங்கியது; அருக்கனும் குடபால் வெள் திரை வேலைவாய் வீழ்ந்தான் - சூரியனும் மேற்குத் திக்கிலுள்ள வெள்ளிய திரை மறியும் சமுத்திரத்தினிடத்து வீழ்ந்து மறைந்தான் ஏ—று. [பொழுதுபட்ட தென்றபடி]

கிரீடை - ஈண்டுக் காமத்தைக் கிளாச் செய்தற்காகிய லீலை. இயிர்தா - ஒலிக்க; ஒரு பயன் என்பத னீற்றில் முற்றுப்பொருளேடு இழிவு சிறப்புப் பொருளுந் தரும் உம்மை தொக்கது. தமக்குத் துணையாக வந்த மன்மதன் அவ்விடத்தைவிட்ட கலவே, அத்தேவமகளிர் நால்வரும் தாம் அங்கு அதன் மேலும் திற்பதாற் பயனில்லையெனக்கண் டகன்றனர்; மானுக்குத் துணையாக வந்த வசந்தகாலமும் அவ்வசந்தகாலத்திற்குரிய பரிமளம் வண்டுகளென்னு மிவைகளும் நீங்கின வென்பதாம். (சுக)

வேறு

இந்திரன் சுதன்ற எண்ணம் யாவதென் றினிதி எண்ணி
யிந்திர சால மாக வேகினு ரெவரு மெய்தி
யிந்திர நீலந் தன்னி லினைவனுக் குரைத்தா ரந்த
யிந்திரன் ருனு மைந்தன் றவம்புரி யிருக்கை சேர்த்தான்.

இ—ள்: எவனார் எவரும் - (இந்திரனால்) எவப்பட்டா ரெல்லாரும், இந்திரன் சுதன்றன் எண்ணம் யாவது என்று இனிதின் எண்ணி - தெய்வேந்திரனுடைய மகனாகிய அருச்சுனன் கொண்ட நோக்கம் எத்தன்மையதென நன்கு சிந்தித்து, இந்திரசாலமாக - இந்திரசாலமென்னும் வித்தை

போல், இந்திர நீலந்தன்னில் எய்தி - இந்திரானுடைய (சுவர்க்க) உலகத்திற் போய், இறைவனுக்கு உரைத்தார் - தங்கள் தலைவனாகிய இந்திரனுக்கு (அருச்சுனன் செய்யுந் தவத்தின் திண்மையையும் தாங்கள் சென்ற கருமம் அனுபவமுறமையையும்) முறையிட்டார்கள்; அந்த இந்திரனும் மைந்தன் தவம்புரி இருக்கை சேர்ந்தான் - அதனைக்கேட்டவனாகிய இந்திரனும் தன் குமாரன் தவஞ்செய்கின்ற இடத்தையடைந்தான் எ—று.

இந்திரசாலம் - இந்திரசம்பத்துப் போல்வனவற்றை யெல்லாம் உடனுக்குடன் காட்டி மறைத்தலாகிய வித்தை; இது நிலையற்றதென்பதை உணர்த்துவது; அங்கே சென்ற உருப்பசி முதலாக தேவமகளிர் வசந்த காலம் தென்றற்காற்ற முதலியவற்றோடு அற்ப நோத்தில் மறைந்தனாதலின் "இந்திரசாலமாக" என்றார். "வந்ததோர் வாழ்வமோர் இந்திரசாலக் கோலம்" எனத் தாயுமான சுவாமிகள் கூறியவாற்றினும் உணர்க. இந்திர நீலம் - தேவலோகம், நீலம் நீட்டல் விகாரம், அந்த பண்டறிசுட்டு; இருக்கை தொழிலாகுபெயர்.

(சுஅ)

இதுமுதல் ஏழு செய்யுட்கள் அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

விருத்தமா முனிவ னாகி விசயனை நோக்கி யாது
கருத்துநீ தவஞ்செய் கின்ற காரண மென்னை பென்னத்
திருத்தகு சிந்தை யோடுஞ் செத்தழ விடைநின் றோனு
மருத்துவா னுருவ மாறி வந்தவா றுணர்கி லாதான்.

இ—ள்: விருத்தமா முனிவன் ஆகி - (அவ்வனஞ் சேர்ந்த இந்திரன்) மூப்புள்ள பெருமையுடைய முனிவன் வடிவங்கொண்டு, விசயனை நோக்கி. (சமீபத்தில் வந்து) அருச்சுனனைப் பார்த்து, (தவஞ் செய்கின்ற) கருத்து யாது - நீ தவம்புரிகின்ற நோக்கமென்னை, நீ தவஞ்செய்கின்ற காரணம் என்னை - நீ தவம் இயற்றுகின்ற ஏதுவென்னை, என்ன - என்று வினவு, செம் தழவிடை திருத்தகு சிந்தையோடும் நின்றோனும் - மகத்துவம் வாய்ந்த தியானத்துடன் செவ்விய நெருப்பின் மத்தியில் நின்றவனாகிய அருச்சுனனும், மருத்துவான் உருவம் மாறி வந்த ஆறு உணர்கிலாதான் - இந்திரன் தன் வடிவம் மாறி வந்த வாலாற்றை அறிகிலாய் எ—று.

கருத்து - நோக்கம், காரணம் - ஏது, இங்கே சிவனிடத்துப் பாசுபதம் பெறுதல் கருத்தெனவும் பகைவரை வெல்லுவதற்காகவே அதனைப் பெற முயலுதல் காரணமெனவுங் கொள்க. சிவத்தியானத்தோடு கூடிய சிந்தையாதலின் "திருத்தகு சிந்தை" என்றார். மருத்துவன் - இந்திரன், அது மருத்துவான் என நீண்டது. இச் செய்யுள் குளகம்.

(சுஆ)

மாசறு மதிய மன்ன வரண்முக யங்கை பாகத்
திசன்வந் தெய்து காறு மித்தவம் புரிவே னென்ன
வாசறு கடவு ளோர்க்கு மருமறை தனக்கு மெட்டாத்
தேசவன் வருமோ வென்று சிரித்தனன் நேவர் கோமான்.

இ—ன்: மாசு அறு மதியம் அன்ன - கனங்கம் நீங்கிய பூரண சந்திரனை யொத்த, வாள்முத மங்கை பாகத்து ஈசன் - ஒளியோடு கூடிய முகத்தினையுடைய உமையம்மை இடத் திருமருங்கில் திருக்கப்பெற்ற முழுமுதற்கடவுள், வந்து எய்து காறும்-எழுந்தருளிவந்து காட்சிதரும் வரையும், இத்தவம் புரிவேன் என்ன - இத்தவத்தைச் செய்வேன் என்று (அருச்சுனன்) சொல்ல, தேவர் கோமான் - (அதினக் கேட்ட) தேவேந்திரன், ஆசு அறு கடவுளோர்க்கும் - குற்றமகன்றவர்களாகிய தேவர்களுக்கும், அருமறை தனக்கும் - அரிய வேதங்களுக்கும், எட்டா - அகப்படாத, தேசவன் வருமோ - பாஞ்சோதியாகிய சிவபிரான் (உன்னிடம்) எழுந்தருளி வருவரோ, என்று சிரித்தனன் - என்று சொல்லிச் சிரித்தான் என்று.

மாசறு மதியம் - கனங்கம் தேய்தல் வளர்தல் என்னு மூனங்க எல்லாத சந்திரன். ஈசன் - எல்லார்க்குந் தலைவன்; இந்நாமம் சிவபிரானுக்கே சிறப்பாக நின்றது; பிரம விஷ்ணுக்கள் தாமே பரப்பிரம மென்று தனித்தனி மாறுபட்டுச் சமர் வீணத்தபோது அவ்விருவருக்கு மிடையே சோதிப்பிழம்பாதித் தோன்றி அவ் வரி பிரமர் முறையே அடிபையும் முடிபையும் காண்டற்கு அதீதராய் நின்றன்னவரென்பார் "ஆசறு கடவுளோர்க்கு... ..மெட்டாத் தேசவன்" என்றார். ஆசு - அகங்காரம் முதலிய குற்றம் அருமறை தனக்கு மெட்டாத் தேசவன் என்பதனை "வேதக் காட்சிக்குமுபநிடத்துச்சியின் விரித்த போதக் காட்சிக்குங் காணலன்....." என வருங்கத்த புராணத் திருவிருத்தத்தா னுணர்க; காறும் என்பதில் உம்மை முற்று, கடவுளோர்க்கும் மறைதனக்கும் என்ற உம்மைகள் உயர்வோடு எச்சமுமாம். ஓகாரம் எதிர்மறைப்பொருட்டு. (எ0)

சிரித்ததே நென்ன மீண்டுந் திருமகன் றன்னை நோக்கி வருத்தமே யன்றி யிந்த மாதவம் பயனின் நென்றான் உருத்திவ னவனை நோக்கி யுயிரிறு மளவு மிந்தக் கருத்தான வீடே நென்றான் கடுங்கன லூடு நின்றான்.

இ—ன்: சிரித்தது ஏன் என்ன-சிரித்தமை ஏன் என்று (அருச்சுனன்) வினவ, திருமகன் தன்னை மீண்டும் நோக்கி - தனது அரிய மகனைப் பின்னரும் பார்த்து, இந்த மாதவம் வருத்தமே அன்றி பயன் இன்று என்றான். (நீ செய்மம்) இத்தவத்தினுற் சிராமேயொழிய நன்மையிலலை என்று (இந்திரன்) கூறினான்; கடுங்கனல் ஊடு நின்றான் இவன் - வெவ்விய பஞ்சாக்கினி மத்தியிலே நின்றவனாகிய இந்த அருச்சுனன், அவனை உருத்து நோக்கி - அந்த இத்திரனைச் சினந்து பார்த்து, நான் இந்தக் கருத்து உயிர் இறும் அளவும் வீடேன் என்றான் - நான் இந்த நோக்கத்தை என்னுயிர் போகும் வரைபிற சைவீடேன் என்று கூறினான் என்று.

நான் கொண்ட நியதிக்கு மாறாகக் கூறி அலட்சியமாக இத்திரன் சிரித்தானால் சிரித்தேனென வினவி உருத்தனென்க, வருத்தமே யென்பதில் ஏகாரம் பிரிநிலை, வீடேன் வீடேனென நீண்டது. (எக)

மைத்தனிம் மாற்றங் கூற மனனுற மகிழ்ந்து தெய்வத் தந்தையும் விருத்த வேடந் தனையொரு கணத்தின் மாற்றி யீந்திர னாகி முன்னின் நிப்பெருந் தவத்தால் வந்து பைந்தொடி பாகன் பாசு பதமுனக் குடிவு மென்றான்.

இ—ன்: மைத்தன் இம் மாற்றம் கூற - மகன் இந்த விடையைச் சொல்ல, தெய்வத் தந்தையும் - தேவ பிதாவாகிய இந்திரனும், மனன் உற மகிழ்ந்து - மனம் யிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து, விருத்த வேடம் தனை ஒரு கணத்தில் மாற்றி-(தான் முன் பூண்டு வந்த) சிழப் பிராமண வடிவத்தைக் கணப்பொழுதில் ஒழித்து, இந்திரனாகி - சுய வேடமாகிய தன் வடிவத்தைக் கொண்டு, முன் நின்று - அருச்சுனன் முன்னிலையில் நின்று, பைந்தொடி பாகன் - பசும் பொன்னாலாய வளையலை யணிந்த உமாதேவியாரை இடப் பாகத்தில் இருத்தியவராகிய கைலாசபதி, இப் பெருந் தவத்தால் வந்து - நீ செய்யும் இந்த அரிய தவக் காரணமாக வெளிப்பட்டு, உனக்குப் பாசுபதம் உதவும் என்றான் - உனக்குப் பாசுபதாஸ்திரத்தைத் தந்தருளுவர் என்று சொன்னான் எ—று.

மனன், போலி; மனனுற என்பதற்கு மனசார எனினுமாம். பைந்தொடி அன்மொழித்தொகை. இந்திரன் தன் சுதன் கொண்ட பத்திவராகியத்தை யீட்டு மகிழ்ச்சி யடைந்தா னென்பார் மனனுற மகிழ்ந்து என்றார். பாசுபதம் - சிவப்படைக்கலம். (எஉ)

என்றுரைத் தமரர் கோமா னேகிய பின்னர் வெள்ளிக் குன்றுடைப் புனிதன் பாதம் குறிப்புறு மனத்த னாகி நின்றுநற் றவஞ்செய் கின்ற நெடுந்தகை நீர்மை யெல்லாஞ் சென்றுமைக் குரிய ரான சேடியர் செப்பி னாரே.

இ—ன்: என்று உரைத்து - என்று சொல்லி, அமரர் கோமான் வகிய பின்னர் - தேவேந்திரன் போன பின்பு, வெள்ளிக் குன்று உடைப் புனிதன் பாதம் - வெள்ளி யலையை இடமாகவுடைய நிர்மலராகிய கைலாச பதியினுடைய திருவடிக்கீழை, குறிப்பு உறும் மனத்தன் ஆகி - தியானிக்குஞ் சிந்தை கொண்டவனாய், நின்று நல் தவம் செய்கின்ற - (பஞ்சுக்கினி மத்தியில்) நின்று அரிய தவத்தை ஆற்றுகின்ற, நெடும் தகை நீர்மை எல்லாம் - பெருந்தன்மையுடையனாகிய அருச்சுனனுடைய தன்மைகள் முழுவதையும், உமைக்கு உரியரான சேடியர் சென்று செப்பினார் - உமாதேவிக்கு உரியவர்களாகிய தோழிப் பெண்கள் போய் அப் பிராட்டிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தனர் எ—று.

ஆன்மகோடிகட்குத் திருவருள் செய்யும் வண்ணம் ஸ்ரீகண்டபரமேசுவரனாகக் கைலாசமலையிற் சார்ந்தித்தியமாக எழுந்தருளிய மலரகித ரென்பார் "வெள்ளிக் குன்றுடைப் புனிதன்" என்றார். உருப்பசி முதலாந் தேவப் பெண்கள் முயன்றும் பங்கஞ் செய்ய முடியாத திடசித்திபுடன்

தவஞ் செய்பவனாவதின் “நெடுந்தகை” யென்றும்; இந்நிரன் ஆங்கு வந்து “இத்தவத்திற் பயனில்லை, இதனைச் செய்யா தொழிதி” யென்று தடுத்த போதும் அவ்வீந்திரனைக் கடிந்து இறைவனைச் சிந்தித்துத் திண்டையுடன் தவம் ஆற்றுகின்றனாதவின் “நீர்மையெல்லாம்” என்றும் விதந்து கூறியவாறென்க. உமைக்குரியாரான சேடியர் - அநிந்திதை, சமலினி, சமாலி, மாலினி, மங்கலை, சுமுனை, சுகேசை முதலியோர். (எக)

மேனைமுன் பெற்ற கிள்ளை வேலையுஞ் சேவினோடு
மாணையும் பொருத செங்கண் மரகத வல்லி கேட்டுத்
தானையுங் கரிய பேருத் தரியமு மாகச் சாத்த
வானையன் றுரித்த நக்கற் கடிபணிந் - தருளிச் செய்தான்.

இ—ள்: மேனைமுன் பெற்ற கிள்ளை - (பர்வதராசன் மனைவியாகிய) மேனையென்பவன் முன்னொரு காலத்திலே (தன் மகளாக வளர்க்கப் பாக்கியம் பெற்று) (மொழியிற்) கிளியை யொத்தவனாகிய, வேலையும் சேவினோடு மாணையும் பொருத செம் சண் மரகத வல்லி - வேற்படையையும் சேன்மற் சத்தையும் மானின் நோக்கையும் நிகர்த்த (கடை) சிவந்த கண்களையுடைய மரகதரத்தினம் போன்ற நிறத்தையுடைய கொடியாகிய உமாபேவி, கேட்டு- (சேடியர் சொல்லக்) கேட்டு, தானையும் கரிய பேருத்தரியமுமாக சாத்த - திருவாடையும் கருநிறமுடைய பெரிய போர்வையுமாகத் தம் திருமேனியிலே யணிந்துகொள்ளும்பொருட்டு, அன்று ஆனை உரித்த நக்கற்கு அடிபணிந்து அருளிச்செய்தான் - பூர்வத்திற் கயனென்னும் யானையின் றோலையுரித்தருளிய பரமசிவனுக்கு அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கி விண்ணப்பஞ் செய்தான் எ—று.

கயன் என்னும் யானை வடிவுடைய அசுரன் தேவர்கட்கும் முனிவர்கட்கும் பேரிடர் வினைக்க, அத்தேவர்கள் அவனுக் கஞ்சிக் காசியின் கண்ணையுள்ள திருக்கோயிலுட் சென்று விசுவநாதப்பெருமானிடத்தில் உடைக்கலம் புகுதலும், அக்கொடிய அசுரன் அதனையும் பொருட்படுத்தாது தூர்த்து செல்ல, விசுவநாதப்பெருமான் வெளிப்பட்டுத் தமது திருவடியால் அக் கயனை உதைத்து வீழ்த்திக் கொன்று தோலையுரித்துத் தேவர் முனிவர் வேண்டுகோட் கிரங்கித் தமது திருமேனியிற் போர்த்தருளின பென்பது சரித்திரம்; இதன் வரலாற்றைக் கந்தபுராணம் முதலியவற்றுட் காண்க. உத்தரியம் இக்காலத்திற் சால்வையென வழங்கப்படுவது; நக்கன் - சங்கார கருத்தன், நிரவாணி. (எச)

வேறு,

ஆலமுன் டமுதம் பொழிதரு நெடுங்க ணம்பிகை யருண்
மொழி கேட்டு, கீலமுண் டிருண்ட கண்டனு மிரங்கி கிரைவனைச்
செங்கையாய் நெடிது, காலமுண் டருள்கூ றறத்தின்மைந் தனுக்

குங் காற்றின்மைந் தனுக்குநே ரினையான், ஞாலமுண் டவனுக் குயிரெனச் சிறந்தோ னரனெனு நாமமும் படைத்தோன்.

இ—ன்: ஆலம் உண்டு - நஞ்சையுட்கொண்டு, அமுதம் பொழி தரும் - அமிர்தத்தைச் சொரியும், நெடும் கண் அம்பிகை - பார்த கண்ணையுடைய உமாதேவியார், அருள் மொழி கேட்டு - கூறியருளிய வாக்கைச் செவி மடுத்து, நீலம் உண்டு இருண்ட கண்டனும் - நஞ்சையுட்கொண்டமையாற் கறுத்த கண்டத்தையுடைய சிவபிரானும், இரங்கி - திருவுளமிரங்கி, கிரை வளைச் செம் கையாய் - கிரையே யணிந்த வளைடல்களைக் கொண்ட சிவந்த கரங்களையுடைய உமையே, அருள் கூர் அறத்தின் மைந்தனுக்கும்-பொறையென்னும் அருட்துணம் பூண்ட தருமதேவதையின் மகனாகிய உதிட்டிரானுக்கும், காற்றின் மைந்தனுக்கும் - வாயு புதல்வனாகிய வீமனுக்கும், தோர் இனையான் - நேரே யினையவன் (அடுத்துப் பிறந்தவன்), ஞாலம் உண்டவனுக்கு உயிர் எனச் சிறந்தோன் - பூமியை (ஒருகாலத்து) விழுக்கி யுமிழ்ந்த திருமாவின் அவதாரமாகவுள்ள கண்ணனுக்குப் பிராண சிநேகிதன் என்ற சிறப்புடையவன், நான் எனும் நாமமும் படைத்தோன் - நான் என்னும் பெயரையுங் கொண்டவன், நெடிது காலம் உண்டு - (இப்படியுள்ள இவ்வாச்சகனன் தவஞ் செய்யத் தொடங்கி) நீடித்தகாலம் கழித்ததுண்டு எ-று.

அகத்தேயுள்ள கண்மணியும் கருவிழியும் கருமையா யிருத்தவின் ஆலமுண்டென்றும், அவற்றைச் சூழ்ந்து பார்த்துளது வென்விழியாதலின் அமுதம் பொழிதரு என்றும் கூறப்பட்டது; இதனை, "நச்சகவயிர்த மன்ன நங்கையர் நாட்ட வைவேல்" எனவும், "கடுவு மமிர்தமும் விரவிய விழியினர்" எனவும் பிறர் கூறியவாற்றினு முணர்க. இனி "ஆலமுண்டமுதம் பொழி நெடுங்கண்" என்பதற்கு விடத்தின் கொடுமையை யடக்கி யமுதமாக்கிய பார்த கண்களையுடைய எனக் கூறுதலு மொன்று, இவ்வரலாற்றைக் காஞ்சிப்புராணம், மணிகண்ட உசுப்படலத்திற் காண்க. பதினான்கு உலகங்களிலு முள்ள சராசரங்களை எககாலத்தில் அருளொடு நோக்குங் கண்களாதலின் "நெடுங்கண்" என்றார். ஈசுவரியே பதினான்குலகிற்குந் தலைவி யென்பது "நாயேன் நனைக்கும் பதினாலுக்கும் நாயகிடே" என்பதனால் உணரத்தரும். அம்பிகை - உலகத்திற்குத் தாய். நீலம் - நஞ்சு, பண்பாகுபெயர், நான் - அருச்சுனனுக்குரிய நாமங்களுள் ஒன்று; கண்ணபிரானோடு சேர்த்துச் சொல்லப்படுப்போது இருவரையும் நானாராயணர் என்பது மரபு. அருச்சுனன் நீடித்த காலம் அருந்தவம் புரிகிருனென்பதைத் தஞ்சேடியர் சொல்லக் கேட்டருளிய உலகமாதாவாகிய ஈசுவரி திருவுள நெகிழ்ந்து பரமபிதாவாகிய இறையவருக்கு முறையிட, அவ்விறையவர் முன்னர்ப் பாற்கடலிற் பிறந்து அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களை மெல்லார் தூர்த நஞ்சை ஆலால சுந்தரரைக்கொண்டு பற்றுலித்துத் தம் திருவாயிலிட்டுக் கண்டத்திவடக்கி அத்தேவர்கள் முதலாயினோரைக் காத்தருளிய கருணாகிரியாகலின், இப்

பார்த்தன் விஷயத்திலும் திருவுளமிரங்கினாரென்பார். 'ஆலமுண் டிருண்ட கண்டனு மிரங்கி' என்றார். கண்டனு மென்றதில் உம்மை உயர்வு சிறப்பு போடு ஒருபுடை இறந்ததுதான் இய எச்சவும்மையுமாம். இதுமுதல் ஏழு செய்யுட்கள் எழுதிக்கழிநெடிஷ்ட யாசிரிய விருத்தம். (எடு)

ஆடியா னனன்றன் மதலையர் விரகா லாடிய சூதினுக் கழிந்து, காடுகா முறையுங் கடனின் ரவரிற் கடவுண்பகன் றநுகாளை, நீடுபே ராமரிற் பகைவரைச் செகுக்கு நினைவினா ரெருப்பிடை நம்மை, நாடியே யரிய தவம்புரி கின்றா னும்து முன்னமே யறிவோம்.

இ—ள்: ஆடி ஆனனன்றன் மதலையர் - கண்ணடியில் ஆக்கப் பெற்ற விழிபோற் பார்க்குஞ் சத்தியில்லாத கண்களைமுடித்திற் கொண்டவன் (குருடன்) ஆகிய திருதாட்டிரானுடைய மக்களாகிய துரியோதனாகியார்; விரகால் ஆடிய சூதினுக்கு - வஞ்சனையினால் ஆடிய சூதாட்டத்தில், அழிந்த-தோல் வியற்று, தாம் காடு உறையும் கடனினர் - தாங்கள் காட்டில் வசிக்கும் கடமை பூண்டுள்ளார், அவரில் - அப்பாண்டவர் ஐவருள், கடவுள் நாயகன் தருகாளை - இத்திரன் பெற்ற மகனாகிய அருச்சுனன், நீடு பேரமரில் பகைவரைச் செகுக்கும் நினைவினால் - நீடித்த நாள் நிசழவிருக்கும் பெரிய போரிலே பகைவர்களாகிய துரியோதனாகியரைக் கொல்லும் நோக்கத்தினால், நம்மை நாடியே நெருப்பிடை அரிய தவம் புரிகின்றான் - எம்மைக் குறித்துப் பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று செய்தற்கரிய தவஞ் செய்கின்றான், இது முன்னமே நாம் அறிவோம் - இதனை முந்தியே நாம் அறிந்துள்ளோம் எ-று.

தம் மாதுலனாகிய சகுனியைக்கொண்டு சூதாடுவத்தனரோனும் துரியோதனாகியாரின் விருப்பத்தினாலும் தூண்டெலினாலும் ஆடப்பட்ட சூதாடலின் பிறவினயாகக் கூறுது ஆடிய சூதெனத் தன்வினயாகக் கூறினார்; சூதினுக் கழிந்து என்பதில் நான்கனுருபு மூன்றுவதன் ஏதுப்பொருளில் வந்தது. சத்தி பிரேரிப்பதற்கு முந்தியே சிவம் அறியுமாதலின் நாயிது முன்னமே யறிவோம் எனப்பட்டது. நம், நாம் இரண்டும் உயர்வினால் வந்த பால்வழுவமைதி. (எசு)

பருகுநீர் துறந்து காற்றும்வெவ் வெயிலும் பாதவங்களின் சினை யுதிர்ந்த, சருகுமே யொழியக் காய்கனி கிழங்குந் தானினிதருந்துத றயிர்த்தான், உருகுமா மனத்தை நாமுவர் திருத்தற் குறைபகி யாக்கிரம் மிடத்தே, செருகினா னுணர்வை யாவரே யிவன்போற் செய் தவஞ் சிறந்தவ ரென்றான்.

இ—ள்: பருகு நீர் துறந்து - (இன்றியமையாது) உட்கொள்ளாத சூரிய தண்ணீரை உட்கொள்ளா தொழிந்து, காற்றும் வெவ் வெயிலும் - வாயுவும் வெப்பத்தோடு கூடிய வெயிலும்; பாதவங்களின் சினை உதிர்ந்த சருகுமே யொழிய - மாங்களின் கொம்பர்களிலிருந்து உதிர்ந்த சருகுமே

யல்லாமல், காய்கனி கிழங்குதான் இனிது அருத்துதல் தவிர்ந்தான் - காய் பழம் கிழங்கு என்னு மிவைகளைத்தானும் விரும்பி உண்ணுதலைத் தவிர்ந்தான், உருகும் மா மனத்தை - (இயல்பாகவே எம்மைத் தியானிக்குந்தோறும்) நெகிழுகின்ற தனது தாய் உள்ளத்தை, நாம் உவந்து இருத்தற்கு உறை பதிபாக்கி - நாம் இருந்தருளுவதற்காகிய திருக்கோயிலாகப் பாவித்து, உணர்வை நம்மிடத்தே செருகினான் - தன் தியானத்தை எம்மிடத்து உறப் புகுத்தினான், இவன்போல் செய்தவம் சிறந்தவர் யாவர் - இவ்வீஜயனை யொப்பத் தாம் செய்புந் தவத்திலே சிறப்புற்றவர் வேறு எவருளர்; (எவருமில்லை), என்றான் - என்று கூறியருளினார் எ—று.

காய் சனி கிழங்கென்னுமிவைகள் ஓரறிவுயிராதலின் அவற்றை உண்ணுதலும் பாவமென மதித்து உண்ணாதொழிந்து வாபுவையும் வெயிலையும் சருகையும் உட்கொண்டானென்க, வெயிலைப் பருகுதல் - கொடிய வெயிலிலே அதன் வெம்மையைப் பொருட்படுத்தாது திளைத்து உடம்பினே உலரவிடுதல். இறைவன் நினைப்பவர் மனம் கோயிலாகக் கொண்டவனாதலின், "உருகுமா மனத்தை நாமுவத் திருத்தற் குறைபதியாக்கி" என இறைவன் கூறியதாகக் கூறினாரென்க; உறைபதி - கோயில், தம்மை உறைக்கத் தியானித்தா னென்பார் 'நம்மிடத்தே செருகின னுணர்வை' யென்றார்; யாவரென்னும் வினாபெயரின் பகுதி எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது.

இச் செய்யுளானும் இதற்கு முற்செய்யுளானும் அருச்சுனன் சிறந்த சிவபத்தி பூண்டவனென்பதும் சிவபெருமானையொழிய வேறெத் தேவரும் வெற்றி முதலிய பேறுகளை அருளுமாற்ற விலரென்பதும் பெறப்பட்டன. (1)

போகமாய் விரிந்தும் போகியாய்ப் பார்த்தும் புலன்களின் வழி மனஞ் செலுத்தா, யோகியா யிருந்தும் யோகிகள் முதலா வுரைப்பரும் பலபொரு ளாயும், ஏகமாய் நின்றுத் தத்துவ மறைக்கு மெட்டுதற் கரியதன் வடிவிற், பாகமாய் விளங்கும் பைந்தொடியுடனே பரிவுடன் சின்மொழி பசர்வான்.

இ—ள்: போகமாய் விரிந்தும் - போகப் பொருளாய்ப் பார்த்தும், போகியாய்ப் பார்த்தும் - போக டுர்த்தியாய் வியாயித்தும், புலன்களின் வழி மனம் செலுத்தா - பஞ்சப்புலன்களின் வழியிலே மனத்தைச் செல்லவிடாத, யோகியாய் இருந்தும் - யோகமூர்த்தியாக எழுந்தருளிடும், யோகிகள் முதலா உரைப்ப அரும் பல பொருளாயும் - யோகிகள் முதலானவர்களினாலும் இத்தன்மையெனச் சொல்லுதற் கரிய நவபேத மூர்த்தங்களாகியும், ஏகமாய் கின்றும் - கிர்க்குணசிவமாகிய ஏகமூர்த்தியாக சிலவியும், தத்துவ மறைக்கும் எட்டுதற்கு அரிய தன் வடிவில் - உண்மையான வேதங்கட்கும் அளவிடுதற்கரிய தமது திருமேனியின், பாகமாய் விளங்கும் பைந்தொடி

யுடனே - இடப்பாகத்தில் விளங்குகின்ற பசிய வளையல்களை யணிந்த உமாதேவியாருடன், பரிவுடன் சின்மொழி பகர்வான் - சருணையோடு சில வார்த்தைகளைக் கூறியருளுகின்றார் எ—று.

அபக்குவான்மாக்கட்குப் போகத்தையூட்டித் தொலைத்துப் பக்குவம் வருவித்தற்பொருட்டுச் சிவபிரான் போகமூர்த்தியா யெழுந்தருளி யிருப்ப ராதலின் போகியாய்ப் பார்த்தம் எனவும், அங்ஙனம் பக்குவம் வருவித்த பின்னர் அவ்வான்மாக்கட்கு யோகமுத்தியை உதவுதற் பொருட்டுத் தக்ஷிண மூர்த்தி யெனப்படும் யோகமூர்த்தியாக விளங்குவாராதலின் யோகியா யிருந்தம் எனவும், இறைவன் வாக்கு மனதீத கோசரப்பொருளாதலின் தமது உண்மைநிலையைத் தாமே அறிவிக்க, அவர் திருவருளை முன்னிட்டே எவரோனும் அறிதன் முடியுமெயன்றி அங்ஙன இல்லாவழி அறிதல் முடியாதாதலின் யோகிகண் முதலாவுரைப்பரும் பலபொருளாயும் எனவும், உயிர் கள் பொருட்டுத் தாம் கொள்ளும் இம்மூர்த்தங்கட்கு மேலான கிர்க்குண சிவமென்பார் ஏகமாய் என்றும், தத்துவமறைக்கு மெட்டுதற்கரிய தன் வடிவு என்றுங் கூறினார். பரமசிவன் இங்ஙனம் இருவகை மூர்த்தங்களை யுங் கொண்டு போகிகட்கும் யோகிகட்கும் அருள்புரிவரென்பதை 'போகியாயிருந் துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரித லேராரர் - யோகியாயிருந்து முத்தியுதவுத லதவுமோரார் - வேகியா னுற்போற் செய்த வினையின வீட்ட லோரார் - ஊகியா மூடரெல்லா மும்பரி லொருவ னென்பார்' எனவும், "முன்புலகின்ற முகிழ்முலைக் கன்னியோ, டின்புறும் யோகி யெழுபுலிக் கரசே" எனவும் வருவனவற்று லுணர்க. நவபேதங்களாவன: சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், ஈசன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமா. "தன் வடிவிற்பாகமாய் விளங்கும் பைத்தொடி" என்பதற்கு அர்த்த நாரீசுவரர் எனப் பொருள்கோடலு மொன்று. பரிவுடன் - அருச்சுணன் மீது வைத்த கருணையோடெனினுமாம். (எஅ)

கேட்டி நீ செவ்வாய்க் கிளிநிகர் மொழியாய் கிரீடியைத் துணைவர்க ளுடனே, காட்டிலே யொதுக்கி னுளைஞரும் தானுங் கடியவஞ்சனையினுற் கவர்ந்த, காட்டிலே வாழ்வோ னேவலான் மூக நாமதானவனிவன் றன்னைக், கேட்டிலே கொலைசெ யேன மாய் வந்திக் குன்றிடை யின்றுபுக் கணலால்.

இ—ள்: செவ்வாய்க் கிளிநிகர் மொழியாய் நீ கேட்டி - சிவந்த அதாங்களையும் கிளியின் சொற்போலும் இனிய சொற்களையு முடைய உமையே நீ கேட்பாயாக, தானும் இளைஞரும் - தானும் தம்பிமாரும் (சேர்ந்து) கிரீடியைத் துணைவர்களுடனே காட்டிலே ஒதுக்கி - அருச்சுணனை உடன் பிறந்தோருடன் காட்டின்கண்ணே ஒதுங்கியிருக்கச் செய்து, கடிய வஞ்சனையினுற் கவர்ந்த காட்டிலே வாழ்வோன் எவலால் - பொல்லாத வஞ்சகச் செயலினால் அபகரித்துக்கொண்ட காட்டிலே (அரசனாக) வாழ்கின்றவனாகிய துரியோதனனுடைய தூண்டுதலினால், மூக நாமதான

வன் - மூகனென்னும் பெயரையுடைய அசுரன், இவன் தன்னைக் கோட்டிலே கொலைசெய் ஏனமாய் இன்று இக்குன்றில் வந்து புக்கனன் - இப்பார்த்தனைத் தன் கொம்பினாலே கொலைசெய்யும் பன்றியாக இப்பொழுது இக் கைலயங்கிரியின்கண்ணே வந்து புகுத்துள்ளான் எ—று.

கிரீடி - இந்திரனாற் சூட்டப்பட்ட முடியைப் புனைந்துள்ளவன்; தருமன் மூத்தவனாயிருப்ப இவனை விதந்தெடுத்துச் சொன்னமை இங்குப் பேசப்படுவோன் இவனாதலினென்க. குறித்த கால எல்லை முடியுமுன் எக் காட்டைத்தினாலும் பாண்டவர் காட்டைவிட்டு நாட்டுட் புகுதற்கு அருகால்லாதலின் “காட்டிலே யொதுக்கி” யென்றார். கடிய வஞ்சனையினால் என்பதனைக் காட்டிலே யொதுக்கி என்பதனோடு சேர்த்துப் பொருள் கூறலுமொன்று. கடிய வஞ்சனை யென்றது தருமரைச் சூதாடத் தூண்டி ஆடிய விடத்தில் தோல்விபுறச் செய்தமை; கவர்தல் - அபகரித்தல்; நீதியீனமாகப் பெறுதல். கோட்டிலே - கோட்டினால்; உருபுமயக்கம். வந்து புக்கனன் - முத்தியே வந்து ஒளித்திருக்கின்றான் என்றபடி. (எக)

மற்றவன் விரைவி னுடனமர் மலைந்து வாசவன் மதலையை வதைத்து, மற்றவ மகற்று முன்னமே விரைந்து நாமுயிர் கவருதல் வேண்டும், கொற்றவன் மதலை கேட்டன வரங்கள் கொடுத்தலும் வேண்டுமென் றெழுந்தான், கற்றவர் வளைத்துத் திரிபுர மெரித்தோன் கற்றவர் கருத்தினாற் காண்போன்.

இ—ள்: அவன் - அந்த மூகாசுரன், விரைவினுடன் அமர் மலைந்து - விரைவாகச் சமர் புரிந்து, வாசவன் மதலையை வதைத்து - இந்திரகுமாரனாகிய அருச்சுனனைக் கொன்று, நல் தவம் அகற்று முன்னமே - (எம்மைக் குறித்துச் செய்கின்ற) நல்ல தவத்தைக் கெடுப்பதற்கு முத்தியே, நாம் விரைந்து உயிர் கவருதல் வேண்டும் - நாம் விரைந்து சென்று (அத்தாள்வனுடைய) உயிரைக் கவர்த்துவிடவேண்டும் (கொல்லுதல் வேண்டும்); கொற்றவன் மதலை கேட்டன வரங்கள் கொடுத்தலும் வேண்டும் - (அவ்வளவோடமையாது); அந்த இந்திரகுமாரன் எம்மிடங் கேட்பதற்கு நீனைத்துள்ள வரங்களையும் (அவனுக்கு) அருளுதல் வேண்டும்; என்று - எனத்திருவாய் மலர்ந்து, கல் தவர் வளைத்துத் திரிபுரம் எரித்தோன் கற்றவர் கருத்தினாற் காண்போன் எழுந்தான் - மேருமலையை வில்லாக வளைத்துத் திரிபுரங்களை எரித்தவரும் ஞானநூல்களைப் பயின்றவர்களாகிய முனிவர்கள் தம் ஞானக்கண்ணால் தரிசித்தற் குரியவருமாகிய கைலாசபதியெழுந்தருளினார் எ - று.

எம்பெருமான் எழுந்தருளாவழி அம்மூகாசுரன் விஜயனைக் கோறல் திண்ணமாதலின் “வாசவன் மதலையை வதைத்து மற்றவ மகற்று முன்னமே விரைந்து நாமுயிர் கவருதல் வேண்டும்” என்றார்; தவர் - வில். கற்றவர் கருத்தினாற் காண்போன் என்பதை “கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியை”

எனவும், " கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான் ஈசன் " எனவும், வருவனவற்றினு முணர்சு. மேருமலையை வில்லாக வளைத்து முப்புரங்களைத் தம் புன்சிரிப்பா நெரித்தருளிய சர்வ வல்லமை யுடையவராகிய கைலாசபதிக்கு இம்முக தானவனைக் கோறல் ஒரு திருவிளையாட்டாகு மென்பதைக் குறிப்பாகக் காட்டுவார் " கற்றவர் வளைத்துத் திரிபுர மெரித்தோன் " என்றார். இக் கவியினுற் பரமசிவன் தம்மைத் தியானிப்போர்க்கு எவ்வகையான இடையூறும் நேராதது காத்து அவர் வேண்டுவ வேண்டியாங்கு நந்தருளுவ ரென்பது புலப்படக் கிடத்தல் காண்க.

(40)

நனைமலர் சிதறித் தொழுதுமுன் னின்ற நந்திமே னயனம் வைத் தருளி, வினைபடு கேழல் வேட்டைநா மின்றே வேடராயாடுதல் வேண்டும், நினைவுற வெமது கணத்தொடிக் கணத்தே நீயும் வருக்கொளு கென்று, மனைவியுத் தானுங் கிராதர்தங் குலத்து மகிழ்நனும் வனிதையு மானார்.

இ—ள்: நனைமலர் சிதறித் தொழுது முன் னின்ற - தேனில் நனைந்த (அன்றலர்ந்த) பூக்களைச் சொரிந்து தம்மை வணங்கியபடி சந்திதயில் விநயத்துடன் நின்ற, நந்திமேல் நயனம் வைத்தருளி - நந்தியந்தேவர் திருபானோக்கஞ் செய்து, நாம் இன்றே வேடராய் வினைபடு கேழல் வேட்டை ஆடுதல் வேண்டும் - நாம் இப்பொழுதே வேட்டுவர் வடிவம் கொண்டு தீமையோடு கூடிய பன்றிவேட்டை யாடல் வேண்டும், நினைவுற எமது கணத்தொடு இக்கணத்தே - நினைத்தவண்ணம் எமது கணங்களுடன் இப்பொழுதே, நீயும் அவ்வருக்கொளுக - நீயும் அவ்வேட்டுவ வடிவைக் கொள்ளுதி, என்று - எனத் திருவாய்மலர்ந்த, மனைவியும் தானும் - உமாதேவியும் தாமும், கிராதர் குலத்து மகிழ்நனும் வனிதையும் ஆனர் - வேடர்குலத்துப்பெண்ணும் ஆடவனுமாக வேடங்கொண்டருளினர் என்று.

கண்ணின் பெயர் அதன் தொழின்மேனின்றமையின் நயனம் பொருளாகுபெயர்; மகிழ்நனும் வனிதையுமென்றது எதிரிராணிறைப்பொருள் கோள் காலதாமரஞ் செய்யின் மூகாசானாகிய பன்றியினால் அர்ச்சனனுக்கு இடையூற நேருதல்கூடு மென்பது போதா "இக்கணத்தே கொளுக" எனப்பட்டது.

(41)

வேறு

என்றபொழு தினினந்தி முந்திமுகற் கூற்றுதைத்த விருதாள் போற்றி வென்றிபுனை கணநாதர்க் குரைசெய்தா னவர்களும்வ வேடங்கொண்டார், கொன்றைகமழ் முடியோனும் வேணியினைப் பின்னல்படு குஞ்சி யாக்கித், துன்றுமயிற் பீலிநெடுங் கண்ணிதிரு நெற்றியுறச் சுற்றி னானே.

இ—ள்: என்ற பொழுதினில் - என்று சிவபிரான் கட்டளை யிட்டருளியவுடன், நந்தி முந்தி - நந்திதேவர் முற்பட்டு, முதல் கூற்று உதைத்த

இருதாள் போற்றி - முன்னர் யமனை உதைத்தனவாகிய இரண்டு திருவடிகளையும் துதித்து, வென்றி புனை கணநாதர்க்கு உரை செய்தான் - வெற்றி மாலைபைச் சூடுகின்றவர்களாகிய சிவகணத் தலைவர்கட்கு (பாமசிவனது கட்டளையை)த் தெரிவித்தார்; அவர்களும் அவ்வெடங் கொண்டார் - அக்கணநாதர்களும் அவ்வனம் வேட்டுவ வடிவத்தைக் கொண்டனர். கொன்றை கமழ் முடியோனும் - கொன்றைப் பூமலை பரிமளிக்கும் முடியினையுடைய கைலாசபதியும், வேணியினப் பின்னல் படு குஞ்சியாக்கி - தமது சடை முடியைப் பின்னலோடு கூடிய குடியாகச் சமைத்து, துன்று மயிற்பீலி திருநெற்றியுற - செறிந்த மயிலிறகானது முற்புறத்துப் பொருந்த, நெடுங் கண்ணி சுற்றினான் - நெடிய மாலைபைச் சூழ அணிந்தார் எ—று.

மார்க்கண்டேயரைக் காக்கும்படி, அவருடைய உயிரைக் கவர வந்த யமனை உதைத்த நோன்றாளென்பார் கூற்றுதைத்த தான் என்றார்; வாமத் திருவடியுடன் மறைத்த திருவடியையுஞ் சேர்த்து இருதா னெனப்பட்டது. இதுமுதற் பத்துக் கவிகள் அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம். (அஉ)

நீலமணித் திருக்கண்ட நிலவெழுவே பலகறைப்பு ணிறையக் கட்டிக், கோலமணிக் குழைகளினுங் குழையாகப் பிணையன்மலர் கொண்டு சாத்திச் சேலையெனப் புலியதொந் திருமருங்கி லுறச் சேர்த்திச் செய்ய பைம்பொற், காலினையிற் செருப்பணிந்து செய்ய திரு வடிவுமிகக் கரிய னானான்.

இ—ள்: நீலமணித் திருக்கண்டம் நிலவு எழுவே - நீலரத்தினத்தை நிகர்த்த திருக்கண்டத்தில் ஒளியுண்டாக, பலகறைப்பூண் நிறையக்கட்டி - சோகியிலாகிய அணியைப் பாக்கத் தரித்து, கோலமணிக் குழைகளினும் - அழகிய பவளமணி போன்ற நிறத்தையுடைய திருச்செவிகளிலும், குழையாக - காதணியாக, பிணையன்மலர் கொண்டுசாத்தி - இணைக்கப்பட்ட பூக்களை எடுத்து அணிந்து, புலியதொந் சேலைஎனத் திருமருங்கில் உறச் சேர்த்தி - புலித்தோலையும் ஆடையெனச் சொல்லத்தக்கதாகத் திருவரையிற் பொருந்த உடுத்தி, செய்ய பைம்பொன் கால்இணையில் செருப்பு அணிந்து - சிறந்த மாற்றயர்ந்த பொன்போன்ற இருதிருவடிகளிற் செருப்பின மாட்டி, செய்ய திருவடிவு மிகக் கரியன் ஆனான் - சிவந்த திருமேனி மிகவும் கருநிறமமையத் தோன்றியருளினார் எ—று.

வடிவு கரியானான், திணை வழுவமைதி, இது கைலாசபதி கொண்ட வேட்டுவத் திருக்கோலத்தைக் கூறியவாரும். (அக)

இடக்கைமலர் வரிசிலையும் வலக்கைமலர்ப் பாணமும்வெந் நிடையே பாண, மடக்கியவெங் கொடுவரித்தோ லாவநா ழிகையு மிக வழுகு கூரக், கடக்களிறன் றுரித்தபிரான் கண்டவர்கள் வெரு வாமுன் கொண்ட கோலந், தொடக்கியுரை செயநினைக்கி லாயிரநா வுடையோற்குஞ் சொல்ல லாமோ.

இ—ள்: இடக் கைமலர் வரி சிலையும் - இடத் திருக்கரமாகிய செந் தாமரைப்பூவின் கண்ணை வரித்து கட்டப்பட்ட வில்லும், வலக் கைமலர்ப் பாணமும் - வலத் திருக்கரமாகிய பூவின் கண்ணை அம்பும், வெந்நிடையே - திருமுதுகிளி டத்து, பாணம் அடக்கிய - அம்புகளைத் தன்னைக்குக் கொண்ட, வெம் கொடு வரித்தோல் ஆவ நாழிகையும் - கொடிய புவியின் ரோவினால் ஆக்கிய தூணியும், மிக அழகு கூர் - அதிக அழகைச் செய்ய, கடக்களிறு அன்று உரித்த பிரான் - மதத்தோடு கூடிய கயன் என்னும் யானையின் தோலை முற்காலத்து உரித்தருளியவராகிய சிவபிரானைவர், கண்டவர்கள் வெருவா முன்கொண்ட கோலம் - பார்த்தவர்கள் அஞ்சம்படி யாக அச்சமயத்திற் கொண்டருளிய திருக்கோலத்தை, தொடக்கி உரை செய நினைக்கில் - உத்தேசித்துச் சொல்ல முயலின், ஆயிரம் நா உடையோற்கும் சொல்லல் ஆமோ - ஆயிரம் நாக்களை யுடையவனாகிய சேடனுக் கும் கூறுதல் அமையுமே (அமையாது) எ—று.

தொடங்கி யென்பது தொடக்கியென வலித்து நின்றது, சுற்றிலுள்ள ஓகாரம் எதிர்ப்பொருட்டு; யானை வடிவங்கொண்ட கயனென்னும் அசுரனைச் செற்று அவன் ரோலைப் போர்த்த பிரானுக்கு மூகாசரனாகிய இப் பன்றியைக் கோறல் ஒரு பொருட்டாமோவென்பதைக் குறிப்பாலுணர்த்து வார் 'கடக்களிற்றுரித்த பிரா' என்றார். ஞானக்கண்ணாற் றரிசிப்பார்க் கன்றி ஊணக்கண்ணாற் காண்பார்க்கு அச்சந்தருந் திருக்கோலமாதலின் "கண்டவர்கள் வெருவா முன்கொண்ட கோலம்" எனப்பட்டது. கையாய பதி அன்று கொண்டருளிய வேட்டுவத் திருக்கோலத்தின் பொலிவை அவனருளாலே எடுத்தப் பாராட்டுதல் முடியுமே யொழிய, அவனருளின் றித் தாமாக நினைத்துச் சொல்லுதல், நாவன்மைபற்றி இயலாதென்பார் "தொடக்கி யுரைசெய நினைக்கி லாயிரம் நா வுடையோற்குஞ் சொல்ல லாமோ" என்றார். "இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவ னிறைவ நென்றெழுதிக் காட்டொணாதே" யென்றருளிப்போந்தார் நாவுக் கரசரும், கொடுவரி - கோடிய வரிகளையுடையது. (அச)

வேறு.

குறைந்த சந்திர கிரணமும் பீலியுப் கொன்றையர் திருத் தாரும், புறந்த யங்கிட விழுந்தசெந் தனிச்சடைப் பொலிவையார் புகல்கிற்பார், சிறந்த பைம்பொலங்கி கிரிமுடிய யடியுறத் தேவர்கோன் றிருச்செங்கை, நிறந்த ருஞ்சிலை வளைவற வழமுற நியிர்த்துநின் றது போலும்.

இ—ள்: குறைந்த சந்திர கிரணமும் - பிறைச்சந்திரனது ஒளியும், பீலியும் கொன்றை அம் திருத்தாரும் - மயிலிறகும் கொன்றைப் பூமாலையும், புறந் தயங்கிட - புறத்தே வினங்க, விழுந்தசெந் தனிச்சடைப் பொலிவை - சேர்ந்த ஒப்பற்ற செவ்விய திருச்சடையின் தோற்றத்தை, யார் புகல்கிற்

பார் - எவர் இத்தன்மையதென்று சொல்ல வல்லார்; தேவர்கோன் திருச் செங்கை நிறுத்தரும் சிலை - தேவர்கட்கதிபனாகிய இத்திரனுடைய சிறந்த காத்திற் பொருந்திய பன்னிறமமைந்த வில்லானது, சிறந்த பைம்பொலம் கிரிமுடியடியுற - சிறந்த பொன்மலையாகிய மேருவின் முடிதொடக்கம் அடிவரையும் படிய, வளைவு அற - அவ்வில்லிற்கு (இயற்கையாகவுள்ள) வளைவு கீங்க, அழகு உற நிமிர்ந்து நின்றதுபோலும் - வணப்பு வாய்ப்ப உயர்ந்து அமைந்த தன்மையை நிகர்க்கும் எ—று.

பிறைச்சந்திரனில் வெண்மையும் மயிற் பீலியாற் பசுமையும் கொன்றை மலர்மாலையாற் பொன்மையும் தம்மியற்கை நிறமாகிய செம்மையும் மங்கி விளங்குதலின் சிவவேடருடைய சடை பன்னிறத்தோடு கூடிய இத்திரவில் விற்றகு உய்மையாகக் கூறப்பட்டது. தேவர்கோன் சிலை - வானவில்; யார் புகல்கிறபார் என்ற வினா எவராலும் புகல முடியாதென எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது. திருமுடியிலிருந்து வெளிநடை நேரே படிந்து தொங்குஞ் சடைக்கு வளைந்த வில் ஒப்பாகாதாதலின் உளைவற என்றார். பொலங்கிரி யென்பது பொன்கிரி யென்பதன் விசாரப் புணர்ச்சி; இது சிவவேடரின் திருச்சடைப் பொலிவைக் கூறியவாரும்.

(அடு)

வேறு.

வரையாசன் திருமடந்தை வனமுலைமேன் மணிக்குன்றி வடமுஞ் செங்கை, கிரைவளையும் புலிப்பல்லா நிறந்திகழ்மங் கலப்புணு நீலமேனி, கிரையகிலி னறுஞ்சாந்தும் (விரித்ததழைப் பூந்துகிலும் வேடமாதர், கிரைகிரையே தனைச்சூழ நின்றவடி வழகினுக்கு நிகர்வேறுண்டோ.

இ—ள்: வரை அரசன் திருமடந்தை - பர்வதராசனது திருக்குமாரியாகிய உமாதேவியார், வனமுலைமேல் மணிக்குன்றி வடமும் - மாமை நிறமமைந்த திருத்தனபாரங்களினின்று குன்றிமணிகள் கோத்துள்ள மாலையும், செங்கை வளை கிரையும் - திருக்காங்களில் கிரையேயிட்ட சங்க வளையல்களும், புலிப்பல்லால் நிறந்திகழ் மங்கலப்புணும் - புலிப்பல்லாலாகிய அழகு விளங்கும் மங்கல அணியும் (மாங்கல்யமும்) நீலமேனி விரை அகிலின் நறுஞ்சாந்தும் - நீலநிறமான திருமேனியின் கண்ணை மட்டிக்கப்பெற்ற வாசனை பொருந்திய அகிற்குழம்பும், விரித்த தழைப் பூந்துகிலும் - பாக்க அணிந்த இலையிலாகிய பொலிவான உடையுமாய், வேடமாதர் - வேட்டுவப்பெண்கள், தனை கிரைகிரையே சூழநின்ற வடிவழகினுக்கு-தம்மை கிரைகிரையாகச் சூழ்ந்துவர அமைந்த காட்சிக்கு, வேறு நிகர் உண்டோ - அந்தக் காட்சியைத் தவிர வேறாக ஒப்புச் சொல்வதற்கு இடமுண்டோ (இல்லை) எ—று.

எல்லாநல்லும் இயல்பி லமைந்துள்ள இறைவியாதலின் திருமடந்தையென்றார். வனமுலை பாஞானம் அபாஞானமாகிய தனங்கள், அநிந்திதை கமலினி முதலிய சேடிமார்களே தேவியைச்சூழ்ந்து வேடமகளிராய் உடன்

வந்தன ரென்க; இலக்குமியும் தேவி கொண்ட இவ்வடிச்சியின் திருக் கோலத்திற்கு ஒப்பாகானென்பதைக் குறிப்பா லுணர்த்துவார் “வடிவழகி னுக்கு நிகர் வேறுண்டோ” என்றார்; ஓகாரம் எதிர்ப்பறைப்பொருட்டு; “கடக்களிறையுரித்த பிரான்...கொண்டகோலம், தொடக்கி யுரைசெய... ஆயிரம் நாவுடையோர்க்குஞ் சொல்லாமோ” என மேற்கூறியசற் கமைய “வரையரசன் திருமடந்தை...நின்ற வடிவழகி னுக்கு நிகர் வேறுண்டோ” என்றாரென்க. வேட்டுவ மகளிர் தழையுடுக்கை முதலியவற்றை யணிதல் இயல்பாமென்க. மாமை நிறம் மங்கைப்பருவத்தில் உண்டாம் நிறமென்பர்.

ஓரேனம் தனைத்தேட வொளித்தருளு மிருபாதத் தொருவ னந்தப், போரேனம் தனைத்தேடிக்க கணங்களுடன் புறப்பட்டான் புனங்க ளெல்லாள், சீரேனம் விளைகிரிக்குத் தேவதையாம் குழவி யையுந் செங்கை யேந்திப், பாரேனை யுலனைத்தும் பரிவுடனே ஈன்றான் பதிபின் வந்தான்.

இ—ள்: ஓர் எனம் தனைத் தேட - திருமாலாகிய ஒப்பற்ற பன்றி தம் திருவடினைத் தேடும்வண்ணம் ஒளித்து அருளும் இரு பாதத்து ஒருன் - மறைத்தருளிய இரு திருவடிகளையுடைய முழுமுதற்கடவுளாகிய கைலாச பதி அந்தப் போர் எனம் தனைத் தேடி - அந்தப் போர்த்தொழிலில் வல்ல முகாசாகாகிய பன்றியைத் தேடி, கணங்களுடன் புறப்பட்டான் - (வேட் டுவடிவக் கொண்டவர்களாகிய) சிவகணத்தவர்களுடன் எழுந்தருளிஞர், புனங்கள் எல்லாம் சீர் எனல் விளை கிரிக்கு - சாரல்தோறும் சிறந்த தினை விளைகின்ற குறிஞ்சி லீலத்திற்கு, தேவதையாம் குழவியையும் - தெய்வமாக வுள்ள முருகக்கடவுளாகிய குழந்தையையும், செம் கை ஏந்தி - சிவந்த திருக் காங்களில் ஏந்தியபடி, பார் ஏனை உலகு அனைத்தும் பரிவுடனே ஈன்றான் - இப்பூவுலகையும் ஏனைய உலகங்களையும் திருவருள் சாக்கப்பெற்ற தாயாகிய ஈசுவரியார், தன் பதி பின் வந்தான் - தமது நாயகாகிய (வேட்டுவத் திருக் கோலங்கொண்ட) கைலாசபதியைப் பின்றொடர்ந்து வந்தார் எ—று.

ஓரேனம் தனைத்தேடிய வாலாற்றைக் கந்தபுராணம் காஞ்சிப்புராணம் முதலியவற்றிற் காண்க. திருமாலே பன்றி வடிவக் கொண்டாராதலின் ஓரேனம் என்றார். ஓர் - ஒப்பற்ற; விஷ்ணுயுர்த்தி அகங்கார மேலீட்டினால் தாமே பரப்பிரமமென்ப பிரமதேவருடன் வாதிட்டு, சிவபிரான் அச்சமயத் திற் கொண்ட பாஞ்சோதி வடிவத்தின் அடியைத் தேடத் துணிந்து, பாரிய பன்றி வடிவங்கொண்டு பூமியை தூட்து வெகுதூரஞ் சென்றும் காண முடியாது அலுத்து, மீண்டுவர முயன்றபோது தாம் கொண்ட வராக வடிவத்திற்குரிய யாக்கையைச் சமக்கலாற்றது அவசமுற்றுச் சிவனை நினைக்க அப்பெருமான் அருள் சாக்க, அதனால் வலிமை பெற்று அவ்வடி வத்தோடு மீண்டனரென்பது சரித்திரம். அச்சமயத்திற் பாரமேசுவரன் திருமாலுக்குச் செய்த கருணை மறக்கருணை யாதலால், “ஒளித்தருளும் ஒரு

வன்" என்றொன்஑, ஒருவன் - ஑சமூர்த்தி; அங்கு அகங்காரமூற்ற திருமாலாகிய வராகத்திற்கு அதீதமாக நின்ற பெருமான், இங்குத் தம் அடியவனாகிய அர்ச்சுனனைக் காத்தற்றொருட்டுத் தாமே எழுந்தருளினொ ரென்பதைக் குறிப்பா லுணர்த்துவான்வேண்டி, ஆசிரியர் "போரேனத் தனைத் தேடி...புறப்பட்டான்" என்றார், இது இறைவன் மார்ச்சார சம்பந்தமாக ஆண்டடிமைக்கொண்டவாரும், முழுதலகருன்புரி முதல்வராகிய முருகக் கடவுளை ஑சவரி கைகளிலேந்திச்செல்லும் பிராயமுடைய பசங்குழவியாகச் செய்தா னென்பதை விளக்குவார் "தேவதையாங் குழுவியையும்" என்றார். "வேயீன்ற முத்துக்கும் விண்ணவர் கோவுக்கும் வேதனுக்கும் - நாயேன் தனக்கும் பதினாலுலகுக்கும் நாயகி" யாதலின் இறைவியை "பாரேனை யுலகனைத்தும் பரிவுடனே யீன்றான்" என்றார், இறைவியும் முருகனும் இறைவனுங் கூடிய மூர்த்தமே சோமாஸ்கந்த மூர்த்தமெனப்படும், பரிவு - உயர்களை ஑டேற்றவேண்டுமென்ற தலையாய அன்பு, கிரி - சாத்யொருமை, குழுவியையும் என்றதில் உம்மை உயர்வுச் சிறப்பு; பார் வனை உலகு என்பன பூமியையும் ஏனைய உலகங்களையும் குறித்து நிற்பதோடமையாது இடவாகு பெயராய் அவற்றின்஑ணுள்ள சராசரங்களையும் குறித்து நின்றனவாம், (அஎ)

அனந்தவே சமுயிறைவ னேவலினுன் ஞானிகளா யருகு குழவனந்தகோ டியிறகோடி கணநாதர் வேட்டுவரா யருகு போதவனந்தலை வினித்தரிக்க வரிதரிதிப் பூதலமென் றமரர் கூறவனந்தமரி முகமாகி யடிச்சுவடு நோக்கினு னடவி டெல்லாம்,

இ—ள்: இறைவன் எவலினுல் - முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானுடைய அருளினுல், அனந்த வேதமும் ஞானிகளாய் அருகு குழ - முடிவில்லாதனவாகிய வேதங்கள் (வேட்டைக்குரிய) நாய்களாகிப் பெருமானுடைய திருமருங்கிற் சூழ்ந்து வர, அனந்த கோடியிற் கோடி கணநாதர் வேட்டுவராய் அருகு போத-பல் கோடிக்கணக்கான சிவகணத்தவர் வேட்டுவர் வடிவங்கொண்டு திருமருங்கிற் செல்ல, இப்பூதலம் இனி அனந்தலை தரிக்க அரிது அரிது என்று அமரர் கூற - (இங்ஙனம் நிகழ்தலின்) இனிமேல் இப்பூமிபாரம் ஆதிசேடன்ற சமத்தல் அரிதாகும் அரிதாகுமென்று தேவர்கள் சொல்ல, அனந்த மாடுகமாகி - பலமுகமாப் பார்த்துக்கொண்டு, அடவி யெல்லாம் - அக்காட்டினிட மெங்கணும், அடிச்சுவடு நோக்கினுன் - அப்பன்றியின் அடிச்சுவட்டை அவதானித்தார் (அச்சுவவேடர்) எ—று.

அனந்தம் வேதம் - பொருளின் முடிவு காண்டற்கரிய வேதம். அனந்த மாடுகமாகி நோக்கலாவது எத்திசையும் இடைவிடாது திரும்பிப்பார்த்தல். முகநா னவனவன்மேல் முந்தியுயிர் கவருமெனுஞ் சிந்தையானப் பாகசா தனிதவஞ்செய் பாக்கியபூ மிபைநோக்கிப் பரிவினோடு மேகசா பமும்வணக்கி யேகினு னேகுதலு மிலங்கு வெண்ணீற்றுகுளு ளைக்கப்பட்டனாகியதா லருந்தவன்மே லந்த வேனம்.

இ—ள்: மூகதானவன் - மூகாசரன், முந்தி அவன்மேல் உயிர் கவரும் எனும் சிந்தையான் - அவனிடத்து முற்பட்டுச் சென்று அந்த அருச்சுனனுடைய உயிரைக் கவருவான் என்னும் கருத்துடையவராய், அப்பாசசாதனி - அந்த இரத்திராகுமாரன், தவம்செய் பாக்கிய பூமியை நோக்கி - தவஞ் செய்கின்ற புண்ணியபூமியாகிய அந்த இடத்தைக் குறித்து, பரிவீனோடும் - திருவருளுடன், ஏகசாபமும் வணக்கி ஏகினன் - (சிவவேடர்) தமது ஒப்பற்ற பிளகம் என்னும் வில்லை வளைத்து (நாண்பூட்டி)க்கொண்டு சென்றருளினர், ஏகுதலும் - அங்ஙனஞ் சென்றபோது, அந்த ஏனம் - மூகாசரனாகிய அப்பன்றியானது, இலங்கு வெள் நீற்று ஆகனல் நோக்கப்பட்டு அருந்தவன்மேல் அணுகியது - பிரகாசிக்கின்ற வெள்ளிய விபூதியைப் பரவப் பூசிய திருமேனியையுடைய சிவவேடரால் அவதானிக்கப்பட்டபடி அரிய தவத்தைச் செய்கின்றவனாகிய அருச்சுனனிடத்துச் சமீபித்துச் சென்றது எ—று.

முந்தி - அருச்சுனன் அப்பன்றியின் வரவை அவதானித்தற்கு முந்தி யென்க. பாசசாதனி - பாசசாதனனது மகன், இரத்திராகுமாரன் என்றபடி, இது அர்ச்சுனனுக்குரிய நாமங்களு னொன்றாகும். இராவணன் மகன் இராவணி யென வந்தவாறு பாசசாதனன் மகன் பாசசாதனியென வந்தது. பாக்கியம் இங்கே பாக்கியத்திற்கேதுவாகிய புண்ணியத்தைக் குறித்து நிற்பவின் ஆகுபெயர். அது இப்பொருளில் வந்தமையை, இராமாயணம் மந்தராகூழ்ச்சிப் படலத்திற் 'பாக்கியம் புரிந்திலாப் பரதன்' என வந்தவாற்றானு முணர்க.

அன்னையானவன் நோய்வாய்ப்பட்ட தன் சிசுவின் நோய்கீக்கத்தை உத்தேசித்துத் தானும் பத்தியங் காக்குந் தன்மையென, பாமேசுவரனும் ஆன்மகோடினைப் பத்தித்திருக்கும் பாசப்பினியை நீக்கியருளும்வண்ணம் தமது பவனம்போன்ற நிர்மலமான திருமேனியின்கண்ணே தூயதாகிய விபூதியைத் தரித்தருளுபவராதலின் "வெண்ணீர் றுகன்" எனப்பட்டார். தன்னைக் கொல்வான்வரும் மூகனைத் தானும் பார்த்தலின்றிச் சிந்தையொரு வழிப்படுத்திச் சிவத்தைத் தியானித்தபடி அரிய தவஞ் செய்பவனாதலின் "அருந்தவன்" என்றார். அணுகியதால் என்பதில் ஆல் அசைநிலை. (அக)

அதிர்த்துவரு கேழலைக்கண்ட அருந்தவத்தை யழிக்குமென வஞ்சி நாளும், உதிர்ந்தசரு குணவொழிய வுணவிலான் விரைவினிற்றன் னொருகில் வாங்கி, முதிர்ந்தசினத் துடனெய்தான் முகம் புதைய வக்கணைக்கு முன்னே யண்டம், பிதிர்ந்திடவின் னொன்றிந்து வேடனத னபராங்கம் பிளக்க வெய்தான்.

இ—ள்: நாளும் உதிர்ந்த சருகுணவொழிய உணவிலான் - நான்தோறும் (மாங்கனிநின்றும்) உதிர்ந்த சருகாகிய உணவைத் தவிர வேறு எவ்வகையான உணவுமில்லாதவனாகிய அருச்சுனன், அதிர்த்துவரு கேழலைக்கண்டு - நிலம் அதிரும்படியாக வருகின்ற பன்றியைக் கண்டு, அரும் தவத்

தை அழிக்கும் என - தான் செய்கின்றதாகிய அரிய தவத்தைக் கெடுத்து விடுமென்று, அஞ்சி - பயந்து, விரைவினில் தன் ஒரு வில் வாங்கி - விரைவாகத் தன்னுடைய ஒப்பற்ற வில்லை வளைத்து, முதிர்ந்த சினத்துடன் எய்தான் - முற்றிய கோபத்தோடு எய்தான், முகம் புத்தய - (அந்தப் பாணம் பன்றியின்) முகத்திற் செறிய வேடன் - சிவவேடர், அண்டம் பிதிர்ந்திட வில்நாண் எறிந்து - (தொனியினால்) அண்டஞ் சிதையும்படி வில்லின் நாணில் ஓசையெழுச்செய்து, அக்கணக்கு முன்னே - அருச்சுனன் எவிய அந்தப் பாணம் போய்ப் புதைவதற்கு முந்தியே, அதன் அபராங்கம் பிளந்த எய்தான் - அப்பன்றியின் பிட்டம் பிளவுறும்படி எய்தார் -எ—று.

தன்னை யழிக்குமென அஞ்சினாலென் தான் செய்யும் அரிய தவத்தை யழிக்குமென்று அஞ்சினென்பது போதா "அருந்தவத்தை யழிக்குமென வஞ்சி" என்றார். சருகு உணவொழிய வேறுணவிலெனினும் தன் சிற்றத்திலும் ஆற்றலிலும் குறைந்திலென்பார். "உதிர்ந்த சருகுணவொழிய வுணவிலான்" என்றார். முன்னே - அருச்சுனனெய்த அம்பு சென்று முகத்திற் புதைவதற்கு முந்தியே; அபராங்கம் - பிட்டம்; பிற்புறம், சிவவேடர் தாம் ஆங்கு வந்தருளியமையையும் முந்தியே யம்பெய்தமையையும் அருச்சுனனுக்கு உணர்த்தவேண்டி "பிதிர்ந்திட வின்கு னெறிந்தார்" என்க. நாளும் என்பதில் உம்மை முற்றும்மை. (கூ)

இருவருமே வியவாளி யுடனே பட்டு உலுருவி யேனம் வீழ், வெருவருமா நடவியலார் தடவியரு வெஞ்சிலைக்கை வேடன் சேனை, பொருவன்முத லெய்திருக்க வவ்விலக்கை நீயெய்த தூரே வென்று, பொருவருமா தவம்புரியும் புருகதன் மதலை யுடன் பூச லிட்டார்.

இ—ள்: இருவரும் எவியவாளி - அருச்சுனன் சிவவேடர் என்னும் இருவரும் தாண்டிய பாணங்கள், உடனே பட்டு உலுருவி - ஒரே சமயத்திற் பட்டு உடலை யறுத்துச் சென்றமையால், எனம் வீழ் - அந்தப் பன்றியானது வீழ்ந்துவிட, வெருவருமாறு அடவியலாம் தடவியரும் - (கண்டோரும் கண்டனவும்) பயப்படுமவண்ணம் காடு முழுவதும் ஆராய்ந்து வருகின்ற, வெம் சிலைக்கை வேடன் சேனை - வலிய வில்லைத் திருக்கரத்திற் கொண்ட சிவவேடருடன் வந்த சைவியத்தவர், முதல் ஒருவன் எய்திருக்க - முந்தியே (எங்கள் தலைவராகிய) வேடர் அம்பைச் செலுத்தியிருப்ப, அவ்விலக்கை நீ எய்தது உரே - அந்த இலக்குக்குரிய பொருளை நீ எய்தது வலிமையின் பாற்படுமோ, என்று-என்று சொல்லி, பொரு அரும் மாதவம் புரியும் - சமானமில்லாத சிறந்த தவத்தைச் செய்யும், புருகதன் மதலையுடன் பூசல் இட்டார் - இத்திரகுமாரானுடைய விஜயனுடன் ஆரவாரஞ் செய்தனர்.

தான் செய்யுந் தவத்திற்குப் பங்கம் நோவண்ணம் பகழி தாண்டிப் பன்றியைக் கொன்றுவிட்டுப் பழையபடி அரிய தவத்தைச் செய்கின்றவ

இசிய விஜயனுடன் சிவகணத்தவர்களாகிய வேடர்கள் வலிதில் வாதிற்ருச் சென்றனரென்பது போதா "ஒருவன் முத லெய்திருக்க ஆவ்விலக்கை நீ யெய்த தானே வென்று பொருவரும் மாதவம் புரியும் புருகூதன் மதில யுடன் பூசலீட்டார்" என்றார். விலக்கையென்னும் பாடத்திற்குப் பன்றி யாகிய மிருகத்தையென்ப பொருள் கொங்க. (கஉ)

வேறு,

புராத இகம வேத கீத புராண ரூபமொ ழித்துவெங்
கிராத இசிய வடிவு கொண்ட கீர்ச னேடுரை செய்ருவான்
விராத இநிதி சாச ரேசரை வென்று முச்சிக ரத்தின்மே
விராத வாறட லமர்பு ரிந்த விராம நேநிக ரேவினான்,

இ—ன்: விராதன் ஆதிநிசாசர ஈசரை வென்று - விராதன் முதலாகிய இராக்கதத் தலைவர்களை வென்று, முச்சிகரத்தினமேல் இராதவாறு - அவர்கள் திரிகோணசலமென்னும் மலையைத் தன்னகத்துக் கொண்டதாகிய இலங்கையிலே குடியிராவண்ணம், அடல் அமர் புரிந்த - கொல்லுதற்காகிய யுத்தத்தைச் செய்த, இராமனே நிகர் ஏவினான் - இராமபிரானையே ஒத்த அம்பில் வலியவருகிய விஜயன், புராதன ஆகம வேத கீத புராண ரூபம் ஒழித்து - ஈசைய ஆகமங்களும் வேதவாக்கியங்களும் புராணங்களும் எடுத்துப் பாராட்டப்படுகின்ற தமது சுவய வடிவத்தை மறைத்து, வெம் கிராதஇசிய வடிவு கொண்ட - வெவ்விய வேட்டுவராகிய வடிவத்தைக் கொண்டருளிய, கீர்சனேடு - கைலாசபதியாகிய சிவபிரானுடன், உவா செய்துவான் - பின் வருமாறு கூறுகின்றான் எ—று.

வேதாகம புராணங்களால் எடுத்துப் பாராட்டப்படும் வடிவம் இறைவன் ஆன்மாக்கள் ஈடேறுபவண்ணம் கொண்டருளிய தடத்த வடிவமாம். விராதஇதி நிசாசரர் - விராதன், கவந்தன், கான், தூடணன், திரிகிரா, இராவணன், கும்பகர்ணன், இந்திரசித்த முதலியோர். முச்சிகரமென்றது திரிகோணமையை இதனை இவ்வாசிரியர் "அணி முக்கோணக் குன்றினாயும்" என அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்நிரைச்சருக்கத்திற்குறியவாற்றானு முணர்க, மேலே சொல்லப்பட்ட ஆக்கருட் சிலர் தென்னிந்தியாவிற்குச்சரித்தனரேனும், இலங்கைக்கு அந்நாடு சமீபமாய் இருந்தல்பற்றியும் அர்காலத்தில் இராவணன் பரிபாலனத்தின் பாற்பட்டமை பற்றியும் இலங்கையுடன் சேர்ந்துச் சொல்லப்பட்டது. நிசாசரர் - இராக்காலத்திற்குச்சரிப்பவர்; வடநூன் முடிபு. இராமனே நிகர் ஏவினான் என்பதற்கு இராமபிரான் கையிற் கொண்ட அம்பையொத்த அம்பைக் கொண்ட அருச்சுனன் என விரித்துப் பொருள் கொங்க; வில்யுத்தத்தில் இராமபிரானை நிகர்த்தவனென்றபடி. இராமனே என்பதில் ஏகாரம் பிரிநிலை. இதுமுதல் மூன்று கவிகள் எழுதிக்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம். (கஉ)

முன்பு விட்டவென் வாளி கேழன் முகம்பி எந்துபி னுருவீ
பின்பு விட்டச ரஞ்சி ரத்திடை யுருவு மாறுபி எந்ததால்
வன்பொ டிப்படி புகலு கின்றது வன்மை யோதிறல் விண்மையோ
யென்பெ யர்ப்பொறி யேவு பாரித னுடலி னீவிடு மேவுபார்.

இ—ன்: முன்பு விட்ட என் வாளி-முந்திச் செலுத்திய என் பாணம், கேழல் முகம் பிளந்து பின் உருவ - இப்பன்றியின் முகத்தைப் பிளந்து பிற புறமாக ஊடறத்தச் செல்ல, நீ பின்பு விட்ட சரம் - நீ பன்றியின் பின்புற மாகச் செலுத்திய அம்பு, சிரத்திடை உருவு மாறு பிளந்தது-இதன் தலையை ஊடறத்துப் பிளந்துவிட்டது, வன்பொடு இப்படிப் புகலுகின்றது - (இங் கணமாக) வன்கண்மையோடு இப்படி வாதிடுவது, வன்மையோ திறல் விண்மையோ - உன் வாக்கு வல்லபமோ இல்லையேல் உனது வில்யுத்தத்தின் றிறனோ, இதன் உடவில் - இப்பன்றியின் உடம்பில், என் பெயர்ப் பொறி ஏவு பார் - என் பெயர் பொறிக்கப்பட்ட அப்பின் நிலையைப் பார், நீ விடும் ஏவு பார் - நீ செலுத்திய பாணத்தின் நிலையை அவதானிப்பாய் எ—று.

வன்பு-இங்கே பழிக்கஞ்சாமை; இப்படிப் புகலுகின்ற தென்பது சந்த ரோக்கி இயல்பாய் நின்றது; வன்மையோ என்பதில் ஓகாரம் வினாவோடு எதிர்மறைப்பொருளுமாம். இருவரும் எய்த அம்புகள் பன்றியின் உடம் பைப் பிளந்து கிடக்கும் நிலையைக் கண்டு இருவரும் எவர் எய்தமை முறையென்பதை ஐயமற அறிதலாகு மாதவினால் அச்சுனன் "என் பெயர்ப் பொறி யேவுபா ரிதனுடலி னீவிடு மேவு பார்" என்றனென்க. (கூ)

எனக்க ருந்தவ முயற லாலுதிர் சருக லாலுண வில்லையால்
உனக்கு முன்படை வேட ருக்குநல் லுண்டி யாமிது கொண்டுபோ
வனக்கு றும்பொறை நாட வுன்படை வலிமை கொண்டு வழக்கறச்
சினக்கில் வெங்களை விடுவன் யானுயர் திசைதொ றுந்தலை சிந்தவே.

இ—ன்: அரும் தவம் முயறலால் - அரிய தவத்தைச் செய்கின்றமையினால், உதிர் சருகு அலால் உணவு எனக்கு இல்லையால்-மாங்களிலிருந்து உதிரும் சருகேயொழிய எனக்கு வேறு உணவு இல்லையாதலால், வனக்குறும் பொறை நாட - சிறந்த குறிஞ்சிலிவத் தலைவனை, உனக்கும் உன் படை வேடருக்கும் - உனக்கும் உன்னுடைய பரிசனராகிய வேடுவர்களுக்கும், இது நல்ல உண்டியாம் - இப்பன்றி ஏற்ற உணவாகும், கொண்டுபோ-(ஆண தால்) இதனை எடுப்பித்துக்கொண்டு போகுதி, உன் படை வலி யமகொண்டு வழக்கறச் சினக்கில் - (அங்கனஞ் செய்தலை விடுத்தது) உனது பரிசனர் உடன்பிற்கின்றாரர்கள் என்ற துணிவுகொண்டு முறை தவறச் சீற்றங் கொள்வையேல், தலை உயர் திசை தொறும் சிந்த யான் வெம் களை விடுவன் - உன் தலையும் உன் பரிசனர் தலைகளும் பாரந்த திக்குக்கடோறும் வெட்டுண்டு சிதறும்படி யான் வெவ்விய பாணங்களைச் செலுத்துவேன் எ—று.

இது அருச்சுனன் சிவவேடரை எச்சரித்தவாரும், (கூச)

வேறு

என்றமொழி செவிப்படலு பெயினர்க் கெல்லா மிறைவனா
கியவெயின னினை நோக்கிப், பன்றிபெரு மோகரத்தோ டின்றுன்
னையி பருகியிடு மெனமிகவும் பயப்பட்ட டாயோ, கின்றுபெருந்
தவமுயல்வோர் தாங்கள் கொண்ட நினைவொழியப் புறத்தொன்று
நினைவ ரோசொல், பொன்றிடினு நீயறியப் பசுத்தோல் போர்த்துப்
புலிப்பாய்ச்சல் பாய்வரோ புரிவி லாதாய்

இ—ள்: என்றமொழி செவிப்படலும் - என்று அர்ச்சனன் கூறிய
வார்த்தை திருச்செவியிற் படுதலும், எயினர்க்கு எல்லாம் இறைவனாகிய
எயினன் - வேட்கட்கெல்லார் தலைவராகிய சிவவேடர், இவனை நோக்கி -
இவ் வருச்சனைப்பார்த்து, பன்றி பெரு மோகரத்தோடு இன்று உன்
ஆவி பருகியிடுமென மிகவும் பயப்பட்டாயோ - இப்பன்றியானது பெருஞ்
சத்தத்துடன் இன்று உன்னுடைய உயிரைக் கவர்ந்துவிடுமென் றெண்ணிப்
பெரிதும் அஞ்சினையோ, கின்று பெரும் தவம் முயல்வோர் - நிலையாக கின்று
அரிய தவத்தைப் புரிபவர்கள், பொன்றிடினும் - இறக்க நேர்ந்தாலும்,
தாங்கள் கொண்ட நினைவு ஒழியப் புறத்து ஒன்று நினைவரோ - தாங்கள்
மனத்திற் கொண்ட இலக்கைத் தவிர வேறு கருமத்திற் சிந்தனை செல்ல
விடுவரோ, புரிவு இலாதாய் - செய்யவேண்டியதைச் செய்யும் கியதியில்லா
தவனே, பசுத்தோல் போர்த்துப் புலிப்பாய்ச்சல் பாய்வரோ - பசுவின்
தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு புலியின் பாய்ச்சலைப் பாய்வார்களோ, நீ
அறியச் சொல் - நீயே அறிந்து விடை சொல்லுகி ள—று.

மோகரம் உக்கிரமெனினுமாம்; பசுத்தோல் போர்த்துப் புலிப்பாய்ச்
சல் பாய்தல், புறத்தொன்றும் அகத்தில் அதற்கு மாறான பிற்தொன்றுமாகச்
செய்தல். புரிவு அன்பெனினுமாம். ஓகாரங்களுள் முன்னையது வினா.
ஏனையவை எதிர்மறை. இதுமுதல் எட்டுக் கவிகள் எண்சீர்க்கழிநெடிலடி
யாசிரியவிருத்தம். (கரு)

மறைபவனே வொருகுடைக்கீழ் வையங் காக்கு மன்ன
வனே வைசியனே வடிவமாறிப், பொறையுடனே தவம்புரியு மவுண
மாக்கள் புத்தேளிர் நிருத்திரிலோர் புறத்து ளானே, நிறையுடன்
மெய்ப் பிறைபோல் வடிவந் தேய்ந்து நெருப்பிடைநீ கிற்கின்றாய்
நெடுநா ளுண்டு, குறையுநக்கி யாதுரைபென் றுனென்ற போதக்
குருகுலநா தனுத்தன்னைக் கூறி னானே.

இ—ள்: மறைபவனே - நீ பிராமணனே, ஒரு குடைக்கீழ் வையங்
காக்கும் மன்னவனே - ஒப்பற்ற வெண்கொற்றக் குடை நீழலிற் பூமியைப்
பாதுகாக்கும் அரசனே, வைசியனே - வணிகர் குலத்தவனே, வடிவம்
மாறி - வேடம் மாறி (மாறுவேடங் கொண்டு), பொறை - பொறுமையோடு,
தவம் புரியும் அவுண மாக்கள் - தவஞ்செய்யும் அசுரர்கள், புத்தேளிர் -

தேவர்கள், திருதரில் - அரக்கர்களென்னு மிவர்களுள், ஒரு புறத்து னானே - ஒரு பாவினரைச் சேர்த்துள்ளனையோ, நிறையுடல் - நிறைவுள்ள உந்தேகம், பிறை மெய் போல - பிறைச்சந்திரனைப்போல, வடிவம் தேய்த்து - வடிவம் தேயப்பெற்று, நெருப்பிடை நீ நிற்கின்றாய் - பஞ்சாக்கினி மத்தியிலே நிற்கின்றாய், நெடு நாள் உண்டு - (நீ இப்படி நின்றல்) பல காட்களாயின, உனக்குக் குறையாது : இப்படி நின்றற்கு உனக்கு நேர்ந்த குறையென்னை?, உரை என்றான் - அக்குறையைச் சொல்வாயாக என்று சிவவேடர் வினவியருளினார், என்ற போது - என்று வினவியபோது, அக்குருகுல நாதனும் தன்னைக் கூறினான் - அந்தக் குருகுலத் தலைவனாகிய விசயனும் தன் வரலாற்றைச் சொன்னான் எ—று.

அசுரார்க்கும் இராக்கதார்க்கும் வக்கிரதத்தம் கோரூப மென்னுமிவைகள் இருத்தலாலும் தேவர்களிடத்தில் இமையாநாட்டம் அடி படியற்றோ யாமையமைதலாலும், வடிவம் மாறி பென்றார். பிறைச் சந்திரன்போல் இவனும் தன் சிறந்த தேகம் தேயப்பெற்றானுதலின், “ நிறையுடன் மெய்ப்பிறைபோல வடிவத் தேய்த்து ” என்றார். தன்னை யென்றது இங்கே தன்னுடைய வரலாற்றையும் நோக்கத்தையும் குறித்து நின்றது. அக்குருகுல நாதன் என்பதில் ‘ அ ’ பண்டறிசுட்டு, ஏசாரம் ஈற்றசை. (கக)

கூறியசொற் கொண்டறிந்து வேடன் மீண்டும் குருகுலத்தோ ரைவருளுங் துணியிற கீற்றுச், சீறிவரு துருபத்தைத் தேறிற் கட்டிச் சென்றிருந் தக்கிணையெய் சிறுவ னீயோ, வீறியநிலம் குலத்தி லொரு வேடன் மன்னை வின்மைபொரு தவன்மடக்கை விரலுங் கொண்டாய், பேற்றவன் நெருமுனிவன் வார்த்தை கேட்டுப் பிளந்தனைபல் வேடுவரைப் பிறைவா யம்பால். அம்மு

இ—ள்: கூறிய சொல் கொண்டறிந்து வேடன் - அருச்சுனன் சொன்ன வார்த்தையை மனத்திற் கொண்டுணர்ந்து சிவவேடர், மீண்டும் - பின்னரும் (கூறுகின்றார்), குருகுலத்தோர் ஐவருளும் - குருகுலத்தவர்களாகிய பஞ்சபண்டவருள், குணியில் கற்ற - வளைக்கப்படுகின்றதாகிய வில்லிற் குரிய வித்தையைத் துரோணரிடம் பயின்று, சீறிவரு துருபத்தை - உன்னோடு மாறுபட்டு வந்த துருபதென்னும் அரசனை, தேறிற் கட்டிச் சென்று - தேர்க்காலிற் கட்டிக் கொண்டுபோய், குருதக்கிணையெய் சிறுவன் நீயோ - உன் குருவாகிய துரோணச் சாரியருக்குத் தக்கிணையாக உதவிய சிறுவன் நீதானே, வீறு இயல் எங் குலத்து ஒரு வேடன்மன்னை - வலிமையமைந்துள்ள எங்கள் குலத்துப் பிறந்த ஒரு வேட்டுவச் சிறுவனை, வின்மை பொருது அவன் தடக்கை விரலுங் கொண்டாய் - வில் வித்தையில் அவன் உன்னைக் காட்டிலுஞ் சிறந்திருப்பதைக் கண்டு பொருமைகொண்டு அச்சிறுவனுடைய திண்ணிய வலக்கைப் பெருவிரலை உன் குருமுலமாகத் தமக்குத் தக்கிணையாக வாங்குவித்தாய், பேறு அற -

ஒரு பயனுமில்லையாக, அன்று ஒரு முனிவன் வார்த்தை கேட்டு - முன்னர் ஒரு முனிவருடைய சொல்லை நம்பி, பல் வேடுவரைப் பிறைவாய் அம்பால் பிளந்தனை - (நங் குலத்தவராகிய) பல வேடுவர்களை (க் காரணமின்றி) ப் பிறைமுகப் பாணங்களினால் பிளந்து கொன்றனை எ—று.

சீறிவரு துருபதனென்பதற்குத் தரோணருடன் மாறுபட்டு வந்த துருபதனென்ப பொருள் கொள்ளலுமாம்; எங்குலத்திலொரு வேடனென்றது ஏகலைவனை, துருபதன் ஏகலைவனென்னு மிவர்கன் வரலார்றை வாரணுவதச் சருக்கத்திற் காண்க, ஒரு முனிவனென்றது வேடராலே தனது ஆனிரையை யிழந்த ஒரு வைதிகமுனிவர்; இம்முனிவன் பெயர் சொல்லப்படவில்லை. முனிவன் வரலாற்றைத் தீர்த்த யாத்திரைச் சருக்கத்திற் காண்க, இவ்வினாக்கள் சிவவேடர் ஆர்ச்சனனுக்குக் கோபம் மூளச்செய்தவாரும்.

கன்றிவரு கன்றிகடவுள் கையிற் நேருங் காண்டவக் கார் முகமுங் கணையும் வாங்கி, யொன்றுபடக் காண்டவக்கா னெரித்த நாளி லோருயிர்போற் பலயோனி யுயிரு மாட்டிக், குன்றுதொறுங் குன்றுதொறு மிருந்த வேடக் குழாமனைத்து நீறுபடக் கொன்ற யென்ப, ரின்றுமெனை முகநோக்கி வன்மை வின்மை யிரண்டுக்கு மன்னவநீ யிகழ்ந்திட் டாயே.

இ—ள்: கன்றி வரு கன்றிகடவுள் கையில் - பசியால் வருந்தி வந்த அக்கிளிதேவனிடத்தில் தேரும் காண்டவக் கார்முகமும் கணையும் வாங்கி- தேரையும் காண்டப மென்னும் வில்லையும் அம்பையும் பெற்று, காண்டவக் காண் ஒன்றுபட எரித்த நாளில் - காண்டவம் என்னும் வனத்தை ஒருங்கு அழியும்படி எரித்த சமயத்தில், ஓர் உயிர் போல் பல யோனி உயிரும் மாட்டி - ஒரு உயிரை மாளச் செய்தது போலப் பல பேதமான உயர்களை யும் வதைத்து, குன்று தொறும் குன்று தொறும் இருந்த வேடக் குழாமனைத்தும் - பல மலைகன்தோறும் சஞ்சரித்த வேட்டுவக் குலத்தினர் எல் லோரையும், நீறுபடக் கொன்றாய் என்பர் - சாம்பராம்படி அழித்தா யென்று சொல்வர், மன்னவநீ - அரசர் குலத்திற் பிறந்தவனாகிய நீ இன் றும் - இப்பொழுதும், என்னை முகம் நோக்கி - என்னை நேறிற் பார்த்து, வன்மை வின்மை இரண்டிற்கும் இகழ்ந்திட்டாய் - வலிமை விற்பெழில் என்னும் இரு திறமையிலும் அவமதித்தனை எ—று.

கையில் என்பதற் கை ஏழாம் வேற்றுமை யுருபாய் இடப்பொருளில் வந்தது. மாட்டி மாள் என்பதன் பிறவினை; மாளச்செய் தென்றபடி, குன்றுதொறும் குன்றுதொறும் என்ற அடுக்கு மிகுதிபற்றி வந்தது, வன்மை வின்மை என்னுமிரண்டுக்கு மிகழ்ந்தது, 'சினக்கில் வெங்கணை விடுவன் யா னுடர் திசைதொறுந் தலை சிந்தவே' என மேலே சொல் லப்பட்டதையாம். பொதுவாக உயிர்கட்கும் சிறப்பாக வேடருக்கும் நீ அநர்த்தம் வினைத்தா யெனச் சிவவேடர் விஜயனைக் குறைகூறியவாரும். ()

மல்லுக்கும் புயவலிக்கும் கலக்குறாத மனவலிக்கும் மறையுடன்போர் வாளியேவர், கல்லுக்கு முனிம்க்கார் மண்மேலுண்டோ விசயனெனும் பெயர்க்குரிய விசயத்தாலே, சொல்லுக்கு விடெனின்று நீயு நானுந் தோள்வலியுந் சிலைவலியுந் காண்டல் வேண்டும், கல்லுக்கு நிகர்மனத்தா யென்ற னந்தக் காளையும்வில் வளைத்தொருவெங் கணைமேல் விட்டான்.

இ—ள்: மல்லுக்கும் - மற்போருக்கும், புயவலிக்கும் - தோள் வலிக்கும், கலக்குறாத மன வலிக்கும் - கலக்கமடையாத மனத் திண்மைக்கும், மறையுடன்போர் வாளியேவும் வில்லுக்கும் - மத்திரசகிதமாகப் போர்க்குரிய பாணங்களைத் துண்டும் வில்லின் திறமைக்கும், உனின் மிக்கார் மண்மேல் உண்டோ - உன்னிற் சிறந்தவர் உலகத்தில் உளரோ, விசயன் எனும் பெயர்க்கு உரிய விசயத்தாலே - விசயன் என்னும் பேரளவில் வந்ததாகிய வெற்றிப்பாடு காரணமாக, சொல்லுக்கு விடென் - உன் வீர வார்த்தையை மாத்திரம் கேட்டு (அதனால் உன்னை)த் தப்பிப்போக விடமாட்டேன், கல்லுக்கு நிகர் மனத்தாய் - கல்லுக்கு ஒப்பான மனத்தையுடையவனே, நீயும் நானும் தோள்வலியும் சிலைவலியும் இன்று காண்டல் வேண்டும் - நீயும் நானும் எங்கள் புயவலிமையையும் வில்வலிமையையும் இப்பொழுதே சோதித்துப் பார்த்தல் வேண்டும், என்றான் - என்று சிவ வேடர் கூறினார், அந்தக் காளையும் வில் வளைத்து ஒரு வெம் கணை மேல் விட்டான் - (இவற்றைக் கேட்ட) அந்த இடம்போன்ற அர்ச்சனனும் தன் கையிற் கொண்ட வில்லை வளைத்து (நாண்பூட்டி) ஒரு கொடிய அம்பைச் சிவவேடர் து துண்டினான் என்ற.

இச்செய்யுளில் முதலடி யிரண்டும் வஞ்ச நவ்ற்சியாகும், இரக்க மின்மை பற்றிக் "கல்லுக்கு நிகர் மனத்தாய்" என விளித்தா ரென்க. (கூக)

விட்டகொடும் கணையை யொரு கணையால் வேடன் விலக்கிவரி சிலைக்குரிய விசயன் நன்மேற், ரெட்டனனோ ரிரண்டுகணையவை போய் மார்புந் தோளுமுடன் துளைத்தனவாற் துளைத்தபோது, கட்டழலி னிகைகின்ற காளை மீளக் கடுங்கணைக ளொருமுன்று கடி தின் வாங்கி, வட்டநெடும் பீலியணி முடியு மார்பும் வாசுவமே யிலக்காக வலியோ டெய்தான்.

இ—ள்: விட்ட கொடும் கணையை - விசயன் செலுத்திய கொடிய பாணத்தை, வேடன் ஒரு கணையால் விலக்கி - அச் சிவ வேடர் ஒரு அம்பினால் மாற்றி, வரி சிலைக்கு உரிய விசயன்மேல் ஓர் இரண்டு கணை தொட்டனன் - வரிந்து கட்டப்பட்ட வில்லிற் சிறந்த அர்ச்சனன்மீது இரண்டு பாணங்களைத் துண்டினார், அவை போய் மார்புந் தோளும் உடன் துளைத்தன - அப் பாணங்கள் சென்று அருச்சுனனுடைய மார்பினையும் தோள்களையும் ஒருங்கு ஊடறுத்தன, துளைத்தபோது-அங்கனம் ஊடறுத்துச் சென்ற

போது, கட்டழலின் இடைநின்ற காளை - வெவ்விய பஞ்சாக்கினி மத்தியிலே நின்ற தவஞ்செய்த அருச்சுனன், கடுங் கணைகள் ஒரு மூன்று மீளக் கடிதல் வாங்கி - வேகமாகச் செல்லும் மூன்று அம்புகளை மீளவும் எடுத்து நெடும் பீலி வட்ட அணி முடியும் மார்பும் வாசுவீமே இலக்காக வலியோடு எய்தான் - பரந்த மயிற் பீலியை வட்டமாகத் தரித்துள்ள (சிவ வேடரின்) முடியும் மார்பும் புயங்களும் குறியாக வலிமையுடன் எவிலுன் எ-று.

எய்தகணை திருமேனி யெய்து முன்ன ரிறகுதுணிந் தொன்றி ரண்டா யிலக்கு ருமல், வெய்தின்வலி யுடனெய்தான் மூன்றுவாளி விண்ணவர்கோன் மகன்மேலும் வேறென் றெய்தான், ஐதினிவன் வினோதமுறத் தொடுத்தா னென்ப தரீயாம் வெயினன் முடி யணிந் க பிலி, கொய்தநதி யறல் சிதறப் பிறையு மாணுங் குலையவொரு கணைகுரக்குக் கொடியோ னெய்தான்..

இ-ள்: எய்த கணை திருமேனி எய்து முன்னர் - விசயன் விட்ட பாணங்கள் சிவ வேடருடைய திருமேனியை யடைதற்கு முந்தியே, இரகு துணிந்து ஒன்று இரண்டாய் - அடியிறதிகள் சிதைத்து தனித்தனி ஒவ்வொரு பாணமும் இரு துண்டாகி, இலக்குரூபல் - (அருச்சுனன் குறித்த) இலக்கை யடையாமல், மூன்று வாளி வெய்தின் வலியுடன் எய்தான் - மூன்று அம்புகளை விராவில் திண்மையோடு செலுத்திச் சிதைத்தார், விண்ணவர்கோன் மகன் மேலும் வேறு ஒன்று எய்தான். (அச் சிவவேடர்) இந் திராகுமானாகிய அருச்சுனன்மீதும் வேறொரு பாணத்தைப் பிரயோகித்தார், குரக்குக் கொடியோன் - அனுமக்கொடியையுடையவாகிய விசயன், இவன் ஐதில் வினோதமுறத் தொடுத்தான் என்பது அறியாமல் - இவ்வேடர் சிறப்புடன் திருவிளையாட்டாகத் தன்மேற் பாணங்களைப் பிரயோகித்தா றென்ற இரகசியத்தை உணராமையால், எயினன் முடி அணிந்த பீலி கொய்தநதியறல் சிதற பிறையும் மாணுங் குலைய-சிவவேடர் முடியிலணிந்திருந்த மயிற் பீலியையும் வெட்டிக் கங்கைநீர்சிந்த பிறைச்சந்திரனும் அதன்கணுள்ள மான்களங்கமும் நிலைகுலைய, ஒருகணை எய்தான்-ஒரு பாணத்தைச் செலுத்தினுன்

நிர்மலமான மேனியாதலின் திருமேனி யென்பப்பட்டது. இறகு - அம்புகள் விரைவாகச் செல்லுதற்கு ஏதுவாய் அவற்றின் அடியிற் கட்டப் படும் பருந்து முதலிய பறவைகளின் இறகாம்; இலக்குரூமல் - இலக்காகக் கொண்ட அங்கங்களிற் படாவண்ணம்; இங்கே இலக்காய் நின்றவை "முடியும் மார்பும் வாசுவீ"யாம், ஐதினென்பதற்கு இடையிடையே பெண்பொருள் கொள்ளலுமாம், சிவ வேடர் தமக்கொரு திருவிளையாட்டாக இடையிடையே பாணங்களைத் தூண்ட, அருச்சுனன் அந்த இரகசியத்தை உணராதுதலின் சீற்றமுற்று, 'முடியணிந்த பீலிகொய்த நதியறல் சிதறப் பிறையும் மாணுங் குலைய ஒருகணை யெய்தா' னென்றபடி. பரமசிவன் வேட்டுவத் திருக்கோலங்கொண் டெழுந்தருளியபோது திருமுடியின் கண்

ணை கங்காநதியும் பிறைச்சந்திரனும் பொருந்தி யிருத்தனவோ வெனின், அவை அச்சமயத்தில் விஜயன் கண்ணுக்குப் புலப்படா திருத்தனவேனும் ஆங்குப் பொருந்தியிருத்தனவென்பதே தூலாசிரியர் கொள்கையாம். இனி, சிவபிரான் திருமுடிக்கு நதியும் பிறையும் இயற்கையாகவுள்ளன எனினுமாம்.

அற்போலச் சூழ்கின்ற கிராத ரெல்லா மவன்முடிமே விவ
னெய்த தறிந்து தீயி, னிற்போன்மே லெழுதலுமங் கவரையெல்லா
நில்லுமெனக் கையமைத்து நீயின் றெய்த, விற்போர்கண் டன
மடடா விற்பி டிக்கும் விரகந்யோ முன்னிடத்தே வேத விற்போர்,
கற்போமென் றெருகணைமற் றவன்மேல் விட்டான் கனகமலைச்
சிலைவளைத்த கையி னானே, வெவேடர்

இ—ன்: அல் போலச் சூழ்கின்ற கிராத ரெல்லாம் - இருன்போலச்
சூழ்ந்து நிற்கின்ற வேடர்க ளெல்லோரும், அவன் முடிமேல் இவன் எய்தது
அறிந்து - அச்சிவவேடரின் திருமுடிமீது இந்த அர்ச்சுனன் அம்பெய்தமை
பைக் கண்டு, தீயில் நிப்போன்மேல் எழுதலும் - பஞ்சாக்கினி மத்தியில்
தவஞ் செய்துகொண்டு நிற்கும் அர்ச்சுனன்மீது போர்ச்சுப் புறப்படுதலும்,
அங்கு அவரையெல்லாம் நில்லும் எனக் கை அமைத்து-அப்பொழுது அவர்க
ளெல்லோரையும் நிற்பீர் (பொறுங்கன்) எனக் கையாற் றடுத்து, நீ இன்று
எய்த விற்போர் கண்டனம் அடடா - நீ இப்பொழுது அம்பெய்த தன்மை
யால் உன் வில்புத்தத் திறமையை அறிந்தேம் அடடா, வில் பிடிக்கும் விரகு
அறியோம் - வில்லைக் கையாளும் முறையை (இதுகாறும்) அறியேம், உன்
னிடத்தே வேத விற்போர் கற்போம் - உன்னிடத்தில் வில்புத்தத்திற்காகிய
சாத்நிரத்தைப் பயின்றுகொள்வோம், என்று - என்று கூறி, கனகமலைச்
சிலை வளைத்த கையினன் - மேருமலையாகிய வில்லை வளைத்த திருக்காத்தை
யுடைய சிவவேடர், ஒரு கணை அவன்மேல் விட்டார் - ஒரு அம்பை அவ்
விசயன்மீது செலுத்தினார் எ—று.

அடடா என்னுமடுக்கு வியப்புப்பொருளில்வந்தது. 'விற்பிடிக்கும்விரகநியோம் உன்னிடத்தே வேதவிற்போர் கற்போம்' என்றமை வஞ்சுவேற்சி.

வேறு,

பீலிமுடி யோன்விடு பிறைக்கணையை வேறெரு பிறைக்கணையி னால்வில சிவிற, கோலிவடி வாளிமழை சிந்தினன்ம றைக்கரிய கொண்டலென நின்ற குமான், மூலிவடி வாடெயினன் மேலவைப டாமன்முனை மண்மிசை குளிக்க முரணர், வேலியிடு மாறெனவி முந்தன விழுந்ததனை விசயனனி கண்டு வெகுளா.

இ—ன்: மழைக் கரிய கொண்ட லென நின்ற குமான் - மழைக்குக் காரணமாகிய கருமேகம்போல அங்கே நின்ற விசயன், பீலி முடியோன் விடு பிறைக்கணையை - மயிலிறகையணிந்த திருமுடிபையுடைய சிவவேடர் செலுத்திய பிறைமுடிப் டாணத்தை, வேறு ஒரு பிறைக்கணையினால் விலக்கி -

தன்னிடத்துள்ள வேறொரு பிறையகப் பாணத்தாற் றடுத்தி, வில் கோலி - தன் வில்லை யுறவளைத்து, வடிவாளி மழை சிந்தினன் - கூரிய அம்புகளை மழையோலச் சொரிந்தான், அவை - அப்பாணங்கள், மூலி வடிவாம் எய் னன் மேல் படாமல் - உலக காரணமாயுள்ள திருவடிவத்தை யுடையவராகிய சிவவேடர்மீது படுதலில்லாமல், முனை மண்மிசை குளிக்க - அப்பாணங்களின் துளி நிலத்திலே புதைய, முரணர் வேலி யீடுமாறு என விழுந்தன - வலிய வேலி கோலியவாறு புதையுண்டு நின்றன, விழுந்த தனை - அங்ஙனம் தன் பாணங்கள் மண்மிசை வீழ்த்து புதைபுண்டு நின்றலை, விசயன் கண்டு நனி வெகுளா - அச்சுணன் பார்த்து அதிக கோபமுற்று எ—று.

வில்க்கி யென்னும் பிறவினை சந்தவின்பம். நோக்கி விலகியென வந்தது. சகத்திற்குக் காரணமாகிய வடிவயாதலின் அச்சுணன் வலிய அம்புகள் அச்சிவவேடரை யறுகுதற்கஞ்சி நிலத்தில் வீழ்த்து துதி மண்ணிற் புதைத்த படி வேலி கோலியவாறு நின்றவென்க. இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம். (க0க)

வேணிமுடி வேடன்மிசை வேறுமொரு சாயகம் விடுத்தனன் விடுத்த கணைவின், னுணியற முன்பினொடு பின்புகொடு கின்றகணை நடுவணற வெட்டு தலுமே, கோணிய விளம்பிறை முடித்தவன் வெகுண்டுபல கோல்கள்விட இந்தர குமான், பாணியுடனே தொடை நடுங்கியப னின்றதொரு பாதவ மருங்க னுணிகுண்.

இ - ள்: வேணிமுடி வேடன்மிசை - சடைமுடியை யுடையவராகிய சிவவேடர்மீது, வேறும் ஒரு சாயகம் விடுத்தனன் - (விஜயன்) வேறும் ஒரு அம்பைச் செலுத்தினான், விடுத்த கணை - செலுத்திய பாணம், வில் நாணியற - வில்லின் நாண் அறம்படி, முன்பினொடு - வலிமையுடன், பின்பு தொடுகின்ற கணை நடுவண் அற வெட்டிதலும் - (தாம்) பின்பு தொடுத்த பாணத்தை இரு துண்டாக நடுவில் துணித்துவிடுதலும், கோணிய இளம்பிறை முடித்தவன் - வளைந்த பாலசத்திரனைத் தரித்த சிவவேடர், வெகுண்டு - சினந்து, பல கோல்கள் விட - பல பாணங்களைத் துண்ட, இந்திர குமான் பாணியுடனே தொடை நடுங்கி - (அதனால்) விசயன் தன் கையும் தொடையும் (கால்களும்) நடுங்கப்பெற்றவனாய், அயல் நின்றது ஒரு பாதவ மருங்கு அணுகுண் - அடலே நின்றதாகிய ஒரு பெரு மாத்தடியிற் சென்று ஒதங்குண் எ—று.

விசயன் செலுத்திய ஒரு பாணம் சிவவேடர் தொடுத்த பாணத்தை வெட்டியமையின் அச்சிவவேடர் வெகுண்டு பல கோல்கள் விட்டாரென்ற படி அச்சமேலீட்டினனும் சோவினனும் கைகால் நடுங்குதல் இயல்பாதலின் தொடையென்பதற்குப் பாணமெனப் பொருள்கோடல் ஈண்டுப் பொருந்தாதென்க. சிவவேடரின் பாணப்பிரயோகத்திற்கு நர்வகித்து நின்ற லாற்றினாய் "அயல் நின்றதொரு பாதவமருங்கு அணுகுண்" என்க. (க0ச)

கொண்டதவ மேகன மெனப்புரியும் வில்லிமெய் குலைந்தயரு
கின்ற நிலையைக், கண்டருகு நின்றவிம வான்மக ஞுரைக்கமிகு
கருணையொடி ரங்கி யவனைப், பண்டுதவ மேபுரி யிளைப்பற மனத்
தின்மிகு பரிவுடைய னுகி வெகுளா, வெண்டிசையும் வென்றன
லளித்தசிலை நரணிபற வெயினர்பதி பெய்த னனரோ.

இ—ள்: கொண்ட தவமே - தான் நியதியாகக்கொண்ட தவமொன்றே,
தனமெனப்புரியும் வில்லி - சிறந்த செவ்வமென்று இயற்றுகின்ற அருச்
சுனன், மெய் குலைந்து அயருகின்ற நிலையை - தேகம் நிலைகுலைந்து சோரு
கின்ற நிலைமையை, அருகுநின்ற இமவான் மகன் கண்டு உரைக்க - சிவ
வேடரின் திருமருங்கில் நின்ற இமயமீலயாசன் (வளர்த்த) புதல்வியாராகிய
உமாதேவியார் பார்த்துத் தமது தலைவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, மிகு
கருணையொடு இரங்கி - இறைவர் மிக்க திருவருளுடன் பரிவுகூர்ந்து, பண்டு
தவமேபுரி இளைப்புஅற - டல நாட்டினாகத் தவஞ் செய்தமையினால் உண்
டாகிய சிரமம் ஒழியும்படி, மனத்தில் மிகு பரிவு உடையனுகி - அகத்தே
மிகுந்த இரக்கம் கொண்டவராய், வெகுளா - புறத்தே அவன்மீது கோபிப்
பார்போல், எண்ணிசையும் வென்று அனல் அளித்த சிலைநாணி அற - எட்டுத்
திக்கிலும் எதிர்த்தாராவென்றதும் அக்கினிநீதவன் உதவியதுமாகிய காண்
டபமென்னும் வில்லின் நாண் அறும்வண்ணம், எயினர்பதி-வேட்டுவத்தலை
வராக எழுந்தருளிய கைலாசபதி, எப்தனன் - அர்பு செலுத்தினார் என்று.

இறைவி பிரேரிக்க இறைவர் திருவருள் பாலித்தாரென்பார் “அருகு
நின்ற இமவான் மகளுரைக்க மிகு கருணையொடி ரங்கி” என்றார். சத்தியின்
றிச் சிவத்தின் அருளைப் பெறாதல் வலாதாகலின், அகத்தே அறக்கருணையும்
புறத்தே மறக்கருணையும் காட்டினாராதலின், “மனத்தின் மிகு பரிவுடைய
னுகி வெகுளா எப்தனன்” எனப்பட்டது. அரோ, அசை.

உழுந்தருளு மெல்லைதனில் வில்லினெடு நாணற வுரத்தொடெ
திரோடி வரிவிற, கழுந்துகொடு மாமுடியின் மோதுமு னிழந்த
துயர் கண்ணிபடு பீலி மதியின், கொழுந்தமுது சேரவிட நாகர்
சுடி கைத்தலை குலைந்துமணி சிந்த நகிபாள், எழுந்து தடுமாறியகல்
வானிலுற வேடனு மீளைத்தவச முற்ற னனரோ.

இ—ள்: வில்லின்னெடு நாண் அற - தனது வில்லிற் பூட்டிய நாண்
அறத்துவிட, உழுந்து உருளும் எல்லைதனில் - (கண்ணாடிமீது) உழுந்து
உருளும் நேரத்தன், எதிர் ஓடி - எதிரே ஓடிச் சென்று, வரிவிற கழுந்து
கொடு மாமுடியில் உரத்தொடு மோதுமுன் - அருச்சுனன் தனது கையிற்
கொண்ட கட்டமைந்த வில்லின் குதையினர் சிவவேடரின் திருமுடியின்
மீது வலிமைபுடன் அடித்த மாத்திரத்தே, உயர் கண்ணிபடு பீலி இழந்
தது - (திருமுடியின் கண்) சிறந்த மாலை வடிவாகக் கட்டப்பட்டிருந்த
மயிற் பீலியானது இறங்கியது, மதியின் கொழுந்து அமுது சேரா - பிறைச்

சந்திரன் தன்னகத்துள்ள அமிர்தத்தை உருக்க, விட நாகர் சடிகைத்தலை சூலைந்து மணி சிந்த - திருமுடியிற் பொருந்திய நஞ்சையுடைய பாம்புகளின் உச்சிச் சூட்டோடு கூடிய தலைகள் சிதைத்து அதனால் அவற்றின்கட் பொருந்திய இரத்தினஞ் சிதற, நதியான் எழுந்து தடுமாறி அகல் வானில் உற - கங்கையாகிய கங்கை திடுக்குற்றெழுந்து தடுமாற்றமடைந்து பார்த்த விண்ணிடைச் செல்ல, வேடனும் இளைத்து அவசம் உற்றனன் - சிவவேடரும் இளைத்து மயக்கமடைந்தார் எ—று.

வேடனுமென்றதில் உம்மை எச்சத்தோடு உயர்வு சிறப்புமாய்; உழுந்துருளுமெல்ல - கண்ணடியில் உழுந்துருளும் நோம்; அற்ப நோமென்றபடி. சிவவேடர் செலுத்திய பல கோல்கள் பட்டு அவசமுற்று மரத்தின் மருங்கு ஒதுங்கிசின்ற அருச்சுனனுக்கு இறைவியின் பிரேரணைப் படி இறைவர் திருவுறயிரங்கி இளைப்பறச் செய்தருளின ரென்பது மேலே யுள்ள இரு சுவிகளிலும் எடுத்துக் கூறப்பட்டது; அங்ஙனம் இளைப்பு நீங்கிப் பெற்றவலிமையொடு அடித்தான் என்பார் "உரத்தொடெதிரோடி" என்றார். சிவபிரான் அவசமுற்ற சமது அன்பனுக்குத் தாமே மீள வலியையருளி அவன் வில்லால் மோதுண்டமை அப்பெருமானுருடைய அருள்விளையாட்டென்க, கங்கைகளில் அடிபட்ட மாத்திரத்தே அந்நீர் கலங்கித் துள்ளி மேலெழுந்து சிதறியதென்பதை "நதியானெழுந்து தடுமாறி யகல்வானிலுற வென உருவகித்தார். இறைவன் சடைமுடியாகிய புகுந்த இடத்தில் எவ்வகையான ஆபத்தும் நேராவென எண்ணியிருந்த கங்கையான் காத்திராப் பிரகாரம் அடிபட்டமாத்திரத்தே திடுக்குற்றெழுந்து செய்வதின்தென்றறி யாது தடுமாறித் தான்புகுந்த இடமாகிய அச்சடாமுடியை விட்டகன்று பிறந்தவிடமாகிய விண்ணிடை ஒதுக்கிடத்தேடிப் புகுந்தானென்னும் பொருள் இக்கவியிலே தொனித்தலையுங் காண்க. இறைவர் இளைத்தவசமுற்றமை புறத்தோற்றத்தளவில் மாத்திரமெனக் கொள்க. (க0க)

விண்ணிலுறை வானவரில் யாரடி படாதவர் விரிஞ்சனரி பேமுத லினோர், மண்ணிலுறை மானவரில் யாரடி படாதவர் மனுக்கண்முத லோர்க ளுதலக், கண்ணிலுறை நாகர்களில் யாரடி படாதவர் கட்செவி மகிபன் முதலோர், எண்ணில்பல யோனியிலும் யாவடி படாதன விருந்துழி யிருந்தழி யரோ.

இ—ள்: விண்ணிலுறை வானவரில் விரிஞ்சன் அரியே முதலினோர் யார் அடிபடாதவர் - மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்களுள் பிரமா விஷ்ணு முதலிய யார்தாம் அடி படாதவர், மண்ணில் உறை மானவரில் மனுக்கள் முதலோர் யார் அடிபடாதவர் - நிலவுலகத்திலுள்ள மனுஷருள் மனுக்கள் முதலாக எவர் அடிபடாதவர், அதலக் கண்ணிலுறை நாகர்களில் - பாதுகத்தின் கணுள்ள நாகர்களுள், கட்செவி மகிபன் முதலோர் யார் அடி படாதவர் - கண்ணையே செவியாகவுமுடைய நாகராசன் முதலானவர் யார் அடி படாத

வர்கள் (அனைவரும் அடி பட்டவர் என்றபடி), எண் இல் பல யோனியிலும் யா அடி படாதன - அளவிறந்த பல பேதமான யோனியிற் றேன்றும் உயிர்களுள் எவை அடியுண்ணாதன (எவையும் அடிபட்டன) இருந்துழி இருந்துழி - (அவர் அவை) இருந்த இருந்த இடங்களிற்றானே எ-று.

இருந்துழி யிருந்துழி என்பதைப் படாதவர், படாதவர்கள், படாதன, என்னுமிவற்றுடன் தனித்தனி கூட்டிப் பொருள்கொள்க: அடுத்த செய்யுளில் "நாத னமலன் சமரவேட வடிவங்கொடு நரன்கை யடியுண்ட பொழுதே" என்னும் சுற்றடியை இச்செய்யுளின் உரைத் தொடக்கத்திற் சேர்த்துப் பொருள்கொள்க. மனுக்கள் முதலோர் - சவாயம்புவன், சவரோசிஷன், உத்தமன், தாமசன், துரைவதன், சாக்ஷ-பசன், வைவச்சதன், சூரியசாவர்ணி, உருத்திரசாவர்ணி, தலாவர்ணி, பிரமகஷாவர்ணி, தருமசாவர்ணி, இரோஷசியன், பெளசியன் எனப் பதினாட்வராவர். இவர்கள், சிருட்டி ஆரம்பத்திற் பூமியைப் பரிபாலிக்கும்படி தெய்வ ஆஞ்ஞையாற் பிறந்தவர்கள். யார், யா என்னும் வினாக்கள் இன்மைப்பொருளில் வந்தன. "அதலக் கண்ணிலுறை" என்பதில் கண் இல் இரண்டும் ஏழாம் வேற்றுமையருபுகள், சராசரமனைத்து மடியுண்டன வென்றபடி. (க௦௭)

வேதமடி யுண்டன விரிந்தபல வாகம விதங்களடி யுண்டன வொரையும், பூதமடி யுண்டன விநாழிகை முதற்புகல்செய் பொழுதொடு சலிப்பில் பொருளின், பேதமடி யுண்டன பிறப்பிலி யிறப்பிலி பிறங்கலா சன்றன் மகளார், நாதனம லன்சமர வேடவடிவங்கொடு நரன்கையடி யுண்டபொழுதே.

இ-ள்: பிறப்பிலி இறப்பிலி - பிறப்பில்லாதவரும் இறப்பில்லாதவரும், பிறக்க லாசன்றன்மகளார் நாதன் - மலையாசன் புதல்வியாராகிய பருவதவர்த்தனியின் நாயகரும், அமலன் - உயிர்களைப் பந்தித்த மலத்தை நீக்கி யருளுபவருமாகிய கைலாசபதி, சமர வேட வடிவம் கொடு - போர்க் குரிய வேட்டுவத் திருக்கோலத்தைக்கொண்டு, நான் கை அடியுண்ட பொழுது - நானென்னும் நாமத்தைப் பூண்ட லீசயன் கை வில்லின் அடியை ஏற்றபோது, வேதம் அடியுண்ட - நான்கு வேதங்களும் அடிபட்டன, விரிந்த பல ஆகம விதங்கள் அடியுண்டன - பல்வாறு பரந்துள்ள ஆகம பேதங்களும் அடிபட்டன; ஓர் ஐம்பூதம் அடியுண்டன - ஒப்பற்ற பஞ்சபூதங்களும் அடிபட்டன, விநாழிகை முதல் புகல்செய் பொழுதொடு - விநாழிகை முதலாக வருக்கப்படுகின்ற காலவகையுடன், சலிப்பில் பொருளின் பேதமடி யுண்டன - பெயர்தலில்லாத பொருள்களின் பேதங்களும் அடிபடப்பெற்றன.

ஆகமங்கள் சிறப்பு நூல்க ளாதலாலும் பல வகையின வாதலாலும், "விரிந்த பல வாகம விதங்கள்" என்றார்; அடியுண்டன - அடிபடப் பெற்றன; விநாழி - நாழிகையின் அறுபதிலொரு கூறு; விநாழி முதற்கொண்டு

வகுக்கப்பட்ட நாழிகை யாமம் பசல் இரா நான் வாரம் மாசம் அயனம் ஆண்டு முதலிய கால வெவ்வேகனென்பார் “விநாழிகை முதற்புகல் செய் பொழுதொடு” என்றார். சிவபிரான் இறப்பிலி பிறப்பிலி என்பதை;— “எல்லார் பிறப்பு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ், சொல்லாற் றெளிந்தேகஞ் சோணைசர் — இல்லிற், பிறத்தகதை யுக்கேனேம் பேருலநில் வாழ்ந்துண், டிறத்தகதை யுக்கேட் டிலேம்” எனப் பிறர் கூறியவாற்றினு முணர்க், சலிப்பில் பொருளின் பேதமென்பது மலை முதலிய சலனமற்ற பொருள் களாம். வேதம் முதலாகச் சலிப்பில் பொருளின் பேதங்கட்குரிய அதி தேவதைகளை அடியுண்டன வெனக் கொள்க. அமிர்தம் - மிருத்தவை— அதாவது மாணத்தை இல்லாமற் செய்வது எனப் பொருள்படுதல்போல, அமலன் என்பதற்கும் உயிர்களைப் பற்றியுள்ள மலத்தை யொழிப்பவன் எனப் பொருள் கோடலே சிறப்புடைந்தாம். மகாசங்கரா கருத்தாவாகிய பரமசிவனே உலகத்திற்கு முழுமுதற் கடவுளென்பதும், அப்பரம்பொருளே உயிர்களைப் பந்தித்த பாசத்தை நீக்கும் திருவரு ளாற்றலுடைய ரென்பதும், அவர் விச்சவரூபி யென்பதும் உண்மைதூற் றுணிபாதலின் அப்பசுபதி மீதுபட்டஅடி உலகெங்கும் பட்டதென்பதை இவ்விருகவிகளாலு முணர்க். இங்ஙனமே மதுரையில் மண்சமத்தலாகிய திருவிளையாடலைச் செய்த போதும் பாண்டியனாற் பரமசிவனாகிய கூலியாளர்மீது பட்ட பிரம்படி உலகக்கண் முழுவதிலுமுள்ள சராசரங்களிலும் பட்டதென்பதை,

“.....அயன் மேலும் மான்மேலும் அறவோர் மேலும், தேர்மேல் வெம்பகன் மேலும் மதியின் மேலும் சிறந்துள இந்திரன் மேலும் தேவர் மேலும், பார்மேலுக் கடன்மேலும் மாக்கண் மேலும் பட்டதரன் மெய்யிலடி பட்டபோதே” என வருந் திருவாதவூரடிகள் புராணத் திருவிருத்தத்தானு முணர்க். (க௦அ)

என்பொடு கொழுந்தசை நிணங்குருதி யென்னுமவை ஈரிரண்டானும் வயிரா, வன்பொடு வளர்த்தமிரு காதிபதி காரி யெனும் வடிவமுரு பெற்றமறவோன், அன்பினொடு பேரறம் வளர்த்தரு ளெயிற்றியிக வஞ்சவபி ராம வெயினன், பொன்புகரையு மேனியி லடித்தமை பொருதமற் போர்புரிபு மாறு கருதா.

இ—ள்: என்பொடு கொழுந் தசை நிணம் குருதி என்னும் அவை ஈரிரண்டானும் வயிரா - என்புடன் கொழுமையாகிய ஊன் கொழுப்பு இரத்தம் என்று சொல்லப்படும் அந்நான்கு தாதுக்களாலும் உறுதிப்பட்டு, வன்பொடு வளர்த்த - வலிமையோடு வளர்த்ததாகிய, மிருக அதிபதி - ஐராவத மென்னும் யானைக்குத் தலைவனாகிய, காரி யெனும் வடிவு அழகு பெற்ற மறவோன் - இந்திரன் என்று சொல்லத்தக்க தேக அழகைப் பெற்ற வலியவனாகிய அருச்சுனன், அன்பினொடு பேரறம் வளர்த்தருள் எயிற்றியிக அஞ்ச - உயிர்கண்மீது கொண்ட திருவருள் காரணமாக மூப்பத்

திரண்டு சிறந்த தரும்ங்களை யும் செய்கின்ற காமாக்ஷியம்மையாராகிய வேட்டுவ மகன் மிகவும் பயப்பட, அபிராம எயினன் பொன் புரை மேனியில் அடித்தமை பொருது - போழகுடைய சிவவேடர் தமது பொன் போன்ற திருமேனியீது (விஜயன்) அடித்தமையைத் திருவுள்ளத்திற் பொருது, மட்போர் புரியும் ஆறு கருதா - (அவனுடன்) மல்யுத்தஞ் செய்யத் திருவுள்ளக்கொண்டு எ - று.

என்பு தசை நிணம் குருதி யென்னு மிந்நான்குசீம சத்த தாதுக்க ளுள்ளும் பிரதானமானவை யாதலின் இவற்றை ஈண்டெடுத்துக் கூறினார், வயிர்த்தல் - உறுதிப்படுதல்; வலிமையுறுதல். மிருக அதிபதி காரி - ஐராவதமென்னும் யானைக்கு அதிபனாகிய இந்திரன், அர்ச்சுனன் இந்திரனை யொத்த வடிவமுடைய னென்பதை மேல் நிவாதகவசர் சாலகேயர் வதைச் சருக்கத்தில் வரும் 'மங்கையர் வாய்மைகேட்டு மணிக்குறுமுறுவல் செய்து, கங்கையம் பழனநாடன் கடிமதில் வாயில்செல்ல, அங்கவன் றன்னைக் கண்ட வணிகழ லமரொல்லாம், மங்குல் வாகனனென் றெண்ணிக் கதுமென வந்து தொக்கார்" என்னுங் கவியானு முணர்க. அபிராமம் - போழகு, எயிற்றி மிக வஞ்ச அடித்தமை யென முடிக்க. வயிரா - செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். (ககக)

உள்ளடி விரற்றிலைகள் புறவடி பரட்டினுடனுயர்களைக் காண் முழந்தான், தள்ளரிய ஆருபுயர் தான்வரைக ளொத்தகடி தட முதர மார்பு திணிதோள் துள்ளிவரு செங்கையொடு முன்னை பிடர் நெற்றிபொடு சூடமென வெண்ணு படையால், வள்ளலெனை யாளுடைய மாதவனு மாதவனு மல்லமர் தொடங்கி யுறவே.

இ—ன்: உள் அடி - உள்ளங்கால், விரற்றிலைகள் - விரலின் துதிகள், புறவடி - புறங்கால், பரட்டினுடன் உயர் களைக்கால் - பரட்டோடு திரண்ட களைக்கால், முழந்தான் - முழங்கால், தள்ளரிய ஊரு - இன்றியமையாத தொடை, உயர்தான் - நீண்டகால்சன், வரைகள் ஒத்த கடிதடம் - கரப்புக் கட்டுப் பொருந்தியதாகிய வயிற்றின் கீழ்ப்புறம், உதாம் - வயிறு மார்பு - மார்பு, திணி தோள் - திண்டையுள்ள தோள்கள், துள்ளி வரு செக்கையொடு - முற்பட்டு எழுந்து வருகின்ற சிவந்த கைகளுடன் - முன்னை - முன்னக்கை, பிடர் - பிடர், நெற்றிபொடு சூடம், நெற்றியுடன் உச்சி, என எண்ணு படையால் - என மற் போருக்கு மதிக்கப்பட்ட தூப் படைக் கலங்களைக்கொண்டு, வள்ளல் - திரு வருள் வள்ளலும், எனை ஆளுடைய - அடியேனை ஆட்கொண்டருளியவரு மாகிய, மாதவனும் - உமாதேவியாரை இடப்பாகத்திற் கொண்டருளிய சிவவேடரும், மாதவனும் - சிறந்த தவத்தைச் செய்கின்றவனாகிய அர்ச்சுன னும், மல் அமர் தொடங்கியுறவே - மல்யுத்தத்தைச் செய்யத் தொடங்கிய போது எ - று.

விரற்றலை யென்பதற்குக் கால் விரங்களின் துதி யெனக்கொள்க. மல்யுத்தத்திற் கைவிரலின் துதிகள் உபயோகிக்கப்படுதல் மரபன்றும். மேலே சொல்லப்பட்ட அங்கங்களே மல்யுத்தத்திற்குப் படைக்கலம்போல் மதித்து உபயோகிக்கப்படுதல் மரபாதலில் "எண்ணு படையால்" என்றார். விஷ்ணு சமயத்தவ ரெனச் சொல்லப்படும் இந்நூலாசிரியராகிய வில்விபுத்தூரர் தமது சிவபத்தித் திறத்தைப் பிறர்க்கும் எடுத்துத் தெருட்டி அப்பிறரையும் ஈடேற்றச் செய்யும் நோக்கம்பற்றிப் போலும் எமை யாளுடைய மாதவனும் என்று பன்மையிற் பிறரையுஞ் சேர்த்துக் கூறுது "எனை யாளுடைய மாதவனும்" என ஒருமையிற் சிறப்பாகக் கூறின ரென்க.

மல்லமர்தொட டங்கியிவ ரிருவரும்வெ குண்டுபொ ர மாதிரமு மாகில முமேல், எல்லையும் திரந்துசுழல் கின்றபொழு தத்திமய வின்பமயில் கேள்வன் வெகுளா, நல்லிசைபு னைந்தமணி நூபுரவி சாலவொளி நண்ணுபத நாண்ம லரினல், வில்லியரி வெண்ணுதிறல் வில்லுடைய காளைதனை விண்ணிலுற விசி னனரோ.

இ—ள்: இவர் இருவரும் மல் அமர் தொடங்கி வெகுண்டு பொர-இவர்கள் இரண்டு பேரும் மல்யுத்தத்தைத் தொடங்கிச் சினந்து போர் செய்ய, மாதிரமும் மாகிலமும் மேல் எல்லையும் அதிரந்து சுழல்கின்ற பொழுதத்து - திக்குக்களும் பார்த பூமியும் விண்ணிலும் அதிரந்து சுழலுகின்ற சமயத்தில், இமய இன்ப மயில் கேள்வன் வெகுளா - உயிர்களுக்கெல்லாம் இதஞ்செய்கின்ற மயில்போன்ற சாயலையுடைய பருவதவர்த் தனிக்கு நாயகராகிய சிவவேடர் சினந்து, நல் இசை புனைந்த மணி நூபுரவிசால ஒளி நண்ணுபத நாண்மலரினல் - நன்மையான கீர்த்தியையுடைய இரத்தினச் சிலம்பின் பார்த ஒளிபடிகின்ற திருவடியாகிய அன்றலர்ந்த தாமரைப் பூவினல், வில்லியரில் எண்ணு திறல் வில்லுடைய காளைதனை - வில் வீரரூன் (மேலாக) மதிக்கப்படுகின்ற வலிய காண்டபமென்னும் வில்லைக்கொண்ட இடபம்போன்ற விசயனை, விண்ணில் உறவீசினன் - ஆகாயத்திற் செல்லும்படி எற்றினார் என்று.

உயிர்களுக்கு இதத்தைத் தருதலால், இன்ப மயில் என்றார். "இதந் தருமடங்கை" யென்றார் பிறரும். இங்கே உயிலென்ற ஒப்பு சாயலொடு தேவியின் நிலநிறத்திற்குமாகி கின்றதென்க. நல்லிசை புனைந்த என்பதை நூபுரத்திற்கு அடையாகக்கொண்டு - நல் இசைபொடு கூடிய வேதமாகிய சிலம்பெனக் கோடலொன்று; இனி, நல்லிசை புனைந்த பதமெனக் கொண்டு சர்வ சங்கார காலத்தில் சகல ஆன்மகோடிகளும் அடைக்கலம் புகுதற்கு இடமாயிருத்தலானும், அடியார்க்குத் திருவடி தீட்சை செய்தற்கும் மார்க்கண்டேயர் பொருட்டு யமனை உதைத்தற்கும் கருவியாய் விளங்கியமையினாலும் அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் எனைய ஆன்மகோடிகளாலும் அரணெனக்கொண்டு வணங்கித் துதிக்கப்படுதலானும், முத்தியடைந்த ஆன்மாக்களுக்குப் பேரின்பமாகிய நிழலைத்

தருதவினாலும் கோன்றான் என்று விதத்து கூறப்படுகவினாலும் நிலை பெற்ற அருட்புகழொடு கூடிய திருவடியென வரைத்தலுமாம்; இன்னும், விசாவொளி எண்ணுபதம் என்பதற்கு - பரந்த ஞானவொளி அடியா ரிடத்திற் செறிதற்கு ஏதுவான பதம் எனக் கொள்ளினும் பொருந்தும். அப்பதத்தினால் எற்றிய எற்று, காலனை எற்றிய காலத்து அவனுக்கு ஊற் றம் விளைத்தவாறு, இங்கே விளைத்தவன்றி அன்றலர்ந்த தாமரை மலரால் எற்றியவிடத்து இதற் தருதல்போல், அர்ச்சுனனுக்குத் திருவருள் சாத்த லாகிய இதத்தைச் செய்தற்கு ஏதுவாயிருந்தமையினால் "பதகாண்மலரி னால் விண்ணினுற வீசினனரோ" என்று சொன்க. (ககக)

விண்ணவர்த மூர்புகுத விண்ணவர்பிரான்மதலை விசையுடனெ முந்து முகில்போன், மண்ணினிடை வீழ்தருமுன் மார்க்கல மல் லதை வயங்குபுற மென்று தெரியான், எண்ணரிய ஞானவொளி யாகிவொளி யாகிவரு ஒமயினர்பதியான கருணைப், புண்ணியன் மகி ழ்ந்துருககின் றொலியுடன்பழைய பூசல்பொரவெண்ணியெதிர்வான்.

இ—ன்: விண்ணவர் பிரான் மதலை - இத்திரானது மகனாகிய அருச் சுனன், விண்ணவர்தம் ஊர் புகுத விசையுடன் எழுத்து - தேவருலகத் திற் புகக்கூடிய விசையோடு மேலே சென்று, முகில்போல் - மேகத்தைப்போல், மண்ணின் இடை வீழ்தருமுன் - பூமியில் மீண்டு வந்த வுடன், மார்க்கலம் அல்லதை - (அர்ச்சுனனுடைய) பரந்த மார்க்கத்தை யல்லாமல், வயங்கு புறம் என்று தெரியான் - விளங்குகின்ற முதகைக் காணாதவாகிய, எண்ணரிய ஞான ஒளியாகி வெளியாகி வரும் - தியா னித்தற்கரிய ஞானசோதியாகவும் சிதாகாச சொரூபியாகவும் எழுந்தருளிய, எயினர் பதியான கருணைப் புண்ணியன் மகிழ்ந்து உருக - வேட்டுவத் தலைவர் வடிவங்கொண் டருளிய கருணைமுத்திரமாகவுள்ள புண்ணிய மூர்த்தி மகிழ்ச்சி யடைந்து திருவுளம் உருக, கின்று ஒலியுடன் - நிர்வகித்து கின்று ஆரவாரத்தோடு, பழைய பூசல் பொர எண்ணி எதிர்வான் - (அருச்சுனன்) பழையபடி மல்புத்தஞ் செய்ய நீனைத்து முற்பட்டு வருவாயினான் ஏ—று.

விஜயன் போர்முகத்தில் மார்க்கத்தை யன்றிப் புறங்காட்டாருகவின் அவனுடைய மாற்பையன்றி முதகைக் காண்ட லரிதாயிற்றென்க. எண் ணரிய - யோகிகள் ஞானிகளாலுந் தியானித்தற்கரிய; இறைவன் உயிர் கட்டுத் திருவருள் செய்யும் வண்ணம் கொண்டருளிய திருவருள் வடி வத்தை அவனருள்கொண்டு தரிசித்தல் ஒருவாறு இயலுமென்புறிய, அவ் விறைவனுக்குரிய ஞானவொளி வடிவத்தையும் ஞானவொளி வடிவத்தை யும் எவரும் தியானித்தலும் தரிசித்தலும் அரிதென்பார் "எண்ணரிய ஞானவொளியாகி வெளியாகி வருமெயினர் பதி" என்றார். இத் துண்மையை, "வந்தபடி யிவ்வுரு வணங்கு மிதுவல்லால் - அந்த வடி வாகி ஊனையாரிய வல்லார்" எனவும், "ஒளித்துலகெக்கு கிற்போன் உறு

பவ மொழித்து ஞானம் - அளித்திடி னன்றி யாவர் அவன்றிற மறிய வல்லார்" எனவும், "ஆதி சிவயோகி மிகு போகி யருவாகுஞ் - சோதி வெகுருபி சுகவாரி துயரில்லா - நீதிமணி மன்றதனி னின்றநிலை யல்லால் - யாது முடியாது பதம் யாரிவ ரென்றார்" எனவும் வரும் திருவாதவூரடிகள் புராணத் திருவிருத்தங்களை முணர்சு, புண்ணியன் - தம்மை வழிபடும் உயர்கட்குப் புண்ணியத்தை அருள்பவன். "புண்ணியா உன்னடிக் கே போதுகின்றேன்" என்றார் அப்பர் சுவாமிகளும்; ஆகாயத்தில் வீசுண்டுபோய் மீண்டுவரும் விஜயனைக்கண்டு சிவவேடர் திருவுருகு, அவன் அத்திருவருட்டிற்றத்தை யணராளுதலின் நிலத்தை யடைந்த மாத்திரத்தே மீண்டுஞ் சமர்புரியச் சென்றனென்றபடி; "மார்பமுக மல்லதை" என்னும் பாடத்திற்கு மார்பையும் முகத்தையு மல்லால் எனப் பொருள் கொள்க.

(ககஉ)

வெய்யகண நாதர்கண தேவர்விபு தாதிபர் விரிஞ்சிசிவ யோகி யருளுஞ், செய்யசுட ரோனளைத் யாதிபதி கின்னராகள் சித்தர்பல சார ணர்மணிப், பையரவி னுடிபுரு கூதனிவர் சூழ்தர வெவர் பச்சைமயில் பாதி யுடனே, துய்யவிடை மீதாரு செழுஞ் சுட ரெழுந்தது தொழுந்தகைய தாகு மளவோ.

இ—ள்: வெய்ய கணநாதர் - விரும்பத் தகுந்த சிவகணத் தலைவர்களும், கணதேவர் - அச்சிவகணத் தலைவர்களுக்கு அதிபர்களாகிய (நந்தி தேவர் முதலாம்) சிவகணத் தேவர்களும், விபுதாதிபர் - தேவர் முதலானோரும், விரிஞ்சி - பிரமாவும், சிவயோகியாரும் - சிவயோகியர்களும், செய்ய சுடரோன் - சிவந்த கிரணங்களை யுடைய சூரியனும், அளகையாதிபதி - அளகாபுரிக்குத் தலைவனாகிய சூரேனும், கின்னராகள் - கின்னரர்களும், சித்தர் - சித்தர்களும், பல சாரணர் - பலராகிய சாரணர்களும், அராவின் மணிப் பையல் ஆடி - காளியனென்னும் பரம்பின் மணியோடு கூடிய படத்தின்மேல் ஏறி மிதித்ததின் ருடிய விஷ்ணுமூர்த்தியும், புருகூதன் இவர் சூழ்தர - இத்திரன் முதலிய இவர்கள் திருமருங்கிற் சூழ்ந்து வா, ஓர் பச்சை மயில் பாதியுடனே - ஒப்பற்ற பசிய மயிலையொத்த ஈசுவரி இடப்பாகத்திற் பொருந்த, துய்ய விடைமீது - பரிசுத்தமான தரும தேவதையாகிய இடபத்தின்மீது, ஒரு செழும்குடர் எழுந்தது - (பரம்பொருளாகிய) ஒப்பற்ற செம்பொற் சோதியான திருவடிவம் எழுந்தருளியது, தொழுந்தகைய தாகுமளவோ - அத்திருவருவம் எல்லாராலும் வணங்கும் அளவிற்பாற்பட்டதோ எ—று.

வெய்யம்மை - விரும்பம்; சித்தர் - அணிமா முதலிய சித்திகளைப் பெற்றவர்; கின்னரர் சாரணர் தேவசாதியாரின் பேதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்; மணிப் பையரவினாடி - காளியனென்னும் பரம்பின் படத்தின்மீது கின்று கூத்தாடிய கண்ணபிரானைக் குறிப்பினும், இங்கே அக்கண்ணபிரானுக்கு

மூலமூர்த்தியாகவுள்ள விஷ்ணுவைக் குறித்து நின்றதென்க; செழுஞ்சுடரென்றது சிவபிரானை; "செழுஞ் சுடரே செழுஞ்சுடர்நற் சோதியிக்க உருவே" என்பது நாவுக்கரசர் திருவாக்காம்; அவனருளாலே அவன்றான் வணங்கவேண்டுமாதலின், அந்நன்ம் அருள் பெறுர்க்கு வணங்குதல் சாலாதென்பார் "தொழுந்தகைய தாகுமனவோ" என்றார்; ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது; சுடர் என்னும் எழுவாய்க் கியைய எழுந்ததென்னும் பயனிலை கொண்டு முடிக்கப்பட்டது. (ககக)

கைவிலுடனேயெயினர் கோடிபலர் சூழ்வரக் கன்னிமயில் பின்னர் வரவே, தெய்வமறை ஞானிகடொடர்ந்துவர வந்துபொரு செய்புகிவ வேடன் முடிமேற், சைவமுறை யேயினறவர் தண்மலரி னோடறுகு சாத்தியொளிர் நாண்ம லரெலா, மெய்வடிவு கொண்டனைய கரியதவ வேடனினை விழிமலர் பரப்பி மகிழா.

இ—ள்: கைவிலுடனே - திருக்காத்தில் வில்லோடு, கோடிபலர் எயினர் சூழ்வர - பல கோடிக்கணக்கான வேடுவர்கள் தம்மைச் சூழ்ந்துவர, கன்னிமயில் பின்னர்வர - நித்திய கன்னிகையாகிய மயில்தோன்ற சாயலை யுடைய உமாதேவியார் பின்தொடர, தெய்வமறை ஞானிகள் தொடர்ந்து வர - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதங்களாகிய நாய்கள் தொடர்ந்து செல்ல, வந்துபொரு செய்ப சிவவேடன் முடிமேல் - (சற்றமுன்பு) எழுந்தருளிவந்து சமர்புரிந்த சிறந்த சிவவேடரது திருமுடியின்கண், சைவ முறையே - சிவாகமங்களில் விதித்த முறைப்படி, இறைவர் தண் மலரி னோடு - சிவபிரானுக்குரிய பிரணவ வடிவமாகிய குளிர்ச்சி பொருந்திய கொன்றைப்பூக்களுடன், அறுகு சாத்தி - அறுகம்புல்லையும் சாத்தி, ஓளிர் நாண் மலர் எலாம் - (மேலும் சாத்தப்பட்டு) விளங்குகின்ற அன்றலர்ந்த பூக்களையெல்லாம், மெய்வடிவுகொண்டு அனைய - சத்தியமே ஒருவடிவெடுத்தாலொத்த, கரியதவவேடன் - கரிய நிறத்தையுடையவனாகிய தவக் கோலங்கொண்ட அருச்சுனன், இணைவிழி பரப்பிமகிழா - தனது இருகண்களாலும் விழித்து நோக்கி மகிழ்ச்சியடைந்து எ—று.

மலரெலாம் இணைவிழி பரப்பி மகிழா எனக் கொண்டு கூட்டி முடிக்க, சிறிது முன்னர் உண்மையை உணராமையால், சிவவேடர் முடியிற் பொருந்திய மதியும் நதியும் மாலைகளும் சிதையும்படி வில்லாற்புடைத்து மோசம்போனேனெயெனச் சஞ்சலப்பட்டு நின்ற விசயன், பின்னர்ச் சிவ பிரானுடைய திருமுடியில் அவையெலாம் சிதைவின்றி உள்ளபடி அமைந்து விளங்குவதைக்கண்டு தான் கொண்ட அச்சமும் கவலையும் நீங்கியவனாய் மகிழ்ச்சியடைந்தானென்பார். "மகிழா" என்றார். மகிழா என்னும் வினை யெச்சத்தை அடுத்த அடுத்த கவிகளில் வரும் அஞ்சலிசெய்து, தொழா என்னும் வினையெச்சங்களுடன் சேர்த்து "ஆடினன்" என்னும் வினைமுற்றைக் கொண்டு முடிக்க. (ககச)

தும்பைவகை மாலைசெறி வில்வமொடு கொன்றைமலர் சூத்
 மறு கேக மழ்தருஞ், செம்பவள வேணிமிசை திங்கணதி சூடியருள்
 செம்பொன்வட மேரு வணையான், உம்பர்மணி யாழிடுநெடு தும்
 புருவு நாரதனு முருகியிசை பாடவருள்கூர், அம்பையுட னேவிடை
 யின் மீதொளிர நின்றதனை யஞ்சலிசெய் தன்பொ டுதொழா,

இ—ள்: தும்பை வகைமாலை - தும்பைப் பூவாற் றெடுக்கப்பட்ட
 (இண்டை முதலிய) பலவகை மாலையும், செறி வில்வம் ஒரு - செறிந்தவில்வ
 பத்திரமும், கொன்றைமலர் - கொன்றைப்பூவும், சூதம் - மாந்தளிரும்,
 அறுகு - அறுகம்புல்லும், கமழ்தரும் செம்பவள வேணிமிசை - பரிமளிக்
 கின்ற சிவந்த பவளம்போன்ற சடைமுடியின்மீது, திங்கள் கதி சூடியருள்
 செம்பொன் வடமேரு அணையான் - பிறைச்சந்திரனையும் கங்கையாற்றையுந்
 தரித்தவரும் சிறந்த பொன்மயமான மேருமலையையொத்த திருக்கோலத்தை
 யுடையவருமாகிய கைலாசபதி, தம்புருவும் நாரதனும் உம்பர்மணி யாழி
 டுநெடு உருகி இசை பாட - தம்புரு நாரதரும் மேலான அழகிய யாழைக்
 கொண்டு உள்ளமுருகி இசையோடு கூடிய தோத்திரங்களைப்பாட, அருள்
 கூர் அம்பையுடனே - உயிர்களிடத்தில் திருவருள் காக்கும் உலகமாதா
 வாகிய ஈசுவரியுடன், விடையின்மீது ஒளிர நின்றதனை - (சருமதேவதையா
 கிய) இடபத்தின்மீது எழுந்தருளினின்ற திருக்கோலத்தை, அன்பொடு அஞ்
 சலிசெய்து தொழா - பத்தியுடன் கைகூப்பி வணங்கி எ—று.

மாலைவகையாவன: இண்டை, தொடை, கண்ணி, பந்து, தண்டு,
 பிணையலென்பன. அம்பை - தாய்; 'அம்பா' என்னும் வடமொழி 'ஆவீறை
 யும்' என்னும் விதிப்படி அம்பை என்றாயிற்று. நின்றதனை - நின்ற திருக்
 கோலத்தை, வினையா லணையும் பெயர் (ககடு)

வேறு.

ஆடினன் களித்தன னயர்ந்து நின்றனன்
 ஓடினன் குதித்தன னுருகி மாழ்கினன்
 பாடினன் பதைத்தனன் பவள மேனியை
 நாடின னடுங்கின னயந்த சிந்தையான் அரிதானன்.

இ—ள்: நயந்த சிந்தையான் - (திருக்கோலத்தைத் தரிசித்த மாத்
 திரத்தே) ஆசைப்பட்ட உள்ளத்தையுடையவனாகிய அருச்சுனன், ஆடினன் -
 ஆசைநீங்கி கூத்தாடினான், களித்தனன் - பெருமகிழ்ச்சியுற்றான், அயர்ந்து
 நின்றனன் - சிறிது நேரம் தன்னை மறந்து (பாவசப்பட்டு) நின்றான், ஓடி
 னன் - ஓடிமீண்டான், குதித்தனன் - துள்ளினான், உருகி மாழ்கினன் -
 (வெயிலிடைப்பட்ட மெழுதென) உள்ளமுருகிச் செய்வதின்தென். றறியா
 மல் வருந்தினான், பதைத்தனன் - மனந்துடித்தான், நடுங்கினன் - சீராம்
 நடுங்கப் பெற்றான், பவளமேனியை நாடினன் - பவளம் போன்ற திருக்
 கோலத்தை (தெவிட்டாமைவின்றி பலருறை) பார்த்து, பாடினன் - தோத்
 திரஞ் செய்வானாயினான் எ—று.

ஆடுதல் களித்தல் அயர்தல் ஓடுதல் குதித்தல் உருகி மாழ்குதல் பதைத் தல் நடுக்குதல் முதலிய இச்செயல்களெல்லாம் பத்திமேலீட்டினால் விளைவன வென்க; பெருமானார் கொண்ட திருக்கோலத்தைப் பலமுறை தரிசித்தாலாயினும் தெவிட்டாமை கண்டு பின்னரும் உற்று உற்று நோக்கினுனென்பார் " பவ்ள மேளியை நாடினன் " என்றார்; இறைவன்றிருக்கோலத்தைப் பல்காற் பார்க்கினுந் தெவிட்டாதென்பது 'சீர்க்கும ரேசன்கொண்ட திருப்பெருவடிவந் தன்னில் - ஏர்க்குற மொளியுஞ் சீரு மிளமையு மெழிலு மெல்லாம் - ஆர்க்குள வுலகி லம்மா அற்புதத் தோடும் பல்காற் - பார்க்கினுந் தெவிட்டிற்றில்லை யின்னுமென் பார்வை தானும்" எனவரும் கத்தபுராணத் திருவிருத்தத்தானு முணர்க; இதுமுதல் (கக) கவிகள் கவிவிருத்தம் (ககக)

விழுந்தரு வினையினின் மெலிந்து நாயினும்
 அழுந்திய பிறவியி னயரு வேன்முனஞ்
 செழுஞ்சுடர் மணிப்பணித் திங்கண் மெளலியாய்
 எழுந்தரு ளியவிலி தென்ன மாயமோ.

இ—ன்: அருவினையினின் விழுந்து மெலிந்து - நீக்குதற்கரிய இருவினையில் வீழ்ந்து (அகப்பட்டு) மெலிவுற்று, நாயினும் அழுந்திய பிறவியில் அயருவேன் முனம் - நாயைக்காட்டினும் துன்பந் தருகின்ற பொல்லாப் பிறவியெடுத்து மயங்கும் தமியேனிடத்தும், செழுஞ்சுடர் மணிப்பணித் திங்கண் மெளலியாய் - செழுமையுடைய ஒளி காலுகின்ற இரத்தினம் பொருந்திய பாம்பையும் (அதற்கஞ்சஞ்) சந்திரனையும் ஒருங்கு தரித்த சடைமுடியையுடைய பெருமானே, எழுந்தருளிய இஃது என்ன மாயம் - (தேவரீர்) எழுந்தருளி வந்தமையாகிய இஃதென்ன அற்புதம் எ—று.

பிறவியின்கடையாயது நாயாய்ப் பிறத்தலென்பது கொள்ளையாதலின் "நாயினும் அழுந்திய பிறவி" என்றனென்க. "நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத், தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே" என்றார் மணிவாசகப் பெருமானும்; நாயினும் என்றதில் உம்மை இழிவு சிறப்பு. ஒ - ஈற்றசை. ()

ஆதியே யண்டமு மனைத்து மாயொளிர்
 சோதியே கொன்றையந் தொங்கன் மெளலியாய்
 வாதியே மரகத வல்லி யாரொரு
 பாதியே பவளமாம் பரம ரூபியே.

இ—ன்: ஆதியே - மூலகாரணராயுள்ளவரே, அண்டமும் அனைத்து மாய் ஒளிர் சோதியே - சகல அண்டங்களும் அவற்றின்கண்ணே யுள்ள சராசரங்களுமாய் விளங்குகின்ற சோதி சொரூபரே, கொன்றையம் தொங்கல் மெளலியாய் - அழகிய கொன்றைப் பூமாலையைத் தரித்த சடைமுடியையுடையவரே, வாதியே - (என்தெய்வம் உன்தெய்வமென்று) வாதிகூப்படுகின்றவரே, மரகத வல்லியாள் ஒரு பாதியே - பசிய ரத்தினத்தின் நிற்றதை யொத்த கொடிபோன்ற உமாதேவியார் இடப் பாகத்திற் பொருந்தப்பெற்றவரே, பவளமாம் பரமரூபியே - பவளநிறமான மேலான திருவடிவத்தை யுடையவரே எ—று.

எல்லாச் சமய வாதிசுளும் எம்தெய்வம் எம்தெய்வமென்று தனித்தனி வாதித்தாலும் அவ்வச் சமயவாதிகட்கெல்லாம் அருள்புரிபவர் பசுபதியாகிய சிவபிரானுதலின் "வாதியே" என்றான், இதனை 'யாதொரு தெய்வம் கொண்டீர் அத்தெய்வமாகி யாங்கே - மாதொரு பாகனூர்தாம் வருவர்... ..'" எனவருஞ் சித்தியாரின் கூற்றானு முணர்க. (கசஅ)

பையரா வணிமணிப் பவள மேனியாய்
செய்பவாய் மரகதச் செல்வி பாகனே
ஐயனே சேவடி யடைந்த வர்க்கெலாம்
மெய்யனே பெங்குமாய் விளங்குஞ் சோதியே.

இ—ள்: பையரா அணிமணிப் பவளமேனியாய் - படம் பொருந்திய பாம்பை ஆபாணமாகத் தரித்த அடிகிய பவளம்போன்ற திருமேனியை யுடையவரே, செய்பவாய் மரகதச் செல்வி பாகனே - (கொவ்வைக்கனி போன்ற) சிவந்த அதரங்களைப் பொருந்திய திருவாயினையும் மரகத இரத்தினத்தையொத்த திருமேனியையுமுடைய திருவருட் செல்வியாராகிய உமாதேவியாரை இடப்பாகத்திற் கொண்டவரே, ஐயனே - பரமபிதாவே சேவடி அடைந்தவர்க் கெலாம் மெய்யனே - சாண் புகுந்தவர்க னெல்லார்க்கும் உண்மையான அருளைச் செய்பவரே, எங்குமாய் விளங்கும் சோதியே - எங்கணும் வியாபித்திருக்கும் சோதிசொருபரே எ—று.

சேவடியை யடைந்தவர் மார்க்கண்டேயர் போன்ற அன்பர்கள்; மெய்யனே - நிசமாக வெளிப்பட்டு அருள்செய்பவரே.

முக்கணு நிலவெழு முகிழ்த்த மூரலுஞ்
சக்கர வதனமுந் தயங்கு வேணியும்
மைக்கயன் மரகத வல்லி வாழ்வுறு
செக்கர்மெய் வடிவமுந் சிறந்து வாழியே.

இ—ள்: முக்கண்ணும் - சந்திரன் சூரியன் அக்கினியென்னும்மூன்று திருவிழிகளும், நிலவு எழ முகிழ்த்த மூரலும் - தண்ணொளி உண்டாம்படி அரும்பிய பற்களும், சக்கரவதனமும் - வட்டவடிவமாகிய திருமுகமும், தயங்கு வேணியும் - ஒளிநுகின்ற சடைமுடியும், மைக்கயல் மரகதவல்லி வாழ்வுறு - கரிய கயன்மற்சம்போன்ற விழிகளையும் மரகதமணியையொத்த திருமேனியையுமுடைய கொடிபோன்ற மகேசுவரி இடப்பாகத்தில் எழுந்தருளப்பெற்ற, செக்கர் மெய் வடிவமும் - செவ்வானத்தை நிகர்த்த நிலையான திருமேனியும், சிறந்து வாழி - சிறப்புற்று வாழ்க் எ—று.

வாழியவென்னும் வியங்கோள் வினைமுற்று கூற்றுயிர் மெய்கெட்டு வாழிபென நின்றது; ஏ, கூற்றைச. இது கைலாசபதிக்கொண்டருளிய திரு வருவத் தியானக் கூறியவாரும், இச் செய்புள்:-

"மைக்களமும் மான்மழவும் வரதமுட பையமுறு, மெய்க்காரமும் நார்புயமும் விளங்குபணிக் கொடும்பூணும் செக்கருறு மதிச்சடையுஞ் சேயிழையோர் பாகமுமாய், முக்கணிறை யாங்காண முன்னின்றே யருள்புரிந்தான்"

என்னும் கந்தபுராணத் திருவிருத்தத்தை யொத்திருத்தல் காண்க. இத்தோத்திரப்பாக்கள்தோறும் அர்ச்சுனன் தனக்கு வரமுதவும்படி இறைவரிடம் பிரேரித்த சசுவரியையும், தன் வில்லால் அடிபட்ட இறைவரது சடை முடியையும் போற்றுதலை உற்றுணர்க. (கஉ௦)

அன்புறு தருமனுக் கநச னுயினேன்
நன்பரம் பொருளுக்கு நண்பு மாயினேன்
பொன்புரை மேனியாய் போற்றி னேனுனை
என்பெருந் தவப்பயன் யார்பெற் றுர்களே.

இ—ள்: அன்பு உறுதருமனுக்கு அநசன் ஆயினேன்-உயிர்களிடத்து அன்புமிக்கவராகிய தருமபுத்திரருக்குத் தம்பியாய்ளேன், நன்பரம்பொருளுக்கு நண்பும் ஆயினேன் - நன்மையைத் தரும் பரம்பொருள் எனப்படும் திருமாவின் அவதாரமாகிய கண்ணபிரானுக்கு நண்பனாயுமுள்ளேன், பொன்புரை மேனியாய் - பொன்போல் ஒளிக்கின்ற திருமேனியை யுடையவரே, உனைப் போற்றினேன் - தேவர்களைத் துதித்தலாயினேன், என் தவப்பெரும்பயன் யார் பெற்றார்கள் - தமியேன் இஹைத்த தவத்தின் பெரும்பெற்றினை வேறு எவர்கள் பெற்றார்கள்! (ஒருவரும் பெற்றிலர்) எ—று.

உனைப் போற்றினேன் - உம்மை சேரிற் றரிசித்துத் துதிக்கும் பெற்றைப் பெற்றேனென்றபடி. பரம்பொருளுக்கு நண்புமாயினேன் என்பதில் நான்காம் வேற்றுமையுருபு சேர்ச்சிப் பொருளில் வந்தது; அண்ணனுடைய அருளும் கண்ணனுடைய அருளும் அடியேனுக்குண் டெனினும் தேவர்களுடைய திருவருளும் வேண்டுமென்பான் இங்ஙனம் போற்றியிர்த்தானென்க.

என்றுகொண் டிம்முறை யிவனி யம்பவே
மன்றலங் கொன்றையம் மாலை மௌலியான்
ஒன்றிய தவம்புரி யும்பர் தம்பிரான்
றன்றிரு மதலையைத் தழுவி னாரே.

இ—ள்: இவன் - இவ்வருச்சுனன், என்று இம்முறை கொண்டு இயம்ப - என்று இப்படியாகத் தோத்திரஞ் செய்ய, மன்றலம் கொன்றையம்மாலை மௌலியான் - வாசனை பொருந்திய கொன்றைப்பூ மாலையை யணிந்த முடியையுடைய கைலாசபதி, உம்பர் தம்பிரான்றன் ஒன்றிய தவம்புரி திருமதலையை - தேவர்க்காசனாகிய இந்திரனுடைய சிறந்த புதல்வனாகிய சிந்தையொரு வழிபட்டுத் தவஞ்செய்கின்ற அருச்சுனை, தழுவினான் - தமது திருக்காதலால் தழுவினர் எ—று.

ஒன்றியதவம்புரி மதலை, உம்பர் தம்பிரான் மதலை எனத் தனித்தனி சேர்த்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. அம் இரண்டுஞ் சாரியை. (கஉ௧)

தழுவினன் பெருந்துய ரகற்றித் தண்ணளி
பொழிதரு கண்ணினன் புரக்குஞ் சிந்தையன்

அழிவற வொழிவற வமர்ந்த சோதியன்
பழுதறு மொழிசில பகர்ந்து தேற்றினான்.

இ—ன்: தழுவின்ன் பெருந்துயரகற்றி - அவனை அங்ஙனம் தழுவி அவன் மனத்திலுள்ள பெரிய கவலையை நீக்கி, தன் அளி பொழி தரு கண்ணினன் - கருணை பொழிகின்ற நோக்கினையு முகையாராய், புரக்குஞ் சிந்தையன் - அவனைப் பாதுகாத்தல் வேண்டு மென்னுந் திருவுணத்தினராய், அழிவு அற ஒழிவு அற அமர்ந்த சோதியன் - அழிதலும் இடையீடுமில்லாது அமர்ந்தருளிய பாஞ்சோதியாகிய கைலாசபதி, பழுது அறு மொழி சில பகர்ந்து தேற்றினான் - நீமைகளை நீக்குதற்கான சில வார்த்தைகளைத் திருவாய் மலர்ந்து தேற்றியருளினார் எ—று. (கஉ௩)

சூதிரினில் யாவையுந் தோற்றுக் கானிடை
யேகிலர் போலநீ ரினைத்து வாடினீர்
வாதுசெய் புலன்களை யடக்கி மண்ணின்மேல்
நீதவம் புரிந்தமை கிணைய லாகுமோ.

இ—ன்: சூதிரினில் யாவையுந் தோற்று - சகுனியுடன் ஆடிய சூதாட்டத்தில் உங்களுக்குரியன எல்லாவற்றையும் பறிகொடுத்து, கானிடை - காட்டிலே, நீர் - நீவிர் ஐவீரும், ஏதிலர்போல - ஏழைகள்போல், இளைத்து வாடினீர் - சரீரம் மெலிந்து மனவாட்டமுற்றீர், நீ - நீ, வாதுசெய் புலன்களை அடக்கி - மாறுபடும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி ஒருவழிப்படுத்தி, மண்ணின்மேல் - இப்பூமியில், தவம் புரிந்தமை - தவஞ்செய்த தன்மை, கிணையல் ஆகுமோ - ஏனையோரால் அங்ஙனஞ் செய்தற்கு நினைத்தலும் முடியுமோ.

யாவையு மென்றது நாடுநகர் அதிகாரம் செல்வம் முதலியவற்றை, ஏதிலர் என்பதற்கு அந்நியரெனினுமாம். இங்கே துரியோதனா சிறயர்க்கும் நாடுநகர் செல்வம் முதலியவற்றிற்கும் அந்நியர்போலெனக் கொள்க. (கஉ௪)

முகனென் றுரைக்கும் மூக தானவன்
வேகமோ டேனமாய் விரையில் வந்தனன்
நாகவெங் கொடிபவ னவின்ற வாய்மையால்
யோகுசெ யுனதுயி ருண்ண வெண்ணியே.

இ—ன்: நாக வெம் கொடியவன் நவின்ற வாய்மையால் - வெவ்விய நாகபாம்புக்கொடியையுடைய துரியோதனன் சொல்லிய சொற்படி, முகன் என்றுரைக்கும் அ மூக தானவன் - மூகமென்று சொல்லப்படும் அந்தப் பன்றியின் இயல்பு கொண்ட அசுரன், யோகுசெய் உனது உயிர் உண்ண எண்ணியே - தவஞ்செய்கின்ற உன்னுடைய உயிரைக் கவர நோக்கக் கொண்டு, எனமாய் வேகமோடு விரையில் வந்தனன் - பன்றி வடிவக் கொண்டு, மிக்க விரைவுடன் இங்கே வந்தான் எ - று. நீ அவனைக்காட்டிலும் வலியுடையவனும் அவன் வந்தபோது நீ பராமுகமாயிருந்தால் அவன் உன்னைக் கொல்லுதலுங்கூடு மென்பார் 'யோகுசெ யுனது' என்றார்.

வந்தவன் முந்துமுன் மங்கை தன்னுடன்
இந்தவெற் புறைதரு மெயின வேடமாய்ச்
சந்தர மரகதச் சோதி வீரனே
யந்தவல் லசுரனை யம்பின் வீழ்த்தினேன்.

இ—ன்: சந்தர மரகதச் சோதி வீரனே - அழகிய மரகதாத்தினம் போன்ற ஒளிபொருந்திய மேனியையுடைய வீரனே, வந்தவன்முந்துமுன்- அங்கனம் வந்தவனாகிய மூகன் முற்பட்டு உனக்குக்கேடுவிளைத்தற்கு முக்கி, மங்கை தன்னுடன் - எமது திருவருட் சத்தியாகிய இப்பார்ப்பதியுடன், இந்த வெற்பு உறை தரும் எயின வேடமாய் - இக் கைலாச கிரியிற் சஞ்சரிக்கும் வேட்டுவர்க்குரிய வடிவு கொண்டு, அந்த வல் லசுரனை அம்பின் வீழ்த்தினேன்-அந்த வலிய மூகாசுரனை அம்பினால் மாண்டு வீழ்ச்செய்தேம்.

நின்னுட னமர்செய்து நின்விள் னுணறுத்
தந்நெடு வில்லினு லடியு முண்டனன்
உன்னரு மல்லினு லுதையு முண்டனன்
என்னினி யுண்கருத் தென்று கூறினான்.

இ—ன்: நின்னுடன் அமர் செய்து - உன்னோடு யுத்தஞ் செய்து, நின் வில் நாண் அறுத்த - உனது வில்லின் நாணை யறுத்து, அந்நெடு வில்லினுல் அடியுமுண்டனன் - அந்த நீண்ட வில்லினுல் அடியும் பட்டேன், உன் அரு மல்லினுல் உதையுமுண்டனன் - உனது அரிய மற்போரினுல் உதையும் பட்டேன், இனி உன் கருத்து என் - இப்பொழுது உனது நோக்கமென்ன, என்று கூறினான் - எனக் கைலாசபதி வினுவியருளினார் எ—று, உன்னரு மல்லினுலென்பதற்கு - நினைத்தற்கரிய மல்யுத்தத்தினுல் எனப் பொருள் கொள்ளினுமாம். (கஉஎ)

அந்தநில் விசயனு மவன் பதம்பணித்
தெந்தைபா ரதவமார்க் கிசைந்த வீரர்மெய்
சுந்தநின் பேர்பெறு தெய்வ வாளியைத்
தந்தரு ளென்றனன் றவத்தின் மேனின்றான்.

இ—ன்: தவத்தின் மேல் நின்றான் - தவ நெறியில் நின்றவனாகிய, அந்த வில் விசயனும் அவன் பதம் பணிந்து - அந்த வில்லிற் சிறந்த அருச்சுனனும் கைலாசபதியின் திருவடிகளை வணங்கி, எந்தை - எம் பரமபிதாவே, பாரத அமார்க்கு இசைந்த வீரர் மெய் சித்த - பாரதயுத்தத்தில் கேரும் வீரர்களுடைய உடலைச் சிதைத்தற்பொருட்டு, நின் பேர்பெறு தெய்வ வாளியைத் தந்தருள் என்றனன் - தேவரீருடைய பெயரைப் பெற்றுளதாகிய பாசுபதப் படைக்கலத்தைத் தந்தருள்க என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். எந்தை அண்மை விளியாதலின் இயல்பாய் நின்றது. இசைந்த வீரர்-கேரும் வீரர்; சிச்சயம்பற்றி எதிர்காலம் இறந்த காலத்திற் கூறப்பட்டது. பசுபதி

சம்பந்தமானது பாசபதமென்றாயிற்றுனமையின் நின்பேர்பெறு தெய்வ வாளி என்றான். (கஉஅ)

ஐயனு மம்மையோ டருள்பு ரிந்தபின்
வெய்யபொற் தூணியும் வில்லும் விஞ்சையும்
தய்யபா சுபதமெய்த் தொடையு முட்டியு
பொய்யென நிலையுட னுதவி னுனரோ.

இ—ள்: ஐயனும் அம்மையோடு அருள் புரிந்து - சிவபிரானும் உமா தேவியாருடன் திருவருள் சுரந்து, பின் - பின்னர், வெய்யபொன் - தூணியும் - வலிய பொன் மயமாகிய அம்பரூத் தூணியையும், வில்லும் - வில்லையும், விஞ்சையும் - உரிய மந்திரத்தையும், தய்ய பாசபதமெய்த்தொடையும் - மேலான அழிதலில்லாத பாசபதப் படைக்கலத்தையும், முட்டியும் - அதனைப் பிடிக்கும் முறையையும், நிலையுடன் ஓய்யென உதவினான் - பிரயோகிக்கும் முறையையும் உடனே அருளிஞர் எ—று. வெய்ய என்பதை வில்லொடும் சேர்த்துக்கொள்க, தூணியும் வில்லும் பாசபதமும் உதவி விஞ்சையும் முட்டியும் நிலையும் உபதேசித்தாரென்க, அரோ, அசை. 'வில்லுமத்தாரும்' என்றும் பாடம். (கஉக)

பெற்றனன் விசயனும் பேயும் பூதமுஞ்
சுற்றிய கணங்களுஞ் சருதி யோசையும்
வெற்றிகொள் பெற்றமும் விழைந்து சூழவே.
கற்றையஞ் சடையவன் கயிலை யேகினான்.

இ—ள்: விசயனும் பெற்றனன் - அருச்சுனனும் அவைகளை ஏற்றான், சுற்றிய பேயும் பூதமும் கணங்களும் - முன்னர்ச் சூழ்ந்து வந்தனவாகிய பேய்களும் பூதங்களும் சிவனைக்களும், சருதி ஓசையும் - வேதங்களின் ஒலியும், வெற்றிகொள் பெற்றமும் விழைந்து சூழ - வெற்றியையுடைய திருநந்திதேவரும் பத்திகொண்டு பழையபடி சூழ்ந்துவா, கற்றை அம்சடையவன் - கூட்டமாகிய சடையையுடைய சிவபிரான், கயிலை ஏகினான் - கைலாச கிரியை உடைந்தருளினர் எ—று. "கற்றவருடையவன்" என்றும் பாடம்.

ஏகிய பின்னரா யிரங்க னுதனு
மோகர துத்துபி முழங்கத் தேரின்மேல்
நாகரு முனிவரு நண்ணி வாழ்த்தவே
வாகைகொள் விசயனை வந்து புல்லியே.

இ—ள்: ஏகிய பின்னர் - பாமசிவன் மறைந்தருளிய பின்பு, மோகர துத்துபி முழங்க - ஒலியோடு கூடிய தேவதுத்துபி ஆரவாரிக்க, நாகரும் முனிவரும் நண்ணி வாழ்த்த - தேவர்களும் முனிவர்களும் சூழ்ந்து வாழ்த்த, ஆயிரம் கண் நாதனும் தேரில் மேல் வந்து - ஆயிரக்கண்ணனாகிய இத்திரனும் தேரின்மீதேறி வந்து, வாகை கொள் விசயனுப் புல்லி - வெற்றியுடைய அருச்சுனைத் தழுவீ எ—று. (கஉக)

நீபுரி தவப்பயன் நீடு வாழியே

சாபமுந் தூணியுஞ் சாரும் வாழியே

தீபமெய் பொளியுடன் சேர்ந்து போர்செயு

மாபெரு நிலமெய் வாழி வாழியே.

இ—ள்: நீ புரி தவப்பயன் நீடு வாழியே - நீ செய்த தவத்தின் பேறு நிலைபெற்று வாழ்க, சாபமும் தூணியும் சாரும் வாழியே - (பாமசிவன் அருளிய) வில்லும் அம்பரூத்தூணியும் பாசுபதமென்னும் படைக்கலமும் வாழ்க, தீபமெய் ஒளியுடன் சேர்ந்து போர் செய்யும் - ஞான தீபமாகிய நிலைபெற்ற சோதிப் பிழம்பொடு எதிர்த்துச் சமர் செய்த, மா பெரு நிலமெய் வாழி வாழியே - அழகிய சிறந்த உனது நிலநிறமான மேனி வாழ்க வாழ்க எ-று()

என்றுகொண் டிணையடி யிறைஞ்சு மைந்தனைத்
 தன்றிருத் தேரின்மேற் றுழந்த கைகளால்
 ஒன்றிய வுலகையோ டேற்றி யும்பர்கோன்
 சென்றனன் றன்பெருந் தெய்வ வானமே.

இ—ள்: உம்பர்கோன் - இந்திரன், என்று கொண்டு - என்று கூறி, இணையடி இறைஞ்சும் மைந்தனை - தனது இரு பாதங்களையும் வணங்கிய மகனாகிய விசயனை, தாழ்ந்த கைகளால் - நீண்ட கால்களினால், ஒன்றிய உலகையோடு தன் திருத்தேரின் மேல் ஏற்றி - ஒரு வழிப்பட்ட மகிழ்ச்சியுடன் தனது சிறந்த தேரின்மீது (அணைத்தெடுத்த) ஏற்றி, தன் பெரும் தெய்வவானம் சென்றனன். தன்னுடைய மேலான தெய்வ உலகத்தை அடைந்தான் எ-று. முழந்தான்வரையிற் காம் நீண்டிருத்தலே உத்தம புருஷர்க்குரிய அங்க இலக்கணமாதலின் "தாழ்ந்த கைகளால்" எனப் பட்டது. (கருக)

ஒருபெரு மாதவி யூருந் தேரின்மேல்

இருமர கதகிரி யிருந்த வென்னவே

மருவரு கற்பக மாலை மொளியும்

விரிபுகழ் மைந்தனும் விளங்கி றாரோ.

இ—ள்: மாதவி ஊரும் ஒரு பெரும் தேரின்மேல் - மாதவி யெனப் படுஞ் சாரதி செலுத்துகின்ற சமானமற்ற சிறந்த தேரின்மேல், இரு மர கதகிரி இருந்த என்னவே - இரண்டு மரகதாத்தினமலைகள் இருந்தன என்று சொல்லத் தக்கதாக, மருவரு கற்பகமாலை மொளியும் - வாசனை பொருந்திய கற்பகப்பூமாலை சூடிய முடியினையுடைய இந்திரனும், விரிபுகழ் மைந்தனும் விளங்கினார் - பரந்த கீர்த்தியையுடைய மகனாகிய விசயனும் விளங்கினார்கள் எ-று. மாலை மொளவி - அன்மொழித்தொகை. (கருச)

ஆயிரம் பொலங்கிரி யழித்து வானின்மேன்

மாயிரு மொருபுரம் வகுத்த தென்னவே

பாயிர மறைபுகழ் பாமன் ரேசெனச்
 சேயிரும் பொன்னகர் திகழ்ந்து தோன்றுமால்.

இ—ள்: ஆயிரம் பொலம் கிரி அழித்து - (பூவுலகத்திலுள்ள) ஆயிரம் பொன்மலைகளை இடித்தழித்து, மா இரும் ஒருபுரம் வானின்மேல் வகுத்தது என்ன - சிறந்த விசாலமான ஒரு நகரத்தை விண்ணுலகில் வகுத்த தன்மை போலவும், பாயிர மறைபுகழ் பாமன் தேசு என - வாலாற்றோடு கூடிய வேதங்களினால் பாராட்டப்படும் பாம் பொருளின் திருமேனியிற் பொருந்திய ஒளியைப்போலவும், சே இரும் பொன்னகர் திகழ்ந்து தோன்றும் - விண்ணின்கண்ணதாசிய சுவர்க்க உலகத்தின் பட்டினம் சிறப்புடன் கணப்படும் எ—று.

புரம், நகர என்பன இங்கே இந்திரனுடைய பட்டினமாகிய அமராவதியைக் குறித்தன. பூமியிலுள்ள மலைகளின் சிறகர்களை ஒரு காலத்தில் அரிந்தவென்று சொல்லப்படும் இந்திரன் அவ்வளவோடமையாது ஆயிரக்கணக்கான பொன்மலைகளை இடித்தெடுத்து அப்பொன்னைக் கொண்டு போய் விண்ணுலகில் ஒரு பட்டினம் அமைத்தாற் போலவும், பரமேசுவரனுடைய திருமேனியின் தேசம் போலவும், அமராவதியின் அமைப்பும் அதனிடத்துள்ள பேரொளியும் விளங்குமென்றபடி; வேதங்கள் பாம்பொருளெனப் பாராட்டுவது சிவபிரானொருவரையே யாதலானும், அப்பொருமானுடைய கிரீமலமான திருமேனியிற் பிரகாசிக்கும் ஞான ஒளி சிறந்ததாகலானும் "பாயிர மறைபுகழ் பாமன் ரேசு" என்றார். (க௭௫)

விண்ணவர் முனிவருள் விளங்கி வாழ்தலால்
 நண்ணிய முடிப்பெயர் நாகம் பூணலால்
 எண்ணரு மகபதி யிருந்த மாநகர்
 புண்ணியன் வடிவெனப் புகழ்ந்தி லங்குமால்.

இ—ள்: எண்ணரு மகபதி இருந்த மாநகர் - நினைத்தற்கரிய நூறு யாகங்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரன் வதிந்த அமராவதி யென்னும் நகரமானது, விண்ணவர் முனிவர் உள் விளங்கி வாழ்தலால் - தன்னகத்தே தேவர்களும் முனிவர்களும் சிறந்து வாழ்தலினாலும், நண்ணிய முடிப்பெயர் நாகம் பூணலால் - பொருந்திய தலையாயபெயர் நாகம் எனப் பூண்டிருத்தலினாலும், புண்ணியன் வடிவு என - (தர்மைத் தியானிக்குந் தேவர்கள் முனிவர்களுடைய உள்ளத்த வியாபித்திருத்தலினாலும் பொருந்திய திருமுடியின்கண் ஊருகின்ற பாம்புகள் பொருந்தியிருத்தலினாலும்) புண்ணிய மூர்த்தியாகிய பரமேசுவரனுடைய திருக்கோலமென, புகழ்ந்து இலங்கும் - பாராட்டப்பட்டு விளங்கும் எ—று நாகம் - தேவருலகம். இச்செய்யுளின் முதலிரண்டடியும் இந்திரன்நகருக்கும் பாமசிவனுக்குஞ்சிலேடையென்க. (க௭௬)

மாவலி சிறைப்பட வைத்த தாண்மலர்
தாவிய விண்ணிடைத் தபங்கு பொன்னகர்
 தேவநுந் தொழுகழற் றேவ னுந்தியம்
 பூவிரிந் ததுவெனப் பொலிந்து தோன்றாமல். 1

இ—ன்: மாவலி சிறைப்பட வைத்த தாண்மலர் தாவிய விண்ணிடை-
மாவலிச் சக்கரவர்த்தி சிறைபுகும் வண்ணம் யிதித்த திருவடியாகிய தாம
 ரைப்பூ ஒரு காலத்தில் கிமிர்தற்கு இடமாகவுள்ள விண்ணுலகத்தில், தயங்கு
 பொன் நகர் - ள்ளங்குகின்ற பொன்மயமான அமராவதி நகரம், தேவரும்
 தொழுகழல் தேவன் உந்தியம் பூவிரிந்தது என - தேவர்களும் வணங்கு
 கின்ற வீரக்கழில யணிந்த தேவராகிய திருபாலது நாயக்கமலம் அலர்ந்த
 தென்று சொல்லும்படி, பொலிந்து தோன்றும் - சிறந்து காணப்படும்.

வாமன வடிவங்கொண்டு இரக்கும்படி மாவலிச் சக்கரவர்த்தியிடஞ்
 சென்ற திருமால், அவனை மூன்றடி நிலந் தரும்படி கேட்க, அவன் தன் குல
 குருவாகிய சக்கிரன் தடுப்பவும் கேளாமல், மூன்றடிமண்ணைத் தாரைவார்த்
 துக் கொடுக்க, உடனே அத்திருமால் திரிவிக்கிரம வடிவமென்னும் நீண்ட
 பெரிய வடிவத்தைக் கொண்டு ஒரு அடியால் மண்ணுலகையும் மற்றையடி
 யால் விண்ணுலகையும் அளந்தபின், இன்னுமொரு அடி மண் உதவும்
 படி கேட்க, மாவலி தன் தலையையே ஓர் அடி மண் பொருட்டு அளந்து
 ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வணங்க, அவன் சென்னியீது யிதித்து அவனுடைய
 வலியைக் கெடுத்து அவனைச் சிறைப்படுத்தின ரென்பது சரித்திரமாதலின்
 "மாவலி சிறைப்பட வைத்த தாண்மலர்" என்றார். திருமால் மாவலியைச்
 சிறைப்படுத்தின ரென்பதை: "ஈரெயிற் நகரர் கோமான் மாவலி யென்
 போன் நன்னைக், காரகப் படுத்தி மற்றைக் கடிசும ழலங்கற்குல்லைத், தாரகப்
 படுத்த மாயோன் நன்னிக ரின்மை நோக்கிப், பேரகலண்டமெல்லாம் பிளப்
 பதற் குருத்து நின்றான்." எனும் உபதேசகாண்டச் செய்யுளானு முணர்க.

பொலிவுறு மந்நகர் புகுந்து தாதையுந்
 சிலைகளை பெறுதிறற் றெய்வ மைந்தனு
 மெலிவுறு மின்னிடைய டுடங்க மீனினும்
 பலரர மாதாரர் பரிவு கூரவே.

இ—ன்: தாதையும் சிலை களை பெறு திறல் தெய்வ மைந்தனும் -
 பிதாவாகிய இந்திரனும் (பரமசிவனிடத்தில்) வில் பாசபதப்படைக்கலம்
 என்னுமிவையினைப் பெற்ற வலிமையுடைய தெய்வத்தன்மை பொருந்திய
 மகனாகிய அருச்சுனனும், பொலிவு உறும் அந்நகர் புகுந்து - சிறப்பமைந்த
 அந்த அமராவதியிற் சென்று, மீனினும் பலர் ஆரமாதாரர் - விண்மீனெனப்
 படும் நட்சத்திரங்களைக் காட்டிலும் பலரான தேவமகளிர், மெலிவு உறும்
 மின்னிடைய டுடங்க பரிவு கூர - வருந்துகின்ற மின்னல்போன்ற இடையா
 னது துவள ஆர்வம் பொங்க எ—று, அவ்விருவரையுந் கண்ட மாந்

திரத்தே ஆர்வம் பெருக அதனால் தனம் பூரிக்க, அத்தனபாரத்தைச் சமக்க
லாற்றாது வருத்தி துடங்குமிடையென்பார் 'மெவிவுறு மின்னிடையுடங்க'
என்றார். துடங்க, பரிவுகூர என்னும் வினையெச்சங்களை அடுத்த கவியில்
வரும் வைகிளார் என்னும் வினையுற்றைக் கொண்டு முடிக்க. (ககஅ)

பருமணி வெயிலெழப் பணில மாநிரை
தருமணி நிலவெழுத் தமனி யப்பெருங்
சுருமணிச் சிலம்பொலி கூரு மண்டபத்
தொருமணி யாசனத் தோங்கி வைகிளார்.

இ—ள்: பருமணி வெயில் எழ - தன்னகத்து அழுத்தப்பட்ட பெரிய
இரத்தினங்களின் ஒளி கிளரவும், பணில மாநிரை தருமணி நிலவு எழ - சங்
கினமீன்ற முத்துக்களிலிருந்து தண்ணொளி பிரகாசிக்கவும், தமனியப்
பெருங் குருமணிச் சிலம்பு ஒலி கூரும் மண்டபத்து - மாற்றுயர்ந்த பொன்
னால் ஆக்கப்பட்டு அகத்தே சிறந்த இரத்தினங்கள் பெய்தமைத்த சிலம்
பென்னும் காலணியி னேசை இடையறாது ஒலிக்கின்ற சுதன்மை யென்
னுங் கொலுமண்டபத்தில், ஒரு மணிபாசனத்து ஒங்கி வைகிளார் - (இடப்
பட்டிருந்த) ஒப்பற்ற இரத்தின சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தார்கள் எ—று.
சங்கும் இப்பியும் ஈன்ற முத்தே சிறந்தவாதலின் இங்கே "பணிமாரினை
தருமணி" என்றார். அரம்பை முதலாம் தேவமகளிர் நாட்டியஞ் செய்தற்
கிடமாக வமைத்த மண்டபமாதலின் "குருமணிச் சிலம்பொலி கூருமண்ட
பம்" எனப்பட்டது. (ககக)

முருகவிழ் பரிமள மொய்த்த தண்டுழாய்
மரகத கிரிதிரு மைத்து னன்றினைப்
பெருமித வபிமனைப் பெற்ற காணையை
யருள்பெறு முவகையோ டன்னை பெய்தினார்.

இ—ள்: முருகு அவிழ் பரிமளம் மொய்த்த தண் துளாய் மரகத கிரி
திரு மைத்துனன்றினை - தேன் பிலிற்றும் வாசனை வீசுகின்ற குளிர்ச்சி
பொருந்திய துளசிப் பூவாலையைத் தரித்த மரகதாத்தின மலையை நிகர்த்த
திருமாவின் அவதாரமாகவுள்ள கண்ணபிரானுக்குச் சிறந்த மைத்துனனாக
வுள்ளவனும், பெருமித அபிமனைப் பெற்ற காணையை - (வீரர்களால் மதிக்க
ப்படும்) மேம்பாட்டையுடைய அபிமந்யவைப் புதல்வனாகப்பெற்ற வீரனு
மாகிய அருச்சுணை, அருள் பெறும் உவகையோடு அன்னை எய்தினார் -
அன்போடு கலந்த உகிழ்ச்சியுடன் பெரியதாயாகிய இத்திராணி வந்தடைந்
தாள் எ—று. மைத்துனன்றினை காணையை என ஒரு பொருண்மேல் வந்த
பல பெயர்கள் எய்தினா னென்னும் ஒரு வினை கொண்டன; கண்ணபிரா
னுக்கு மைத்துனனாகவும் அபிமந்யவுக்குத் தாதையாகவும் முறைபுண்டிருந்
தல் விஜயனுக்குப் பெருமையளித்தலின் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது. மரகத
கிரி அன்மொழித்தொகை. (ககச)

அன்னையை மின்னரிடை யரிய பாவையைக்
கன்னலை யமுதொடு கலந்த சொல்லியை
யுன்னருந் தவப்பய னுற்ற மைந்தனுஞ்
சென்னியை யவள்படிஞ் சேர்த்து நின்றனன்.

இ—ள்: அன்னையை - தாயாகவுள்ளவளும், மின் இடை அரிய பாவை
யை - மின்னுதின்று இடையானது காண்டற்கரிய கொல்லிப் பாவைபோன்ற
வளும், கன்னலை அமுதொடு கலந்த சொல்லியை - கருப்ப ரசத்தை அயிர்
தத்தோடு கலந்தாற்போன்ற வார்த்தையை யுடையவளுமாகிய இந்திரா
ணியை, உன்ன அறும் தவப்பயன் உற்ற மைந்தனும் - ஏனையோரால் நினைத்
தற்கு மரிய தவத்தின் பேற்றை(ச் சிவபிரானிடத்து)ப் பெற்ற மகனாகிய
அர்ச்சுனனும், சென்னியை அவள் பதம் சேர்த்து நின்றனன் - தன் சிரசை
அவ்வந்திராணியின் பாதங்களிற் பொருந்தச்செய்து (அவள் திருவடியில்
வீழ்ந்து வணங்கி) எழுந்து விநயத்தோடு நின்றான் எ—று.

கேட்போர் செவிக்கு இணியையும் உள்ளத்திற்கு இதமும் பயக்குஞ்
சொல்லினு னென்பார் "கன்னலை யமுதொடு கலந்த சொல்லியை" என்றார்.

நின்றவக் குமரனைத் தழுவி நேயமோ
டொன்றிய வுகைய ளுரைவ ழுத்தினுள்
வென்றிகொ ளையநீ விபுதர் தம்பிரான்
றன்றிருச் செல்வமுந் தாங்கு வாயென.

இ—ள்: நேயமோடு ஒன்றிய உவகையன் - அன்புடன் கலந்த மகிழ்ச்
சியைக் கொண்டவனாகிய இந்திராணி, நின்ற அக் குமரனைத் தழுவி - தன்
னைப் பணிந்து விநயத்துடன் நின்ற அந்த மகனாகிய விசயனைத் (தன் கரங்
களினால்) தழுவி, வென்றிகொள் ஐய - வெற்றியைக் கொண்டுள்ள அப்
பனே, நீ விபுதர் தம்பிரான் தன் திருச்செல்வமும் தாங்குவாய் என - நீ
தேவராசனுக்குரிய சிறந்த செல்வம் முழுவதையும் பெறுவாயாகவென்று,
உரை வழுத்தினுள் - உபசார வார்த்தைகளைச் சொன்னான் எ—று.

சிவபிரானிடத்திற் பெற்ற வரத்தோடு இந்திரச் செல்வத்தையும்
பெறுவா யென்றான்; செல்வமும் என்றதில் உம்மை சிறப்பொடு இறத்தது
தழீழிய எச்சமுமாம். (கசஉ)

ஆயிரம் பதின்மடங் காக வன்னையும்
மாயிரும் புதல்வனை வாழ்த்தி வாழ்த்தியே
தூயசெம் பருமணி சுடரு மாளிகை
யேயின ளிந்திர னிதயம் போன்றுளாள்.

இ—ள்: இந்திரன் இதயம் போன்றுளாள் அன்னையும்-தன்யைகனாகிய
இந்திரானது சித்தத்தையொத்த சித்தத்தையுடைய தாயாகிய இந்திராணி
யும், மாயிரும் புதல்வனை-மகச் சிறந்த மகனாகிய அருச்சுனை, பதினாயிரம்
மடங்காக வாழ்த்தி வாழ்த்தியே - பல்லாயிரக் கணக்கான முறை பாராட்டி

வாழ்த்தி, தாயசெம் பருமணி சுடரும் மாளிகை ஏயினன்-கனங்கமற்ற பெரிய மாணிக்க மணிகள் ஒளிரும் மாளிகையின் அந்தப்புரத்திற்கு மீண்டான்.

ஆயிரம் பதின்மடங்கென்பதும் வாழ்த்தி வாழ்த்தி யென்னும் ஆட்கும் மிகுதிபற்றி வந்தன, இந்திர னிதயம் போன்றுளான் - இந்திரன் பேதம் பாராட்டாதவாறு தானும் பேதம் பாராட்டாதவன்; இனி, இந்திர னுடைய மனக் குறிப்பறிந் தொழுகும் இயல்பினனெனக் கொள்ளினு மாம்; "கொண்டான் குறிப்பறிவான் பெண்டாட்டி" யாதலினென்க, ஏகினன் எதுகை நோக்கி ஏயினனெனத் திரிந்தது. (கசக)

அந்தர தூந்துபி யதிரும் பேரொலி
முந்திய மறையொலி முழங்குஞ் சங்கொலி
சிந்தர மதகரி சீறு நீடொலி
சந்தர முகிலொலி தூங்கத் தூங்குமால்.

இ—ள்: அந்தர தூந்துபி அதிரும் பேரொலி—தேவ தூந்துபி ஒலிக்கின்றதாகிய பெரிய ஒசையும், முந்திய மறையொலி - பழமையாகிய வேதத்தின் கோஷமும், முழங்கும் சங்கு ஒலி - இராகின்ற சங்கராத்தமும், சிந்தர மதகரி சீறு நீடு ஒலி - சிந்தரத்திலகமிடப்பட்ட மதங்கொண்ட அயிராவதமென்னும் யானை செய்கின்ற நிலையான பிளிற்றொலியும், சந்தர முகிலொலி தூங்க. அழகிய மழமுகிலின் முழக்கம் சோரும்வண்ணம் (ஆடங்கும்படி), தூங்கும் - பரவும் எ—று, ஆல் அசை. தூந்துபி சங்க மென்னு மிவைகள் முறையே ஒலிப்பாரும் ஊதுவாருமின்றித் தாமாகவே ஒலிக்கும் இயல்புடையன வாதலின் அதிரும் முழங்கும் என்னும் தன்வினைகளாற் கூறப்பட்டன; தூங்குதல் என்னும் பலபொருள் குறித்த சொல் இங்கே சோர்தல் பரத்தல் என்னும் பொருள்களை முறையே கொண்டு நின்றது. (கசச)

பத்திரிகா ணவமணி பயின்று செந்துகிர்க்
கொத்தொளிர் தளிருடன் குலவு கற்பகஞ்
சித்திர விசயவில் விசயன் சென்னிமேல்
வைத்தது முருகவிழ் வாச மாலையே.

இ—ள்: பத்திரிகா ணவமணி பயின்று - நிரையான ஒன்பது வகை இரத்தினங்கள் நிறையப்பெற்று, செம் துகிர்க் கொத்து ஒளிர் தளிருடன் குலவு கற்பகம் - சிவந்த பவனத்தை யொத்த தளிர்களுடன் விளங்குகின்ற கற்பகதரு, சித்திர விசயவில் விசயன் சென்னிமேல் - சிறந்த வெற்றிக்கேது வாகிய காண்டபமென்னும் வில்லைக்கொண்ட அருச்சுனனது சிரசின்மீது, முருகு அவிழ் வாச மலை வைத்தது - தேன் சிந்துகின்ற நறுமணக் கமழும் மாலையை இட்டது எ—று, கற்பகம் தெய்வத்தன்மையுடைய தருவாதலின் விசயன் சிரமிசைத் தானாகவே சமயமறிந்து மாலையை யிட்டதென்ற படி. ணவமணிகளாவன: கோமேதகம், நீலம், பவனம், புட்பராகம், மாகதம், மாணிக்கம், முத்து, வைரீரியம், வைரம் என்பன. (கசடு)

கிளரிசைத் தும்புரு கிளருங் கற்பகத்
தனையவிழ் நாண்மலர் சாத்து நாரதன்
அளிபயி லமுதமுண் டகமகிழ்ந் துளக்
களியொடு கின்னார் கானம் பாடவே.

இ—ள்: கினர் இசைத் தும்புரு - உன்சக் கினர்ச்சியைத் தரும் இசை யில் வல்ல தும்புருவும், கினரும் கற்பகத் தனையவிழ் நாண்மலர் சாத்தும் நாரதன் - வினங்குகின்ற கற்பகதருவின் இதழ் விண்டு அன்றலர்த்த பூவினா லாகிய மாலையைத் தரித்த நாரதரும், அளிபயில் அமுதமுண்டு அகமகிழ்ந்து உளக் களியொடு கின்னார் - குளிர்ச்சி பொருந்திய அமுதத்தை உட் கொண்டு மனமகிழ்ச்சியுற்று அவ்வுன்னக்களிப்புடன் கின்னாரர்களும், கானம் பாடவே - இசையைப் பாட ஏ—று. (கசக)

தகையுள வகத்தியன் புலத்தி யன்றவ
வகைபெறு வசிட்டனேழ் வசக்க ளாதியர்
அகமகிழ்ந் துவகைகொ ளன்பி னாற்றரு
முகமலர்ந் தருமறை முனிவர் வாழ்த்தவே.

இ—ள்: தகையுள அகத்தியன் - தவப்பெருமைவாய்ந்த அகத்திய முனிவர், புலத்தியன் - புலத்திய முனிவர், தவவகைபெறு வசிட்டன் - பல வகையான தவங்களை இயற்றியுள்ள வசிட்ட முனிவர், ஏழ் வசக்கள் ஆதி யோர் - ஏழுவசக்கன் முதலானோர், அருமறை முனிவர் - அரிய வேதங் களை உணர்ந்த ஏனைய இருடிகள், அகமகிழ்ந்து உவகைகொள் அன்பினால் - மனப்பூர்வமாக எழுந்த மகிழ்ச்சியோடு கூடிய அன்பு காரணமாக, திரு முகம் மலர்ந்து - தங்கன் சிறந்த முகம் மலரப்பெற்றவர்களாய், வாழ்த்த - வாழ்த்தெடுப்ப ஏ—று.

முனிவருட் சிறந்தவர் அகத்தியராதலின் தகையுள அகத்தியன் எனப் பட்டது. அட்டவசக்களுள் பிரபாகன் வீடுமனாகப் பிறந்திருத்தலின் அவனை யொழித்து ஏழ்வசக்களென்றார்; அவ்வெழுவர்: - தான், தருவன், சோமன், ஆபத்தைவன், அநலன், அநிலன், பிரத்தியூசன். (கசஎ)

செம்மணி வெயில்விரி சிலம்பு கொஞ்சவே
கைம்மணி வரிவளை கலந்து பொங்கவே
பெய்மணி மேகலை பிறங்கி யார்க்கவே
துய்மணி யொளிபர மாதர் குறவே.

இ—ள்: செம்மணி வெயில் விரி சிலம்பு கொஞ்ச - மாணிக்கமணியழுத் திய ஒளிகாலுகின்ற சிலம்புகள் பாதங்களிற் பொருந்த, கை மணி வரி வளை கலந்து பொங்க - காங்களில் அணிந்துள்ள வரிகள் பொருத்திய இரத்தின வளையல்கள் சேர்ந்து ஒலிக்க, மணி பெய் மேகலை பிறங்கி ஆர்க்க - இரத் தினம் கோக்கப்பட்ட மேகலாபரணம் ஒளிசெய்து ஒலிக்க, துய்மணி ஒளி

அரமாதர் சூழ - சிறந்த இரத்தினம் போன்ற தேக காந்தியையுடைய தேவ
மகளிர் புடைசூழ எ—று. கொஞ்ச, பொங்க, ஆர்க்க என்னும் காரியப்
பொருட்டு வினையெச்சங்கள் சூழ என்னும் வினையெண்டன. (கசஅ)

வேறு.

இவ்வாறீவ ரிருவோர்களு மிணைமாமுதி லெனவே
செவ்வாளரி களர்கின்றதொர் செம்பொற்றளி சிடையே
மைவானக முழுதுஞ்செழு மறையோசைவி னைக்கும்
அவ்வானவர் புடைசூழ்தர வழகெய்தியி ருந்தார்.

இ—ள்: இவர் இருவோர்களும். இந்திரன் அருச்சுனனென்னும் இவ
ரிருவரும், இணை மாமுகில் எனவே - இரண்டு கீவமேகங்கள் என்று சொல்
லத்தக்கவராய், செவ்வான் அரி களர்கின்றது ஓர் செம்பொன் தவிசிடையே-
சிவந்த ஒளியுடைய சிங்கத்தின் பிடரில் விளங்குகின்றதாகிய ஒரு மாற்
றயர்ந்த பொன்னால் அமைக்கப்பட்ட ஆசனத்தின்மீது, மை வானகம் முழு
தும் - முகில்கள் சஞ்சரிக்கின்ற ஆகாயமெங்கும், செழுமறை ஓசை வினைக்
கும் - செவ்விய வேதத்தின் ஒலிபைச் செய்கின்ற (வேதத்தை ஒதுகின்ற),
அவ்வானவர் புடை சூழ்தர - அத்தேவர்கள் பக்கவிலே சூழ, இவ்வாறு அழகு
எய்தி இருந்தார் - இந்தப்பிரகாரம் சிறப்புற்று வீற்றிருந்தார்கள் எ—று.

இருந்தாரிவர் குளிர்சாமரை யிருபாலு மிரட்டப்
பெருந்தாரகை மதியொத்தொளி பெறுகின்ற குடைக்கீழ்
முருந்தார்நகை யரபாதரின் முதன்மைப்பெயர் புணையுந்
செருந்தார்சூழ லுடையாளரி திருஆருவின் வந்தான்.

இ—ள்: குளிர் சாமரை இருபாலும் இரட்ட - குளிர்ச்சியான காற்
றைத் தரும் வெண்சாமரைகளை (த் தேவமகளிர்) இருமருங்கும் நின்று வீச,
பெரும் தாரகை மதி ஒத்து ஒளிபெறுகின்ற குடைக்கீழ் - கூட்டமாகிய ரட்
சத்திரங்களின் மத்தியில் விளங்கும் பூணசத்திரனை நிகர்த்து ஒளிவீசுகின்ற
வெண்கொற்றக்குடை கீழலில், இவர் இருந்தார் - (இந்திரன் அருச்சுனன்
என்னும்) இருவரும் வீற்றிருந்தார்கள், (அப்படி இருக்குஞ் சமயத்தில்)
முருந்து ஆர் நகை அரமாதரின் முதன்மைப் பெயர் புணையும் - மயிலிறகின்
அடிமுட்போன்ற வெண்மையான பல்வரிசையையுடையவர்களாகிய தெய்வ
மகளிருள் முதன்மையான புகழோடு கூடிய, செருந்து ஆர் சூழல் உடை
யான் - பூவின் இதழ் செறிந்தள்ள கூந்தலையுடையவளும், அரிதிரு ஊரு
வின் வந்தான் - விஷ்ணுமூர்த்தியின் அமிசமாசவுள்ள நாராயண இருடியின்
அழகிய தொடையிலிருந்து பிறந்தவளும் எ—று.

குடையைச் சூழ்ந்து தொங்கும் முத்துமாலகட்டு கச்சத்திரங்களும்
குடைக்கு மதியும் உவமானமாயின. செருந்து - பூவின் இதழ். இதனை இந்
துவின் எட்டாம்போர்ச் சருக்கத்தில் "செருந்தலிழ் துளபமலைத் திருநெடு
மாலுமங்கே" என வறுதலானு முணர்க விஷ்ணுமூர்த்தி ஆசாரிய சீட

முறையை உலகத்தினர்க்கு எடுத்துக் காட்டும்பொருட்டு முன்னொரு காலத்துக் கொண்ட அவதாரமாகிய நாராயணர்களில், நாராயண ரீதியின்பவத்தின்மைபைச் சோதிக்கும்படி மேனகை முதலிய தெய்வப் பெண்களையும் உம்மதனையும் தேவர்கள் அம்முனிவரிடம் ஏவிவிட, அம்முனிவர் அவர்களால் தம் மனத்தின்மை மாறுபடுதலின்றி, தம்முடைய தொடையிலிருந்து ஒரு சிறந்த பெண்ணை உடனே தோன்றச்செய்து அப்பெண் வாயிலாக அத்தேவர்களை மயக்குவதற்கு என்பது வலாறு. முனிவருடைய ஊருவற்றேன்றியமையினால் ஊர்வசியென்னுங் காரணப்பெயரைப் பெற்றனென்க.

மாளே தரு விழியாடிரு மாதேதிக ரெழிலாள்
தேனே திகழ் மொழியாள் பொரு சிலையே தரு நுதலாள்
தானே தனை நிகர்வாள் பெயர் தருநாடக மெல்லாள்
கானே செறி தொடையாரிரு கண்கண்டு களித்தார்.

இ—ள்: மாளே தரு விழியாள் - மறிமானுடைய கண்களையொத்த கண்களையுடையவன், திரு மாதே திகர் எழிலாள் - இலக்குமியை யொத்த போழ்வுடையவன், தேனே திகழ் மொழியாள் - தேன்போன்ற இனிமை விரவிய சொற்களைப் பேசுபவன், பொரு சிலையே தரு நுதலாள் - போர்புரியும் வில்லையொத்த நெற்றியை யுடையவன், தானே தனை நிகர்வாள் - எல்லாவகையிலும் தானே தனக்கு ஒப்பானவளாகிய ஊர்வசி, பெயர்தரு நாடகம் எல்லாம் - அடிபெயர்த்துச் செய்த நடனவகை முழுவதையும், கானே செறி தொடையார் - வாசனை நிறைந்த மாலையை யணிந்தவர்களாகிய இருவரும், இருகண் கண்டு களித்தார் - தனித்தனி தம் இரு கண்களாலும் பார்த்து உவப்படைந்தார் என்று. ஏகாரங்கள் பிரிசிலை, மாளே தரு விழியாள் - மான் கண்களை உதவினாற்போன்ற கண்களையுடையவ னென்பது நேரான கருத்து, சிலை போர் புரியும்போதே வளைவுறுதலினாலும் ஆங்கனம் வளைந்த சிலையே நுதலுக்கு உவமையா மாதலினாலும் சிலையென வாளா கூறாது "பொரு சிலையே தரு நுதலாள்" என்றார், அவன் ஒப்பாரும் மிக்காரு மில்லாதவளாதலின், "தானே தனை நிகர்வாள்" எனப்பட்டது. பலவகையான நடனங்களை அச்சமயத்தில் அவன் செய்தமையின் 'நாடகமெல்லாம்' என்றார்.

இந்நாடக விதம்பாவையும் யாரே தனி புரிவார்
மின்னூரிடை மின்னேரிழை மென்கொம்பை யலாதார்
என்னுவிழி களியாமன முருகாவிசை யெழுதும்
பொன்னூரிடை யவன்மைந்தன் வி யப்போடு புகழ்ந்தான்.

இ—ள்: இசை எழுதும் பொன் நாடு உடையவன் மைந்தன் - (புலவர்களால்) தன் புகழ் பாடப்படும் பொன்னுலகத்தை யுடையவனாகிய இத்திரனது புதல்வனாகவுள்ள விசயன், மின் ஆர் இடை மின் நேர் இழை மென்கொம்பை அலாதார் யாரே - மின்னலை நிகர்த்த இடையையும் ஒளியுடைய ஆபாணங்களையும் உடைய மெல்லிய பூங்கொம்பை யொத்தவளாகிய இந்த

ஊர்வசியை மல்லாதார் எவர், இந்நாடகவீதம் யாவையும் தனி புரிவார்-இப் பலவையான நாட்டியங்களையும் ஒப்பின்றிச் செய்ய வல்லார், என்ன-என்று கூறி, விழி களியா - கண் களிக்க, மனம் உருகா - உன்னம் உருக, வியப் போடு புகழ்த்தான் - அற்புதத்தோடு பாராட்டினான் என்று யார் புரிவார் என்பதில் யார் என்னும் வினா எதிர்மறைப் பொருள். (கடுஉ)

திகழ்கின்றன வுரைதந்தைசெ விப்போது மகிழா
இகல்கொண்டயர் தோளாய்புகி தின்னாடக மென்ன
மகவான்பெரு மிதவாழ்வுறை வானோர்முதல் யாரும்
மிசுசுக்கும் முலையாருடன் விடைகொண்டி - விட்டான்.

இ—ள்: திகழ்கின்றன வுரை தந்தை செவிப்போது உற-வியப்போடு கூடிய அவ்வார்த்தைகள் பிதாவாகிய இத்திரானுடைய பூப்போன்ற காதிற் படுதலும், மகிழா-(அவன்) மகிழ்ச்சியடைந்த, இகல் கொண்டு உயர் தோளாய் - வலிமைகொண்டு பூரித்த புயங்களை யுடைய மகனே, இந்நாடகம் புதிது - இப்பொழுது செய்த இந்நாட்டியம் புதியதாகும், என்ன-என்று கூறி, மகவான்-இத்திரானுவன், பெருமித வாழ்வு உறை வானோர் முதல் யாரும் - மகிழ்ச்சியோடு கூடிய வாழ்க்கையிலிருக்கும் தேவர்கள் முதலிய எல்லோரும், குங்குமம் மிகு முலையாருடன் விடை கொண்டிட - குங்குமக் குழம்பை மட்டித்த தனக்களையுடைய தேவமகளிர் முதலிய பெண்பாலாருடன் அறமதி பெற, விட்டான் - அவர்களுக்குச் செல்லும்படி விடை கொடுத்தான் என்று அன்று ஊர்வசி செய்த நாட்டியம் அவளுடன் பல காலம் பயின்ற இத்திரானுக்கும் அபூர்வமாக இருந்தமையின் அவன் "புதிதின் நாடகம்" என்றனென்க, வானோர் முதல் யாரு மென்றது அகத்தியர் புலத்திடர் முதலாம் முனிவர்களையும் ஏழ்வகக்கள் முதலியோரையும் உட்படுத்தியென்க. குங்கும முலையார் ஈண்டு மேலே சொல்லப்பட்டவர்களுடைய தேவிமாரும் ஏனைய பெண்பாலினருமாவர். (கடுகூ)

மகனும்புகழ் புனைதந்தையு மந்தாகினி யாடிச்

சிகரம்பயில் வரைபோலுயர் திருமண்டப மிசையே

யகிறன்றிய குழலார்பல ராமாத ரளிக்கும்

சிகரம்பயி லமுதுண்டவர் நிறைவெய்தி யிருந்தார்.

இ—ள்: மகனும் - மகனாகிய அருச்சுனனும், புகழ் புனை தந்தையும் - கீர்த்தியையுடைய பிதாவாகிய இத்திரானும், மந்தாகினி ஆடி - ஆகாய கங்கையில் சூழ்கி, சிகரம் பயில் வரைபோல் உயர் திருமண்டப மிசையே - சிகரங்கள் பொருந்திய மலைபோல் உயர்ந்த சிறந்தமண்டபத்தின் கண்ணே, அகில் தன்றிய குழலார் பலர் அராமாதர் அளிக்கும் - அகிலம் புகை விரவிய கூத்தலை யுடையவர்களாகிய பல தேவமகளிர் பரிமாரிய, சிகரம் பயில் அமுது அவர் உண்டு - விழுங்குதலையுடைய அமுதத்தோடு கூடிய உணவை அவ்விருவரும் அருந்தி, நிறைவு எய்தி இருந்தார் - திருப்பதியுற்றிருந்தார்கள் என்று, சிகரம் - திரட்சி யெனினுமாம். (கடுசூ)

தருக்குங்களி யமுதுண்டவர் தனிவாழ்வுறு மெல்லைச்
சருக்குங்கண மணிகள்வெயில் சுடர்மாளிகை வேறென்
றிருக்கும்படி விசயன்பெற வீந்தான்விடை யதுகண்
டருக்கன்குட கடன்மாளிகை யணிதேரொட டைந்தான்.

இ—ன்: தருக்கும் களி அமுதுண்டவர் தனி வாழ்வு உறும் - பெரு
மிசத்தைத் தரும் மகிழ்ச்சிக்குரிய அமிர்தத்தை யுண்டவர்களாகிய தேவர்கள்
சிறப்பாக வாழ்வதற்குரியதும், எல்லைச் சருக்கும் கண மணி - பகலவ
னுடைய கிரணங்களைக் குறையச் செய்கின்ற கூட்டமாகிய இரத்தினங்கள்,
நீள் வெயில் சுடர் மாளிகை வேறு ஒன்று - பார்த ஒளியைக் காலுகின்
றவுமாகிய வேறு ஒரு மாளிகையை, விசயன் இருக்கும்படி பெற - அருச்சு
னன் இருக்கும் வண்ணம் ஏற்ப, விடை சுந்தான் - அநாமதி செய்தான்
(இந்திரன்), அதுகண்டு - அச்செயலைக் கண்டு, அருக்கன் - சூரியனாவன்,
அணி தேரொடு குடகடன் மாளிகை அடைந்தான் - அழகிய தன் தேரூடன்
மேற்குக் கடலாகிய மாளிகையைச் சேர்ந்தான். (பொழுதுபட்ட
தென்றபடி) எ—று

அமிர்தத்தை யுண்டமையினாலே மேன்மை யுற்றவர்களாகிய தேவர்
களே வசித்தற்காகிய ஒரு சிறந்த மாளிகையை, காணென்பதைப் பொருட்
படுத்தாமல் இந்திரன் தன் கைத்தென்ற காரணம்பற்றியும் அவனுடைய
பெருமையைக் குறித்தும் அருச்சுனனுக்குக் கொடுத்தா னென்றபடி. வாழ்
வுறும் என்னும் எச்சம் மாளிகையென்னும் பெயரைக் கொண்டது.

மேலைத்திசை காலைச்சுடர் வீழ்தந்திடு முன்னம்
மாலைச்சுடர் காலைத்திசை வாழ்வுற்றிட வந்தான்
சோலைத்தரு வருள்வாரிதி சூழ்வான்முக டேறிப்
பாலைப்பொழி வதுபோனில வொளிகொண்டு பரப்பா.

இ—ன்: காலைச்சுடர் - காலையில் உதிக்கின்றவனாகிய சூரியன்,
மேலைத்திசை வீழ்தந்திடு முன்னம் - மேற்குத் திசையில் மறைவதற்கிடை
யில், தருச்சோலை அருள் வாரிதி - கற்பகச் சோலையை (த் தேவர்கட்கு)
உதவிய பாற்கடலானது, சூழ்வான் முகடு ஏறி - பார்த ஆகாயத்தின்
முகட்டில் ஏறி, பாலைப் பொழிவது போல் - தன்னிடத்துள்ள பாலினைச்
சொரியுந் தன்மையென, மாலைச் சுடர் - இராவோனாகிய சந்திரன், கிலா
ஒளி கொண்டு பரப்பா - தனது சந்திரிகையைப் பரவச்செய்துகொண்டு,
காலைத்திசை வாழ்வு உற்றிட வந்தான் - கிழக்குத்திசை பொலிவுற உதயஞ்
செய்தான் எ—று.

காலைத்திசை - சூரியன் காலையில் உதித்தற்கு இடமாக வுள்ள கிழக்குத்
திசை. கற்பகச் சோலை முதலிய சில பொருள்கள், பாற்கடலைத் தேவரும்
அசுரரும் கடைந்த காலத்தில் அதனிடத்திற் றேன்றி விண்ணுல கடைந்
தன வென்பது கொண்கையாதலின், "சோலைத் தருவருள் வாரிதி" என்
றார். சூரியன் மறைபச் சந்திரன் றேன்றியமையின் அன்று உதயஞ்செய்
தது பூரண சந்திர னென்க.

(கருள்)

அந்தச்சிலை மகவான்மக னம்மாளிகை யிடையே
முந்தற்றதொர் தவிசிற்கு முகில்போல விருந்தான்
கந்தர்ப்பன்வெ குண்டேவிய கணைபட்டுள முருகா
நொந்துற்றுமு னடனம்புரி நுண்ணேரிழை யங்கண்.

இ—ள்: 'அந்தச் சிலை மகவான் மகன் - வில்லைக்கொண்ட அந்த
இந்திர குமாரசுவிய அருச்சுனன், அம் மாளிகையிடையே முந்தற்றது
ஓர் தவிசில் - அந்த மாளிகையின் மத்தியிலுள்ள முதன்மையுடைய ஒரு ஆச
னத்தில், கருமுகில்போல இருந்தான் - நீல முகில் வதிந்தவாறு வீற்றிருந்
தான், அங்கண் - அப்பொழுது, முன் டனம்புரி நுண் ணேர் இழை -
சற்று முன்பு நாட்டியஞ் செய்தவனாகிய நுண்ணிய சிறந்த ஆபரணம்
களையுடைய ஊர்வசியானவன், கந்தர்ப்பன் வெகுண்டு ஏவிய கணை பட்டு -
மன்மதன் சினந்து செலுத்திய பாணம் பட்டதனால், உள்நம் உருகா நொந்
தற்று - மனம் உருகி மேனி வருந்தியவளாய் எ—று.

அந்த, அ என்னு மிரண்டும் பண்டறி சுட்டுக்கள், கந்தர்ப்பன் -
மன்மதன், சிறு பொருள்களையும் எய்து பேதிப்பவ னென்பது பொருள்.
மன்மதன் சீற்றமின்றி ஏவின் அக்கணைகள் அவன்பாற் சென்று ஊற்றஞ்
செய்யாவாதலின் சீற்றத்தோடு அவன் ஏவினானென்பதும் அதனற்றான்
அவன் வருத்தினு னென்பதும் போதா "கந்தர்ப்பன் வெகுண்டேவிய
கணைபட்டுளமுருகா நொந்து" என்றார். நேரிழை அன்மொழித்தொகை.

அக்கங்குலி னிடையேமல ரரிசந்தன வாச

மைக்கங்குலி கர்க்கும்பரு மணிநீல மணிந்தாள்

உய்க்கும்பரி மளநீலித வுடையாடை யுடுத்தாள்

மெய்க்குந்தவ வயவாளிகொள் விசயன்னுழை வந்தாள்.

இ—ள்: அக் கங்குலின் இடையே - அந்த இராக்காலத்தில், மலர் அரி
சந்தன வாச - அலர்ந்த அரிசந்தன மென்னுந் தேவதருவின் மலர்வாசத்தை
யுடைய, மைக்கங்குல் கிசர்க்கும் பருமணி நீலம் அணிந்தாள் - கரிய இருளை
யொத்த பெரிய அழகிய நீலமலர்மாலையை அணிந்து, பரிமளம் உய்க்கும்
நீலிதவுடையாடை உடுத்தாள் - நறுமணம் வீசும் நீலநிறமான உடையாகிய
வஸ்திரத்தைத் தரித்து, மெய்க்கும் தவவயவாளி கொள் விசயன் உழை வந்
தாள் - உண்மையான தவத்தின் பயனாகப்பெற்ற வெற்றிக்குரிய பாசுபதப்
படைக்கலத்தைக் கொண்ட அருச்சுனன் இருக்கு மிடத்திற்கு வந்தான்.

அரிசந்தனம் இந்திரனுக்குரிய பஞ்சதருக்களுள் முதலாவதாகவுள்ளது;
ஏனைய நான்காவன:- கற்பகம், சந்தானம், பாரிசாதம், மந்தாரம். நீல
மணிந்தானென்பதில் நீலம் பண்பாகுபெயர். மெய்க்கும் என்பதற்கு இலக்
குத் தவறாத எனினுமாம். அரிசந்தன மென்பதற்கு வாசனையுள்ள ஒரு
வகைச் சந்தன மென்றும், மணிநீல மென்பதை நீலமணியென மாற்றி
நீல ரத்தினத்தாலாகிய ஆபரணத்தை யென்றும் பொருள் கூறலு மொன்று.

ஓராயிர மகல்வான்மணி யொக்குந் தவிசிடையே
யிராயிர தீபங்க ளெறிக்குஞ்சுட ரெழுவே
வாராயிர முகமாநுகர் பஞ்சுர்தரு நயனப்
பேராயிர முடையான்மக னெந்நீர்கொண்டிவை பேசும்.

இ—ள்: ஆயிரமுகமா வார் நுகர் - ஆயிரக்கணக்கான முகங்களைக் கொண்டு கடல்நீரைப் பருகுகின்ற, மஞ்ச ஊர் தரும் - மேகத்தை வாசனமாகக் கொண்ட, ஆயிரம் நயனப் பெயருடையான் மகன் - ஆயிரம் கண்ணென்னும் பெயரைக் கொண்டவனாகிய இத்திரனுடைய குமாரனாகிய விசயன், ஈராயிர தீபங்கள் எறிக்கும் சுடர் எழ - இரண்டாயிர மென்னுந் தொகைகொண்ட விளக்குக்கள் ஒளிர்கின்றமையொத்த பிரகாசம் உண்டாக, அகல் - பரந்த, ஓராயிரம் வான்மணி ஒக்கும் தவிசிடையே - ஆயிரம் சூரியர்களை நிகர்த்த ஒளிபோடு கூடிய சயனத்தின்மீது (கிடந்தவன் அதனை விட்டிறங்கி); எந்நீர்கொண்டு இவை பேசும் - (அவன்) முன்னர்ச் சென்று உபசரித்துப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான் எ—று.

ஆயிரங்கள் என்மிகுதியைக் கொண்டு கின்றன, வார் - நீர், (கடுக) எந்தைப்பெயர் புனையாயு வெனும்பேர்முடி யிறைவன் றற்கைக்குயிர் நிகராகிய தளவத்திரு நகையாய் கொந்துற்றெழு குழலாய்குழ னிகராகிய மொழியாய் வந்துற்றதெ னெனவன்னைம லர்த்தாள்களில் வீழ்ந்தான்.

இ—ள்: எந்தை - எங்கள் மூதாதையும், ஆயு எனும் பெயர் புனை ஆயு என்னும் நாமத்தை யுடையவருமாகிய, பேர் முடி இறைவன் தந்தைக்கு - கீர்த்தியோடு கூடிய கிரீடத்தைத் தரித்த (குருகுலத்து) அரசனுடைய பிதவாகிய புராவாவுக்கு, உயிர் நிகராகிய தளவத் திருநகையாய் - பிராணநாயகியாக விருந்த முல்லையரும்புபோன்ற பல் வரிசையை யுடையவனே, கொந்து உற்று எழு குழலாய் - பூங்கொத்துச் செறிந்து விளங்குகின்ற கூந்தலையுடையவனே, குழல் நிகராகிய மொழியாய் - வேய்க்குழல் போன்ற இனிய வார்த்தையைப் பேசுபவனே, வந்து உற்றது என் - இத்த அகாலத்தில் வந்துள்ள நோக்கமென்ன, என அன்னை மலர்த்தாள்களில் வீழ்ந்தான் - என்று வினவிக் கொண்டு தாய்க்குச் சமானமானவளாகிய அந்த ஊர்வசியின் செந்தாமரைப் பூவையொத்த பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான் எ—று.

ஊர்வசி பூண்டுள்ள கோலமும், போந்த காலமும் விபரீத நோக்கத்திற்கு ஏதுவானவை யென்பதை உடனே குறிப்பா லுணர்ந்த விசயன், அவளுடைய உள்ளத்திற் கொண்ட விபரீத எண்ணத்தை அறவே யொழித்து விடுதற்பொருட்டுத் தங்கள் மூதாதையின் தேவியென்று கூறிக் குருகுலத்திற்கு மூதாட்டி என்ற முறையில் அவளுடைய அடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினானென்க, அர்ச்சுனன் முதலியோர் சந்திரகுலத்தவர்; சந்

திரானுடைய மகன் புதன், அவனுடைய மகன் புராவா; முன்னொரு காலத் திலே இந்த ஊர்வசியானவன் பூஞ்சோலையில் நின்றுலாவுஞ் சமயம் பார்த்து அசுரர்கள் இவனைக் கவர்ந்து சென்றனரென்பதும், அந்தவேளையில் இப்புராவா என்பவன் அசுரர்களிட மிருந்து இவனைச் சிறைமீட்டு இத்திரானுடைய அநுமதிப்படி தான் மணந்தானென்பதும் வரலாறு. இதன் விரிவை எல்லாப்பிள்ளை பாரதத்திற் காண்க. (கக௦)

இவ்வாறிவ னவடாள்களி றைஞ்சிப்புற நின்றான்
மெய்வாய்மையி னுயருந்தவ விபுதாதியர் மகளுஞ்
செவ்வாயிதழ் மடியாவிழி சிவவாவுள மழலா
வெவ்வாளர வுமிழுங்கடு விடநேர்மொழி பகர்வாள்.

இ—ள்: இவ்வாறு இவன் அவன் தான்கள் இறைஞ்சிப் புறம் நின்றான் - இந்தப்பிரகாரம் இவ்விசயன் அந்த ஊர்வசியின் பாதங்களை வணங்கி (எழுத்து) ஒதுங்கி (விநயத்துடன்) நின்றான், மெய் வாய்மையில் உயரும் தவவிபுதாதியர் மகளும் - நிலையான சத்தியத்திலும் உயர்ந்த தவத்திலுஞ் சிறந்த தேவர்மகளாகிய ஊர்வசியும், செவ்வாய் இதழ் மடியா - (அவன் வார்த்தை தன்லேக்கத்திற்கு மாறானதெனக் கண்டு கோபங்கொண்டு) சிவந்த அதாங்களை அதுக்கி, விழி சிவவா - கண்கள் சிவப்புற, உளம் அழலா - மனமழன்று, வெவ் வான் அரவு உமிழும் கடுவிடம் நேர்மொழி பகர்வாள் - வெம்மையோடுகூடிய கொல்லுகின்ற நாகபாம்புகாலும் கொடிய விடத்திற் கொப்பான வார்த்தைகளைச் சொல்வாளாயினள் எ—று.

இவள் தவத்திற் சிறந்தவளென்பதையும் இவளிடுஞ்சாபந் தவறாதென் பதையும் விளக்குதற்கு “மெய் வாய்மையி னுயருந் தவ் விபுதாதியர் மகன்” என்றார். இதழ் மடித்தல், விழிசிவத்தல், உளம் அழலல் என்னு மிவை கோப மேலீட்டி. ஓல் கிகழ்வன. கடுவிடமென்பதை இருபெய ரொட்டுப் பண்புத் தொகைநிலைத் தொடரெனக் கொள்ளினுமாம். (ககக)

இந்தத்தனி இரவின் கணின் னிருதோடமு வுறவே
வந்துற்றவெ னைத்தாயர்தம் வகையிற் புகல் செய்யா
நிந்தித்தனை நீசெய்தவ நெறியின்பய னெல்லரம்
வெந்துற்றரு நீருபெழ விடுவேனென வெகுளா.

இ—ள்: இந்த இரவின் கண் - இந்த கன்னிரவில், நின் இரு தோள் தழுவுற தனி வந்து உற்ற என்னை - உனது இரண்டு புயங்களையும் அணையும் படி நோக்கங்கொண்டு தன்னந்தனியே வந்தவளாகிய என்னை, தாயர் தம் வகையில் புகல் செய்யா நிந்தித்தனை - தாயரொன்ற முறையில் வார்த்தை யாடி (குறிப்பறியாதவன் போல்) அவமதித்தாய், நீ செய் தவநெறியின் பயன் எல்லாம் வெந்துற்று அரு நீராய் எழ - (அதனால்) நீ செய்த தவ ஒழுக் கத்தின் பயன்முழுவதும் எரிந்து நுண்ணிய சாம்பராரம்படி (கெடும் வண்ணம்), இடுவேன் என வெகுளா - (உனக்குச் சாபம்) இடுவேன் என்று சீறி,

தாயர் சாதிப்பன்மை; தாயராவார்; தன்னையளித்தான், தமையன் மனைவி, குரு பன்னி, அரசன்பயில்தேவி, தன்மனையைப்பெற்றருளென ஐவர். (ரசுஉ)

கின்போன்மர புடையாரிரு நிலமன்னரி னுண்டோ
அன்போடழல் வருபாவையை யடைவுன்னி யளித்தாய்
பொன்போலிர விடையாடவர் புகலாமொழி புகல்வாய்
வன்போவரு னாலமோபெரு மிதமோவளர் புகழோ.

இ—ன்: அழல் வரு பாவையை - யாகாக்கினியிற் பிறத்தவனாகிய துரோபதையை, அடைவுஉன்னி அன்போடு அளித்தாய் - முறையை நினைத்து அன்புடன் ஆதரித்து வருகின்றாய், பொன் போல் இரவிடை ஆடவர் புகலாமொழி புகல்வாய் - (ஆனால் என்னவில) பொன்போன்ற இந்தச் சிறந்த இரவில் ஆண்மையுள்ளவர்கள் சொல்லத் தகாத எதிர் வார்த்தை சொல்லுகின்றாய், கின்போல் மாபு உடையார் இருநில மன்ன ரில் உண்டோ - உன்னைப் போன்ற கொள்கையுள்ளவர் உங்கள் பெரிய பூவுலக அரசரில் இருக்கின்றார்களோ, வன்போ அருள் கலமோ பெரு மிதமோ வளர்புகழோ - (நீ இப்பொழுது செய்த செயலானது) வன்மையின்பாற்படுமோ அருளாகிய நன்மையின்பாற்படுமோ பெருமையின்பாற்படுமோ பாவுகின்ற சீர்த்தியின்பாற்படுமோ எ—று.

இச் செய்யுளில் ஓகாரங்கள் எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தன. பொன் போலிரவு காதலர்க்கு வாய்த்த நிலவு தென்றல் முதலியவற்றோடு கூடிய இரவு; அருமந்த இரவு என்றும்போல, அடைவு - முறை; அனலிடைப் பிறந்தானாகிய பாஞ்சாலியை நீவி ரைவீரும் ஒருவனுக்கு ஒரு ஆன்டென்ற அடைவுடன் முறையே ஆதரித்து வருகின்றீர்; அங்கே தமையன் மனை தாயாவள் தம்பி மனை மகளாவள் என்ற மாபு பார்க்கின்றிலீர்; ஆனால் இங்கே நானாக வுன்னிடத் தேடிவந்து ஆதரிக்கக் கேட்ட போது மூதாட்டி; அன்னை யென்ற முறையெல்லாம் பாராட்டி என்னைச் சேர மறுத்த உன் நாட்டி லொன்றும் இந் நாட்டிற் பிறிதொன்றுஞ் செய்தாய், இப்படியான முறை பிறமுஞ் செயலை நீ யொருவனே யொழிய மண்ணுகின்றானும் வேறு எந்த அரசருஞ் செய்யாரென்பான் " கின்போன் மாபுடையா ரிருநில மன்னரினுண்டோ " எனக் கடிந்து கூறினா னென்க.

எனமன்னனை நீபேடிய ரியல்பாகென விதியா
நனைமென்குழல் மலர்மங்கையு நாணுந்நல முடையாள்
தனிகங்குலி னிடைசென்றுயர் தன்கோயில்பு குந்தாள்
அனலன்றரு சிலைவீரனு மஃதெய்தின னந்தோ.

இ—ன்: என - என்றிவ்வாறுகூறி, மன்னனை - அரசனாகிய அருச்சுன்னன், நீ பேடியர் இயல்பு ஆகு என விதியா - நீ பேடியரின் தன்மையை

யடைவாயாக எனச் சாபமிட்டு, நனை மெல் குழல் மலர் மங்கையும் நாணும் நலமுடையாள் - (குடிய மலர்களிற் பொருந்திய தேனூல்) நனைந்த மிருதுவாகிய கூந்தலை யுடையவளும் செந்தாமரைப்பூவி லிருக்கின்றவளுமாகிய இலக்குமியும் வெண்கக்கூழ்ப் பேரொழில்வாய்ந்தவளாகிய ஊர்வசி, தனிகங் குவினிடையே - அந்நள்ளிருளிற்றானே, சென்று - போய், தன் கோயில் புகுந்தாள் - தனது மாளிகையுட் பிரவேசித்தாள், அந்தோ - ஐயகோ! அன் லன் தரு சிலை வீரனும் அஃது எய்தினன் - அக்கினிதேவன் கொடுத்த காண்டப மென்னும் வில்லைக் கைக்கொண்ட வீரனாகிய அருச்சுன னும் அவன் இட்ட சாபம் தன்னைப் பீடிக்கப் பெற்றான் எ-று.

விசயன் சிறந்த மன்னனாயிருந்தும், அக்கினிதேவன் கொடுத்த காண் டப மென்னும் திண்ணியசிலையைக் கரத்திற்பரித்தவனாயிருந்தும் ஊர்வசி இட்டசாபத்தைத் தடுக்க முடியாதவனாய் அச்சாபத்திற்கு ஆளான சென் பதைக் குறிப்பாற் காட்டுவார், அவனை மன்னன்னென்றும், அன்லன் தரு சிலை வீரனென்றும் கூறினர். ஆணுமன்றிப் பெண்ணுமன்றி எடுத்த மானுடசந் மத்தில் ஆணவாவியது அலியென்றும் பெண்ணவாவியது பேடி யென் றும் வழங்கும். பெண்ணவாவியது - பெண்ணைப்போல் ஆடையபரணந் தரித்துக் கூந்தலிற் பூ முதலிபன னவத்து ஒழுதவது. அந்தோ இரக்கக் குறிப்பு. (ககச)

ஆடித்திரு முகமன்னவ னதுசன்றரு விசயன்
பேடிப்பெயர் நாமோபெறு வோமென்றழில் வடிவம்
வாடிப்பெரி துளநொங்கணி மாசற்றதொர் தூசான்
முடித்துயில் கொண்டான்மணி முடிமன்னவர் திலகன்.

இ-ள்: ஆடித்திரு முகமன்னவன் அதுசன் தரு விசயன் - கண்ணடி போன்ற (குருட்டுக் கண்கள் பொருந்திய) திருமுகத்தை யுடையவனாகிய திருதராட்டிரானது தம்பியாகவுள்ள பாண்டுபெற்ற மகனும், மணி முடி மன்னவர் திலகன் - இரத்தின கிரீடத்தைச் சூடிய அரசர்களுள் திலகம் போன்றவனும் (சிறந்தவனும்) ஆய அருச்சுனன், நாமோ பேடிப் பெயர் பெறவோம் என்று - நாமோ இப்பேடி யென்னும் நிலைமையையும் அதனால் வந்த பெயரையும் பெறலானேம் என்று, எழில் வடிவம்வாடி - பேரழகுடைய தன்மேனி வாடப் பெற்றவனாய், பெரிது உளம் நொந்து - அதிதம் மனம் வருந்தி, மாசு அற்றது ஓர் அணி தூசால் முடி - குற்றமற்ற (சுத்தமான) ஒரு சிறந்த வஸ்திரத்தினால் தன் உடம்பு முழுவதையும் போர்த்துக் கொண்டு, துயில் கொண்டான் - சித்திரை செய்தான் எ-று.

“ஆடித் திருமுகம்” என்பது இச்சருக்கத்தில் “ஆடியானன்” என்றற் றொடக்கத்ததாகிய எசும் செய்யுளுரையில் விளக்கப்பட்டது. குருட்டுக் கண்களோடு கூடிய முகமெனினும் அரசன் முகமாதலின் திருமுக மென்றார். நாமோ என்பதில் ஓ கழிவிரக்கம்,

அக்காலையில் விசயன்றன திடராரிரு ளகலச்
செக்காவியு மரவிந்தமும் வரிவண்டொடு திகழ
மைக்காரிருள் வெள்ளம்பில வள்ளத்திடை வடியத்
தொக்கானுயர் குணதிக்கினி லகிலந்தொழு சூன்.

இ—ள்: விசயன் தனது இடர் ஆர் இருள் அகல - அருச்சுன
னுடைய துன்பமாகிய பேரிருள் கழியவும், செக்காவியும் அரவிந்தமும் வரி
வண்டொடு திகழ - (நீர் நிலைகளிலுள்ள) செங்கழுநீர்ப்பூவும் தாமரைப்
பூவும் இரோகை பொருந்திய வண்டுகளுடன் பொலிய, மைக்கார் இருள்
வெள்ளம் - மிகவுங் கரிய இருட்டாகிய வெள்ளமானது, பிலவள்ளத்திடை
வடிய - மலைக் குகைகளாகிய வட்டில்களுட் பாய்ந்து அடங்க, அகிலம்
தொழு சூன் - உலகத்தவர் வணங்கும் சூரியன், உயர் குணதிக்கினில் அக்
காலையில் தொக்கான் - சிறந்த கிழக்குத் திசையில் அன்று காலே உதித்தான்.

அன்று காலையில் ஊர்வசி இத்திரானுடைய வேண்டுகோட் கியைந்து,
தானிட்ட சாபத்தை அவ்வாச்சுனனுக்கு அவன் நினைத்தவுடனே நீக்கவும்
ஆக்கவும் வரங்கொடுத்தானாதலின், " அக்காலையில் விசயன்றன திடராரிரு
ளகல " என்றார். செக்காவி எதுகை நோக்கிச் செக்காவி யென
வலித்து நின்றது; " செழுங் கமலத் திரள் " என்றற்போல; வரிவண்டு
சிலேடைமொழி: செக்காவி நீமான பாணத்தோடொத்து விளங்குவென்
றும், அரவிந்தம் இசைப்பாட்டையுடைய வண்டுகளோடு விளங்குவென்றும்
பொருள்கொண்டு முறையே குவிதலும் விரிதலும் செய்ய என்பது கருத்
தாகக்கொள்க. இருள்வெள்ள மென்றதற்கேற்ப வடிய என்னும் வினை கொ
டுத்துக் கூறப்பட்டது. இனி, பிலவள்ளமென்பதற்குப் பாதலமாகிய வட்டி
லெனக்கொண்டு பூதலத்தின் இப்புறத்தே சூரியன் வா, அப்புறமாகிய பாத
லத்தில் இருள் சேர்ந்ததெனக் கூறலும் பொருத்தமுடைத்தென்க. இந்
நூலாசிரியர் விண்ணுலகைப்பற்றிக் கூறுமிடத்துச் சந்திர சூரியர்களின்
உதயம் அஸ்தமனம் பூக்கண் மலர்தல் கூம்புதல் முதலிய பூமியில் திகழும்
செயல்களை யெடுத்துச் சொல்லுதலால், இவர் கொண்ட விண்ணுலகம் இப்
பூமியிற்றானே உள்ள இமயமலைப்பியதேசமெனக் கொள்ளக்கிடக்கின்றது;
இராக்காலம் நீங்கி எப்போது விடியுமெனச் சீவராசிகள் எதிர்பார்த்தற்கும்,
முதல்கருமங்களையும் சந்தியாவந்தனம் முதலிய வழிபாடுகளையுஞ் செய்யும்
மக்கள் நோக்குதற்கும் உரிய திக்காதலின் "உயர் குணதிக்கு" என்றார்.

வேறு,

கதிரு தித்தவக் காலையில் மாமறை
முதல்வர் முப்பத்து மூவருஞ் சூழ்வாப்
புதல்வ னுற்ற துணரான் புரந்தரன்
விதம ணிப்பணி மண்டப மேயினுள்,

இ—ள்: கதிர் உதித்த அக்காலையில் - சூரியன் உதயஞ் செய்ததாகிய அக்காலே நோத்திலே, மாமறை முதல்வர் மூப்பத்து மூவரும் சூழ்வார் - மகத்தான வேதங்களை யுணர்ந்த தலைவர்களாகிய மூப்பத்து மூன்று தேவர்கள் சூழ, புரந்தான் - இந்திரன், புதல்வன் உற்றது உணரான் - தன் மகனாகிய காண்டபன் அடைந்த ஆபத்தை யறியாதவனும், வித மணிப்பணி மண்டபம் மேவினான் - நவரத்தினங்கள் இழைத்து வேலை செய்யப்பட்டதாகிய சுதன்மை பென்னுந் தனது அத்தாணி மண்டபத்தில் வந்திருந்தான் எ-று.

உற்றது, வினையாலனையும் பெயர், மூப்பத்து மூவராவார்: ஆதித்தர் பன்னிருவர், அசுவினியர் இருவர், உருத்திரர் பதினொருவர், வசுக்கள் எண்மர். (கசுஎ)

கண்ப ரப்பிபொர் கந்தரு வன்றனை
விண்பு ரக்குமவ் வேந்தனி ருந்தபின்
மண்பு ரக்கும் வரிசிலே வீரனை
பெண்பெ ரக்கொணர் வாயென வேயினான்.

இ—ள்: விண்பு ரக்கும் அவ்வேந்தன் இருந்தபின் - விண்ணுலகத்தை ஆளும் அந்த இந்திரன் (அம்மண்டபத்திலுள்ள ஒரு சிம்மாசனத்தில்) வீற்றிருந்தபின், எண் பெற - (அருச்சுனைப் பற்றிய) நினைவுண்டாக, ஓர் கந்தருவனைக் கண்பரப்பி - அயலே நின்ற ஒரு கந்தருவனைக் கட்டுறிப்பால் நோக்கி, மண்பு ரக்கும் வரிசிலே வீரனைக் கொணர்வாய் என ஏவினான் - பூமியைக் காக்கின்றவனாகிய வரிந்து கட்டப்பெற்ற வில்வினையுடைய அருச்சுனை அழைத்து வருதியெனக் கட்டின ரெய்தான் எ-று. (கசுஅ)

மற்ற வன்றிருத் தாண்மலர் போற்றியக்
கொற்ற வன்றிரு முன்னர்க் குறுகியாங்
குற்ற யாவு முணர்ந்தனன் மீண்டுபோய்ச்
சொற்ற னன்சுரர் கோமுன் நொழுதரோ.

இ—ள்: அவன் திருந்தான் மலர் போற்றி - அந்த இந்திரனுடைய சிறந்த பாததாமரைகளைத் துரித்துக்கொண்டு, அக்கொற்றவன் திருமுன்னர்க் குறுகி - (கந்தருவன்) அரசனாகிய அவ்வருச்சுனனுடைய சிறப்பான முன்னிலையை யடைந்து, ஆங்கு உற்ற யாவும் உணர்ந்தனன் - அங்கே அன்றிரவு நிகழ்ந்தவை முழுவதையும் அறிந்து கொண்டு, மீண்டுபோய் - பெயர்ந்து சென்று, சுரர் கோ முன் தொழுது - தெய்வேந்திரன் முன்னிலையில் வணக்கி, சொற்றனன்-தான் அறிந்தவற்றை விண்ணப்பஞ்செய்தான் எ-று.

உற்ற யாவும் - ஊர்வசி அருச்சுனைக் காதலித்ததும் அவன் இசையாமைகண்டு சாபமிட்டதும் முதலிய எல்லா விபரங்களும், கந்தருவன் சொல்லாமலே யுணரும் ஞானமுடையவனான 'உணர்ந்தனன்' என்றார்.

சொன்ன வாசகங் கேட்ட சாபதி
கன்னம் வெந்துகண் னாயிர மும்புனல்
துன்ன வானவர் சூழ்வாத் தானும்போய்
யந்ந ராதிபன் றன்னை யணுகினன்.

இ—ள்: சொன்ன வாசகம் கேட்ட சாபதி - (அக்கந்தருவன்) கூறிய வார்த்தையைக் கேட்ட தேவர்கோன், கன்னம் வெந்து - செவித்தவாரம் வேவப்பெற்றவளாய், ஆயிரம் கண்ணும் புனல்துன்ன - தன் ஆயிரங்கண்களிலும் நீர் ததும்ப, வானவர் சூழ்வா - தேவர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்து வர, தானும் போய் - தானுஞ்சென்று, அந்நராதிபன் தன்னை அணுகினன் - அந்தப் பூவுலக அரசனாகிய விசயனை அடைந்தனன் எ—று.

தானும் என்றதில் உம்மை இறந்தது தழீஇயதனொடு உயர்வு சிறப்புமாம்.

அணுகி மைந்தனை யன்பொ டுறத்தழீஇக்
கணிகை யிட்ட கடுங்கொடுஞ் சாபநீ
தணிதி யஞ்சலென் றுடொரு தையலாற்
பிணியு முந்தமுன் பேர்பெறும் பெற்றியான்.

இ—ள்: முன் ஒரு தையலால் பிணியுழந்து பேர் பெறும் பெற்றியான் - முன்னர் அகலிகை யென்று சொல்லப்படுகின்ற ஒரு பெண் காரணமாகக் காமநோயுற்றுத் துயரத்திற்காளாகி ஆயிரங்கண்ணன் என்னும் பெயரைப்பெற்ற இடல்புடையவளாகிய இந்திரன், மைந்தனை அணுகி - மகனாகிய அருச்சுனனை யடைந்து, அன்பொடு உறத் தழீஇ-ஆர்வத்தோடு மார்புறத் தழுவி, கணிகை இட்ட கடும் கொடும் சாபம் நீ தணிதி - பொது மகனாகிய ஊர்வசியிட்ட மிகவுங்கொடிய இச்சாபம் விசாவில் நீங்கப்பெறுவை, அஞ்சல் - பயப்படாதே, என்றான் - எனத் தேறுதல் கூறினான் எ—று.

வெறுப்பு மேலீட்டினால் ஊர்வசியைக் கணிகை யென்றான். கடும் கொடும் என்பன மிகுதிப்பாட்டை உணர்த்தவந்த ஒருபொருட்பன்மொழி. தன்னைக் காதலித்தவன் பேரழகிற் சிறந்த தேவமகனாக, தேவமகளுள்ளும் பொதுமகனாக, தானிருக்கு மிடத்திற்குத் தேடிவந்து தன்னைச் சேரும்படி இரத்தாளாக, தான் ஒரு நானாக, அங்ஙனமொலாயிருந்தும் அவன் தன் மூதாட்டியெனக் காரணங்காட்டி, அவன் வேண்டுகோளை நிராகரித்துச் சாபத்திற் காளாகிய விசயனுடைய மேலான ஒழுக்கத்திற்கும், தன்னைக் காதலிக்கப்பட்டவன் கற்பிற் சிறந்த இருடிபத்தினியாக, அவனை வஞ்சித்து அற்றம்கோக்கி அவன் நாயகனாகிய முனிவன்போல் வேடம் பூண்டு பிறன் றுரமென்பதையுஞ் சிந்தியாது காவீற் சென்று காமம் துய்த்தவிடத்துச் சாபத்திற்காளாகிய இந்திரனுடைய படிற்றொழுக்கமாகிய இழுக்கத்திற்கு மிடையேயுள்ள பேதத்தை எடுத்தக் காட்டுவான்வேண்டி ஆசிரியர் "ஒரு தையலாற் பிணியுழந்து முன்பேர்பெறும் பெற்றியான்" என்றார்.

அன்ன மென்னடை யாயிழை தன்னுழைத்
துன்னி னன்சுர ரோடுஞ்சு ரேசன்போய்
மின்னி னுண்ணிடை யாளும் வெருவுரு
மன்ன வன்பதம் வந்து வணங்கினான்,

இ—ள்: சுரேசன் சுரரோடும் அன்ன மென் நடை ஆயிழை தன்
னுழைப் போய்த் துன்னினன் - தேவர் தலைவனாகிய இந்திரன் தேவர்களு
டன் அன்னநடையெனச் சொல்லத்தக்க நடையினையும் ஆய்ந்தெடுக்கப்
பட்டஆபரணங்களையும் உடையவனாகிய ஊர்வசி இருக்குமிடத்திற்போய்ச்
சேர்ந்தான், மின்னி ன் து ன்ணிடையாளும் வெருவுரு - (அவன் வரவைக்
கண்டு) மின்னல்போன்ற துண்ணிய இடையினையுடையவனாகிய ஊர்வசியும்
அச்சமுற்று, வந்து மன்னவன் பதம் வணங்கினான்-எதிரே வந்து இந்திரனு
டைய பாதங்களை (ப் பஞ்சாங்கமாக வீழ்த்து) வணங்கினான் எ—று.

வணங்கு முன்ன மடநடை யோதிகம்
கணங்கொ லென்னக் கவின்பெறு கோதையைச்
சுணங்க ருமுலைத் தோகையை வாரகுழல்
அணங்கை யண்ட ரனைவரும் போற்றியே.

இ—ள்: வணங்கு முன் (இந்திரனை அவன்) வணங்குதற்கிடையில்,
மடநடை ஒதிமக் கணங்கொல் என்னக் கவின்பெறு கோதையை - இளமை
யோடு கூடிய சிறந்த நடையினையுடைய அன்னத்தின் இனமோவெனச் சந்
தேகிக்கத்தக்க வணப்பையுடைய மாலையைணிந்த அப்பெண்ணை, சுணங்கு
அரு முலைத் தோகையை - பொற்சுணங்கு நீங்காத் தனங்களையுடைய அம்
மயில் போன்றவளை, வார் குழல் அணங்கை - நீண்ட கூந்தலினையுடைய
தெய்வமகளாகிய அந்த ஊர்வசியை, அண்டர் அனைவரும் போற்றி - ஆங்கு
வந்த தேவர்களெல்லாரும் பாராட்டி எ—று.

கோதை, தோகை, அணங்கு என்னும் ஒரு பொருள் குறித்த பல
பெயர்கள் இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபேற்றுப் 'போற்றி' என்னும் ஒரு
வினை கொண்டன. தோகை யென்பது மயிலுக்குச் சிணையாகு பெயராய்ப்
பின் பெண்ணுக்கு உவமையாகு பெயராய் நின்றது. (கஎக)

அன்னை நீயவற் காயினு மாசையின்
இன்ன தீர்ப்ப தெவர்க்கு மியல்பரோ
மன்ன னாயினும் வரன்பிழை செய்தனன்
என்ன நாகர் அவட்கிதவ் கூறியே.

இ—ள்: அவற்கு நீ அன்னையாயினும் - அவ்வருச்சுணனுக்கு நீ தாய்
முறை பூண்டுள்ளாயெனினும், ஆசையின் இன்னல் தீர்ப்பது எவர்க்கும்
இயல்பு - காமவேதனையை ஒழித்தல் ஆடவரெவர்க்கும் முறையாகும், மன்ன

னாயினும் வான்பிழை செய்தனன் - அவ்வருச்சுனன் அரசுலத்தவனாயிருந்தும் உணக்குப் பெருந்தவற்றைச் செய்தான், என்ன-என்று, நாகர் அவட்குக் கூறியே - தேவர்கள் அவளுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லி எ-று.

அரோ - ஆசை; நீ அவனுக்குத் தாயாயினும், அவன் அரசனாயினும், ஆசையால் வந்த இன்னலைத் தீர்க்க அவன் மறுத்தமை தவறாகு மெனத் தேவர்கள் ஊர்வசிக்குத் தேறுதல் கூறினாரென்றபடி; தேவர்கள் கூறிய நியாயம் அவளுக்கு மாத்திரம் இதமெனப் புலப்படுமேயொழிய உனையோர்க்குப் புலப்படாதென்பதைக் குறிப்பாலுணர்த்துவார். 'அவட்கிதந் கூறியே' என்றார்.

(கஎச)

காம மிக்கவன் கட்டுரைச் சாபநோய்
பூமி பொய்ப்பினும் பொய்ப்பதன் ரூலரோ
வேய்ம லர்த்தொடை யானெஞ்சில் வேண்டுகாள்
ஆம வற்கிவ் வருவருள் செய்திநீ.

இ-ள்: பூமி பொய்ப்பினும் - உலகிலுள்ள பெரியோர் நிலை தவறினும், காமம் மிக்க உன் கட்டுரைச் சாபநோய் பொய்ப்பதன்று - ஆசை மேலீட்டினால் நீ யிட்ட உறுதியான சாபத்தால் வந்த பிணி தவறுதலில்லையாம், (ஆனதால்) வேய்மலர்த் தொடையான் - அணிதற்குரிய கற்பகப்பூ மாலையைப் பொருந்திய அருச்சுனன், நெஞ்சில் இவ்வரு வேண்டும் நான் - தன் மனத்தில் இப்பேடி வடிவத்தை விரும்பிய நோத்தில், ஆம் - ஆகும் படி, அவற்கு நீ அருள் செய்தி - அவனுக்கு நீ கருணை புரிவாயாக எ-று.

என்று வானவர் யாவரு மேத்தவே
யன்ற வற்கவ் வரங்கொடுத் தாளவன்
வென்றி வார்கிலை மீளியுந் தன்பெருந்
துன்று கோலஞ் சிறந்திடத் தோன்றினான்.

இ-ள்: என்று வானவர் யாவரும் எத்த - என்று இவ்வாறு தேவர்களெல்லாரும் அவனைப்போற்ற, அவன் அன்று அவற்கு அவ்வரங்கொடுத்தான் - அந்த ஊர்வசி உடனே அவ்வருச்சுனனுக்கு அப்படியான வரத்தை யளித்தான், வென்றி வார்கிலை மீளியும் - வெற்றியை உதவும் நீண்ட வில்லினைக்கொண்ட வீரனாகிய விசயனும், தன் பெரும் துன்று கோலம் சிறந்திடத் தோன்றினான் - தனது பெருமையான பழையவடிவம் சிறந்து விளங்கக் காணப்பட்டான் எ-று.

அவ்வரம் என்றது அருச்சுனன் நினைத்தமாதிரத்தே அப்பேடி வடிவம் அவனைப் பீடித்தலும் நீங்குதலுமாம்.

(கஎசு)

அருச்சுனன் நவநிலைச் சருக்கம் மூலமு முரையும்
முற்றுப்பெற்றன.

A. THURAIARAJA
Pannagam South
Chulipuram
(18-7-1946)

A. THURAIARAJA
Pannagam South
Chulipuram
(18-7-1946)

Planes may crash
Cities may burn
Ships may wreck
Friends may forget
But never will I.

V. Gnanalingam
Moolai

பிரகடனம்

1. அருக்களர் தவிரிசி சருக்கம்: பதவுரை, விசேஷ முதலியவற்றுடன் 1946-ம் ஆண்டு ஆங்கில S பரீட்சைக்குப் பாடமாக விதிக்கப்பெற்றது: 4-ம் விலை
2. இராமாயணம் கலியுகநியமம்: பதவுரை, வுரை, ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு முதலியவற்றுடன் 1942-ம் ஆண்டு ஆங்கில S. S. C. பரீட்சைக்குப் பாடமாக விதிக்கப்பெற்றது; வி
3. மாயனகண்டம்: பொழிப்புரை முதலியவற்றுடன் பதிப்பு வி
4. மாயனகண்டம் காவியம்: திருவாசகம் வி
5. திருவாசகம் புராணம்: ஆசிரியர் ம. க. வே... வர்கள் எழுதிய கிருகதியகாரமுடன் 3-ம் பதிப்பு
6. மாயனகண்டம்: வித்தவசிரோன்பணி ம. க. ... னம்பலப்பிச்சி உணர்வுகள் செய்த பொழிப்புரை விசேடவுரையுடன் சேர்த்துள்ள பதிப்பு; க காலத்திற் ப... னகு செய்துபடுவது: ப... பந்த

இப்புத்தகங்கள் எம்மிடத்திலும், யாழ்ப்பாணப் பிரபல புத்தககடைகளிலும், கொழும்பு 175. காலவதி புத்தககாலையிலும் டெலூராகு

ம. வே. திருஞானசம்பந்தன், V. T. Sar
 வண்ணாரப்பண்ணை, Vannar